EDITURA
TINERETULUI

Lei 6,75

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Lewis C

ALI

ÎN ȚARA M

2 August 1958
Tătica

ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR

LEWIS CARROLL
ALICE IN WONDERLAND
JACKET LIBRARY

LEWIS CARROLL

ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR

ÎN ROMÎNEȘTE
DE:
ELISABETA
GĂLĂȚEANU

ILUSTRAȚII
DUPĂ EDIȚIA
ENGLEZĂ DE:
MABEL
LUCIE
ATTWELL

EDITURA TINERETULUI — 1958

CÎTEVA CUVINTE DESPRE ACEASTĂ CARTE ŞI DESPRE AUTORUL EI

Dacă pe la 1866 ai fi întrebat vreun om important şi serios, să zicem un profesor universitar, ce părere are despre Charles Lutwidge Dodgson, ţi-ar fi răspuns fără multă şovăire:

— Ca matematician e priceput, dar ca om e ursuz, cîrcotaş, arţăgos şi pe deasupra, domnule, lucru care nu se poate ierta unui englez, e cu totul lipsit de umor.

Dar dacă ai fi pus această întrebare unui copil, de pildă Alicei Liddell, fiica decanului facultăţii de matematici, ai fi primit cu totul alt răspuns:

— Unchiul Charles este cel mai fermecător om ce se poate închipui şi are nişte idei cu care ar putea să-i bată şi pe cei mai îndrăzneţi ştrengari. Nu se află pe lume vreun lucru destul de năstruşnic, care să-l mire pe iubitul unchi Charles. Născoceşte pe loc un lucru şi mai năstruşnic!

Ciudat e că şi omul serios şi copilul aveau dreptate. Copiii îi aduceau lui Charles Lutwidge Dodgson veselia şi buna dispoziţie şi dacă oamenii importanţi şi serioşi, de pildă profesorii de la colegiul Derby, au făcut din acest tînăr arţăgos şi tipicar un profesor de matematici la colegiul pentru aristocraţi din Oxford, copiii l-au transformat pe profesorul de matematici

In Lewis Carroll, adică în autorul unei cărți care a devenit vestită, a fost tradusă în nenumărate limbi și a primit cea mai frumoasă răsplată la care poate nădăjdui o carte: a intrat în tezaurul literaturii universale.

Cum s-a putut întîmpla aceasta?

Tînărul lector s-a dus într-o zi să facă o vizită prietenului său Liddell. Acolo îl așteptau trei prieteni nerăbdători: mica Alice și cele două surori ale ei. Prietenii porniră să facă o plimbare cu barca pe rîu și ca de obicei unchiul Charles trebui să plătească birul de care nu era iertat niciodată: să istorisească o poveste născocită de el. Unchiul Charles nu se lăsă mult rugat și-i duse pe micii săi prieteni într-o țară fără pereche pe lume. Așa se născu „Alice în țara minunilor" pe care autorul ei o publică doi ani mai tîrziu și care în scurtă vreme îi aduce o faimă cum nu i-au adus niciodată înfricoșătoarele și neînțelesele tratate de matematici superioare pe care le-a publicat în cursul vieții sale.

După cum vă veți încredința voi înșivă, țara pe care o cunoaște Alice este cu adevărat o țară a minunilor. Mi se pare că autorul s-a silit să urmeze o singură regulă: nimic să nu fie ca în realitate, totul să pară cît mai sucit, cît mai fără noimă. Parcă ar fi tăiat în bucățele nenumărate basme, le-ar fi amestecat într-o pălărie și ar fi scos bucățelele la întîmplare, avînd însă grijă ca niciuna să nu se potrivească cu cealaltă. Autorul și-a lăsat acasă toată știința de matematician și a fugit într-o țară în care nu sînt cifre, legi și teoreme care nu pot fi încălcate. Cea mai mică schimbare pe care ar suferi-o vreo cifră, vreo regulă sau vreo lege ar duce la o asemenea zăpăceală în lumea matematicilor, încît orice profesor se vede silit să nu-și trădeze nici o clipă preocupările sale serioase chiar dacă în pieptul lui bate o inimă veselă.

Există însă o țară în care tînărul nostru profesor se simte la largul său. În țara minunilor un iepure alb își scoate ceasul din buzunar și fuge îngrozit de mînia unei regine necunoscute; Alice se face cînd mare, cînd mică, după cum mănîncă unele lucruri sau altele; șoarecele se teme de pisică dar are

cunoștințe de istorie și știe să organizeze un cros Caucus. Iepurele vrea o pereche de mănuși albe și poruncește Alicei să i le aducă; omida fumează din narghilea, dă sfaturi și cunoaște poezia „Om bătrîn, măi tată Will", în care se povestește despre un bătrîn giumbușlucar ce stă cu capul în jos, face tumbe, înghite o gîscă întreagă, deși e știrb, și ține pe nas un țipar; ciuperca te face să crești dacă mănînci dintr-o parte și să devii mititel dacă mănînci din cealaltă parte; porumbelul crede că o fetiță și un șarpe sînt unul și același lucru deoarece amîndoi mănîncă ouă; lacheul, îmbrăcat în livrea și care de fapt nu este decît un pește, duce unei ducese o invitație din partea reginei. Ducesa stă în mijlocul bucătăriei și leagănă un copil care de fapt este un purceluș foarte iubitor de piper; bucătăreasa își bombardează stăpîna cu farfurii și tingiri, iar pisica rînjește deoarece este o pisică de Cheshire[1] (deși nu se lămurește pînă la urmă de ce o pisică de Cheshire trebuie să rînjească). Pălărierul și iepurele de martie, două personaje cam scrîntite, sînt obligați să stea veșnic la ceai, deoarece Timpul a fost ucis din porunca reginei. Ei se întreabă dacă: „văd ceea ce mănînc" este același lucru cu „mănînc ceea ce văd" și pun Alicei tot felul de întrebări asemănătoare. Pe terenul de crocket apare o regină și un rege însoțiți de numeroși soldați și curteni. Regina este foarte capricioasă și sîngeroasă, iar regele un guguman lipsit de autoritate. Curtenii sînt înspăimîntați, soldații sînt supuși, dar toți nu sînt decît un pachet de cărți de joc. Broasca țestoasă nu este decît o imitație de broască țestoasă, zgripțorul a urmat cursul de istorie antică, racii dansează cadrilul și totul se întîmplă așa cum nu te aștepți, ceea ce este prima condiție pe care trebuie s-o îndeplinească o țară a minunilor.

Cei care au scris despre cartea lui Lewis Carroll s-au străduit s-o arate ca ruptă cu totul de vremea în care a fost scrisă. Chiar și autorul își înfățișază povestea ca pe o „fugă din plictisitoarea realitate". S-ar putea să fie adevărat. Dar să vedeți cum o înfățișază pe regină: capricioasă, crudă, jucîndu-se cu viața supușilor ei, gata în fiecare clipă să-i taie capul aceluia

[1] Citește: Ceșă. (n.t.)

ce nu i-a fost pe plac. Şi dacă toate acestea nu s-ar dovedi pînă la urmă a fi un vis de copil, nu-mi vine a crede că regina Victoria care domnea pe atunci în Anglia ar fi simţit o încîntare la fel de mare ca cea pe care i-a stîrnit-o lectura cărţii lui Lewis Carroll.

Dar parcă regele a fost mai răsfăţat de autor? Nicidecum. El este înfăţişat ca un prost ce înţelege totul pe dos şi pe care supuşii săi îl aplaudă călduros cînd izbuteşte să spună în cursul unei zile măcar un singur lucru înţelept. Şi nici judecătorii cu peruci ai reginei Victoria n-ar fi avut mai multe pricini de mulţumire, decît stăpîna lor, dacă totul nu s-ar fi întîmplat în ţara minunilor. Procesul valetului care a furat plăcintele seamănă destul de bine cu un proces la un tribunal englez (se ştie că justiţia engleză se înăbuşă de veacuri sub mormanul de legi rămase din cel mai îndepărtat trecut şi care azi nu-şi mai află rostul): juraţii scriu mereu fără să-i ia cineva în seamă, regele care conduce procesul nu cunoaşte deosebirea între „important" şi „neimportant", regina este nemulţumită cînd un lucru pare de neînţeles, deoarece — după cum spune ea — nu mai trebuie să-ţi baţi capul ca să afli despre ce este vorba. Şi pînă la urmă sentinţa se dă înaintea verdictului, adică se cere judecătorilor să-l condamne pe acuzat înainte de a şti dacă el este vinovat.

Şi tot aşa sub „profundele" întrebări cu ajutorul cărora pălărierul şi iepurele de martie vor să încerce înţelepciunea Alicei, s-ar putea descoperi cîte o înţepătură la adresa colegilor autorului, profesorii de filozofie, care vorbind de la catedrele lor vroiau să pară foarte înţelepţi, deşi, în realitate, nu spuneau mare lucru. Imitaţia de broască ţestoasă ne spune că a urmat la şcoală tot felul de cursuri obligatorii: sucitul, învîrtitul, ambiţia, distracţia, urîţirea şi derîderea. Noroc că toate se întîmplă în ţara minunilor căci altminteri nici respectabilii rectori de colegiu n-ar putea fi mai mulţumiţi decît judecătorii cu peruci ai majestăţii sale regina.

S-ar putea să mă înşel, dar mi s-a părut că zăresc dincolo de întîmplările ciudate din ţara minunilor zîmbetul ironic al autorului, adresat unor

orînduiri şi năravuri din ţara lui. Sau poate s-a întîmplat altfel: poate că autorul a vrut într-adevăr să scrie o carte care să n-aibă nici o legătură cu vremea lui. Dar fără să ceară voie viaţa s-a strecurat în pălăria în care autorul amestecase bucăţile tăiate mărunt din toate basmele. Astfel că pînă la urmă animalele şi pozele din pachetul cu cărţi de joc s-au trezit cu năravurile clasei conducătoare din Anglia.

Aşa se întîmplă totdeauna chiar şi cu autorii încredinţaţi că au tras pe sfoară vremea lor şi că au scris o carte ce n-are nici în clin nici în mînecă cu viaţa din jur: viaţa se dovedeşte totdeauna mai tare. E ca şi cum un marinar ar fugi în largul oceanului vrînd să-şi ducă corabia cît mai departe de ţărm şi cînd colo se trezeşte cu ţărmul pe corabie.

Dar să mă opresc. Mi se pare că am început să vorbesc şi eu ca iepurasul de martie şi dacă nu închei o să mă trezesc cîntînd „Om bătrîn, mă tată Will", sau cine ştie ce alt cîntec năstruşnic. Orice o fi vrut să spună autorul, la adăpostul ţării minunilor, pe voi vă aşteaptă o călătorie pe care de nouăzeci de ani încoace au făcut-o mulţi copii înaintea voastră. Ei au avut timp să devină la rîndul lor părinţi, bunici şi chiar străbunici, dar au dăruit mereu această carte copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor lor.

Drum bun, iubiţi cititori, prin ţara minunilor. Ce-i drept vă invidiez căci eu am terminat cartea pe cînd voi de-abia o începeţi.

SEN ALEXANDRU

„Alene-alunecăm pe ape
În dup-amiaza daurită
Căci vîsla bărcii noastre-ncet
De braţe mici e mînuită.
Zadarnic cată ele-anume
Bărcuţa noastră s-o îndrume.

Să povestesc? Păi, cum vreţi voi
Din toropeală să mă smulg
Cînd sînt atît de moleşit
Că n-aş putea urni un fulg?
Dar ei în juru-mi se adun
Căci vor povestea să le-o spun.

Şi iată, primul glas îmi dă
Poruncă: „Hai, de la-nceput!“
Al doilea mă roagă-ncet
Să-i spun „un basm de necrezut“.
Al treilea, nerăbdător,
Mă-ndeamnă-ntr-una să-i dau zor.

Acum ei tac, şi-nchipuiri
Li se-nfiripă-n minte vii,
Cu un copil rătăcitor
Pierdut printre minunăţii,
Stînd cu jivinele la sfat,
De mai să crezi de-adevărat.

Cînd sacul s-a golit de tot
Și basmul nostru s-a sfîrșit,
Din băsmuit am stat și eu,
De-atîta vorbă ostenit.
Le-am zis: „Mai spun eu ș-altădat'!"
Să-i vezi cum s-au mai bucurat!

Și-așa, un basm, încet-încet
S-a-nfiripat din nu știu ce:
O Țară cu Minuni. Apoi,
S-a dus. Și gata, nu mai e.
Acuma noaptea lin se lasă
Și barca lunecă spre casă.

Ia basmul cu mînuța ta,
E-un basm pentru copii, Alice,
Și-așază-l unde amintiri
Se împletesc ciudat ca-n vis —
Uscate flori din depărtări
Ce-aduse-un om de peste mări."

CUPRINS

Cap.		
	Cîteva cuvinte despre această carte și despre autorul ei	5
I	Vizuina iepurelui	15
II	Balta de lacrimi	25
III	Un cros Caucus și o poveste lungă	34
IV	Iepurele trimite o floare	44
V	Sfaturile omizii	55
VI	Despre porc și piper	66
VII	Un ceai trăsnit	79
VIII	Regina joacă crochet	91
IX	Povestea imitației de broască țestoasă	10
X	Cadrilul racilor	114
XI	Cine a furat plăcințelele?	125
XII	Alice depune mărturie	136

EXPLICAŢIA PLANŞELOR

		Pag.
Planşa 1.	— VAI DE MINE, AM SĂ ÎNTÎRZII!	16-17
„ 2.	— CIUDĂŢĂNOASĂ TREABĂ!	28-29
„ 3.	— BALTA DE LACRIMI	32-33
„ 4.	— COADA ŞOARECELUI	40-41
„ 5.	— CASA IEPURELUI ALB	52-53
„ 6.	— SFATURILE OMIZII	56-57
„ 7.	— ÎN BUCĂTĂRIA DUCESEI	72-73
„ 8.	— PRUNCUL PREFĂCUT ÎN PURCEL	76-77
„ 9.	— UN CEAI TRĂSNIT	80-81
„ 10.	— PISICA DE CHESHIRE	98-99
„ 11.	— CÎNTECUL IMITAŢIEI DE BROASCĂ ŢESTOASĂ	110-111
„ 12.	— PROCESUL VALETULUI DE CUPĂ	128-129

ALICE ÎN ŢARA MINUNILOR

CAPITOLUL I

VIZUINA IEPURELUI

Alice începuse să se plictisească tot şezînd lîngă soră-sa, pe mal, fără să facă nimic; trăgea din cînd în cînd cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar cartea nu avea nici poze, nici dialog, şi „ce haz are o carte fără poze şi fără dialog?“ se întreba ea.

Şi aşa începu să cîntărească în minte (deşi era atît de moleşită de căldură şi somnoroasă, încît i se încîlceau gîndurile în cap) dacă plăcerea de a împleti o cunună de margarete merita osteneala să se scoale şi să culeagă florile. Pe cînd se gîndea aşa, un iepure alb, cu ochii roşii, trecu deodată în goană pe lîngă dînsa. Asta nu era ceva nemaipomenit, şi Alice nu se minună nici chiar cînd îl auzi mormăind:

— Vai de mine, am să întîrzii!

(Amintindu-și mai tîrziu de această întîmplare, Alice își spuse că ar fi trebuit să se mire că aude un iepure vorbind, dar pe moment lucrul i s-a părut firesc.) Cînd însă iepurele a scos un ceasornic din buzunarul vestei și s-a uitat la el, luînd-o apoi

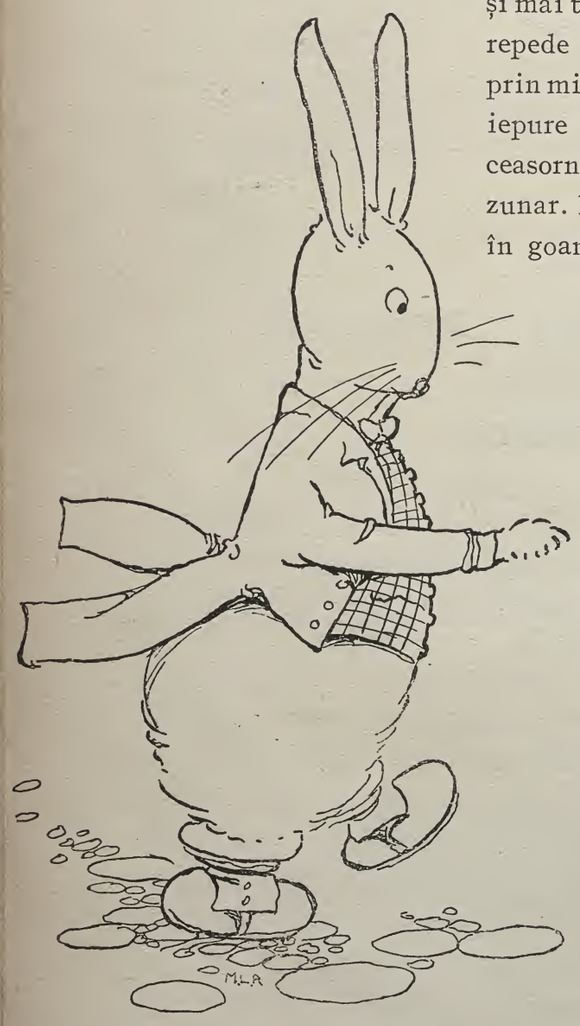

și mai tare la picior, Alice s-a ridicat repede de jos, deoarece i-a fulgerat prin minte că nu mai văzuse niciodată iepure cu buzunar la vestă, ori cu ceasornic pe care să-l scoată din buzunar. Foarte curioasă, fetița porni în goană peste cîmp și sosi tocmai la vreme să-l vadă pe iepure sărind într-o vizuină de sub un tufiș.

Într-o clipă, Alice se și repezi după el, fără să se întrebe cum va mai ieși ea de acolo. Vizuina se întindea drept înainte ca un tunel, apoi o lua brusc în jos. Alice nu avu vreme să se gîndească dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă, deoarece se pomeni deodată căzînd. I se părea că lunecă într-o fîntînă din cale afară de adîncă.

Fie că puțul era foarte adînc, fie că Alice cădea foarte încet, în tot cazul

ea avu destulă vreme, pe cînd cobora, să privească în jurul ei și să se întrebe ce i se va întîmpla oare? Mai întîi încercă să se uite în jos, ca să-și dea seama unde va ajunge, dar era întuneric și nu se vedea nimic; apoi privi la pereții fîntînii și băgă de seamă că erau plini de dulapuri și de rafturi de cărți; ici și colo zări hărți și tablouri atîrnate în cuie. În timp ce cădea mai departe, apucă un borcan de e un raft. Pe etichetă scria DULCEAȚĂ DE PORTOCALE. Fetița descoperi însă, cu mare părere de rău, că borcanul era gol, totuși nu vru să-i dea drumul din mînă de frică să nu spargă capul cuiva care s-ar fi aflat mai jos decît ea, și izbuti să-l bage într-unul din dulapurile prin fața cărora trecea.

„Ei, gîndi Alice, după o cădere ca asta nu mi-ar mai păsa nici dacă m-aș rostogoli pe scări! Cît de curajoasă m-ar crede cei de-acasă! Ba n-aș spune nici pîs, chiar dacă aș cădea din vîrful acoperișului!“ (Ceea ce era de bună seamă adevărat.)

Jos, jos, tot mai jos! N-o să se mai isprăvească o dată căderea asta?

— Cîți kilometri să fi căzut eu pînă acum? se întrebă Alice cu glas tare. Cred că mă apropii de centrul pămîntului. Ia să vedem: asta ar fi cam la șase mii de kilometri în jos. Cred... (știți, Alice învățase cîteva lucruri de acest fel la școală și, cu toate că nu părea să fie acum momentul potrivit să se laude cu știința ei, pentru că nu se afla nimeni de față s-o audă, totuși se gîndi că n-ar fi rău să repete lecția)... mda, cam aceasta ar fi distanța... numai că mă întreb cam la ce *latitudine* și *longitudine* să fi ajuns? (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar simțea că sînt niște cuvinte grozave, care fac impresie bună.)

Peste o clipă, începu din nou să se gîndească:

„Oare voi cădea pînă de partea cealaltă a pămîntului? Nostim ar fi să ies deodată printre oamenii care umblă cu capul în jos!... cred că se numesc *Antipații*[1] (de data aceasta era foarte bucuroasă că n-o ascultă nimeni, deoarece cuvîntul nu-i suna bine)... ei, văd eu că voi fi nevoită să întreb pe careva cum se numește țara asta! — „Vă rog, doamnă, sîntem în Noua Zeelandă, sau Australia?“ (pe cînd vorbea încercă să facă o plecăciune, dar cum vă închipuiți că se poate face o plecăciune în timp ce cazi? Dumneavoastră ați fi în stare?). Doamna va gîndi despre mine că sînt o fetiță tare neștiutoare! Nu, nu merge să întreb, dar poate că voi vedea scris pe undeva.“

Jos, jos, tot mai jos! Cum Alice nu avea altă treabă, vorbi mai departe în sinea ei:

„Mult îi voi mai lipsi eu Dinei deseară! (Dina era pisica ei.) Nădăjduiesc că nu vor uita să-i umple farfurioara cu lapte, la

[1] Vrea să spună „Cei de la antipozi“. (n. t.)

ora ceaiului! Dina, scumpa mea, ce bine ar fi să te am aici, cu mine! Nu prea sînt șoareci în aer, dar ai putea prinde un liliac și asta e cam același lucru... Oare pisicile mănîncă lilieci?“

În acest moment Alicei începu să i se facă somn și de aceea repetă de cîteva ori în șir, aproape adormită:

— Oare pisicile mănîncă lilieci? Oare pisicile mănîncă lilieci? Ba cîteodată mai spuse și: Oare liliecii mănîncă pisici? (Pentru că la urma urmei, de vreme ce nu era în stare să răspundă nici la o întrebare, nici la cealaltă, nu avea importanță *cum* întreabă.)

Simțea că adoarme; i se părea chiar că se plimbă de mînă cu Dina și că o întreabă foarte serios:

— Ei, Dina, ia spune-mi adevărat: ai mîncat vreodată un liliac?

Cînd deodată, buf! buf! căzu pe o grămadă de vreascuri și de frunze veștede, oprindu-se din coborîre.

Alice nu simți nici o durere și într-o clipă fu în picioare. Privi în sus, dar deasupra ei era întuneric; în fața ei se întindea un coridor și iepurele alb se mai vedea fugind de-a lungul lui. Nu era vreme de pierdut: Alice se repezi ca o furtună după iepure și-l auzi spunînd pe cînd dădea colțul:

— Vai de urechile și de mustățile mele, că tare am întîrziat!

Alice se afla chiar la spatele iepurelui cînd acesta dădu colțul, dar pe urmă nu-l mai văzu. Ajunsese într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi atîrnate de tavan.

De ambele părți ale sălii erau uși; după ce le încercă și văzu că erau toate încuiate, porni amărîtă prin mijlocul sălii, întrebîndu-se cum va mai ieși ea vreodată de-acolo.

Deodată dădu de o măsuță de sticlă cu trei picioare, pe care nu se afla nimic alta decît o cheiță de aur. Fetița crezu întîi că trebuie să fie de la una din ușile sălii, dar, vai, fie că erau broaștele prea mari, fie că era cheia prea mică, nu izbuti să deschidă pe nici una din ele. Mai făcu o dată înconjurul sălii și dădu de o perdeluță pe care n-o văzuse pînă atunci. În dosul perdelutei era o ușiță înaltă cam de două palme. Încercă cheița de aur în broască și, ce să vezi, cheița se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un gang cît o gaură de șoarece; se lăsă în genunchi și privi de-a lungul lui; la capătul celălalt zări o grădină cum nu putea fi alta mai frumoasă pe lume. Ce mult ar fi dorit fetița să iasă din sala asta întunecoasă

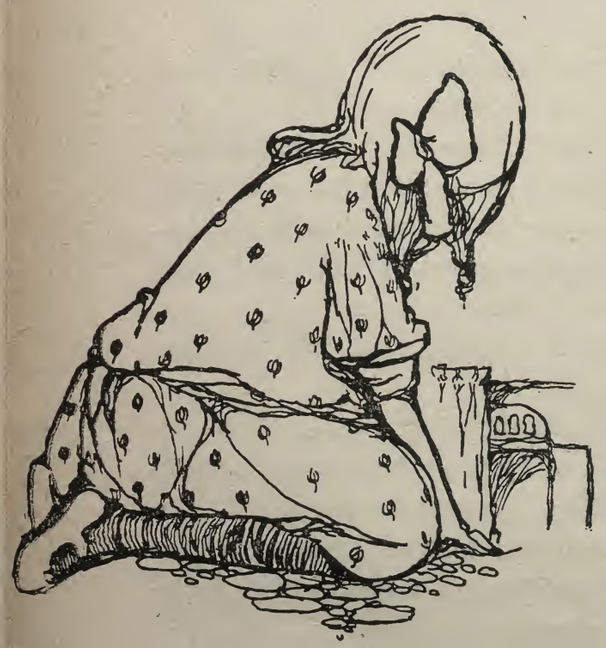

și să se plimbe printre straturile de flori strălucitoare și artezienele răcoroase, dar nu putu să-și treacă nici măcar capul prin deschizătura ușii.

„Chiar dacă ar trece capul — gîndi biata Alice — tot nu mi-ar fi de mare folos, dacă nu trec și umerii. Vai, tare aș vrea să mă pot strînge ca o lunetă! Cred că aș izbuti, numai dacă aș ști cum să mă apuc de treaba asta...“

După cum ați văzut, i se întîmplaseră pînă acum atîtea, încît Alice își închipuia că nu mai erau multe lucruri imposibile pe lume.

Nu avea nici un rost să mai aștepte în fața ușiței. Alice se întoarse deci lîngă masă, nădăjduind că va găsi pe ea altă cheie, sau poate vreo cărticică cu instrucțiuni de cum să se strîngă oamenii ca o lunetă. De data aceasta găsi pe masă o sticluță („asta cu siguranță că n-a fost aci mai înainte“, își spuse Alice). De gîtul sticluței era lipită o etichetă pe care scria cu litere frumoase de tipar: BEA-MĂ!

Ușor să bei! Dar o fată deșteaptă ca Alice nu făcea așa ceva la repezeală.

„Să văd mai întîi dacă nu scrie pe ea OTRAVĂ,“ își spuse fetița, căci citise o seamă de istorioare frumoase despre copii care se fripseseră, sau fuseseră mîncați de animale sălbatice, sau pățiseră tot felul de lucruri neplăcute, numai și numai pentru că nu voiseră să-și amintească regulile cele mai simple pe care le auziseră de la cei mari, ca de pildă, că un clește fierbinte te arde dacă-l ții mult timp în mînă și că, dacă te tai foarte adînc la deget, s-ar putea chiar să-ți curgă sînge. Tot așa nu uitase că dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie OTRAVĂ, aproape sigur că la un moment dat îți va face rău la stomac.

Dar pe sticlă nu scria „otravă“, așa că Alice își luă inima în dinți și gustă din ea. Găsind-o foarte bună (avea un soi de iz de tartă de cireșe, cremă, ananas, friptură de curcan, alviță și pîine prăjită caldă, cu unt), o bău într-o clipă.

* * *

— Ciudat mă simt! își spuse Alice. Parcă mă strîng ca o lunetă!

Asta se și întîmpla. Curînd își dădu seama că nu mai era decît de vreo zece degete în înălțime și se bucură la gîndul că acum va încăpea pe ușiță și că va putea intra în grădină. Mai întîi însă, așteptă cîteva minute să vadă dacă nu cumva se strînge și mai tare, căci se cam temea de asta.

„S-ar putea — gîndi Alice — să mă și isprăvesc de tot, ca o lumînare. Și atunci, ce-am să mă fac?“

Încercă să-și închipuie cum este o flacără după ce ai suflat în lumînare, căci așa ceva nu mai văzuse niciodată.

Deoarece nu se mai întîmpla nimic, Alice se hotărî, după cîtva timp, să intre în grădină, dar vai, biata de ea! Cînd sosi la ușă, își dădu seama că uitase cheia pe masă și cînd se întoarse la masă, ce să vezi, nu mai era în stare să ajungă la cheie! O vedea foarte bine prin sticlă și făcu mii de sforțări ca să se cațăre pe unul din picioarele mesei, dar nu izbuti,

căci ele fiind tot de sticlă, erau foarte lunecoase. După ce se plictisi să tot încerce, biata fetiță se așeză pe jos și începu să plîngă.

„Haide, haide, n-are nici un rost să plîngi! își spuse Alice aspru. Te sfătuiesc să încetezi pe dată!“

De obicei ea își dădea sfaturi foarte bune (deși rareori le urma), ba se și dojenea cu atîta asprime, încît i se umpleau ochii de lacrimi. O dată încercase chiar să-și tragă palme pentru că înșelase la o partidă de crochet pe care o jucase cu ea însăși; căci acestei fetițe ciudate îi plăcea foarte mult să se joace de-a doi oameni dintr-o dată.

„La ce mi-ar folosi acum să-mi închipui că sînt doi copii? se întrebă biata Alice. Abia de mai am destul trup pentru o singură ființă ca lumea.“

Pe cînd își vorbea astfel, privirile îi căzură pe o cutiuță de sticlă, care se afla sub masă. O deschise și găsi în ea o prăjitură, pe care scria MĂNÎNCĂ-MĂ, cu litere frumoase, făcute din stafide.

„Ei, ia s-o mănînc! își spuse Alice. Dacă mă face să cresc, voi ajunge să iau cheia de pe masă, iar dacă mă face să scad, voi putea să mă tîrăsc prin deschizătura ușii, așa încît, oricum, tot voi ajunge în grădină. Deci, fie ce-o fi!“

Mușcă o bucățică de prăjitură, întrebîndu-se totuși îngrijorată: „Cresc ori scad?“ Ținea palma pe cap ca să-și poată da seama dacă o ia

în sus ori în jos. Descoperi însă cu mirare că rămîne pe loc.

Asta se întîmplă de obicei cînd mănînci prăjituri, dar Alice se obișnuise să se aștepte la lucruri neobișnuite, și de aceea i se părea plictisitor și fără noimă ca viața să-și urmeze cursul firesc.

Se puse deci pe treabă și, în curînd, isprăvi de mîncat prăjitura.

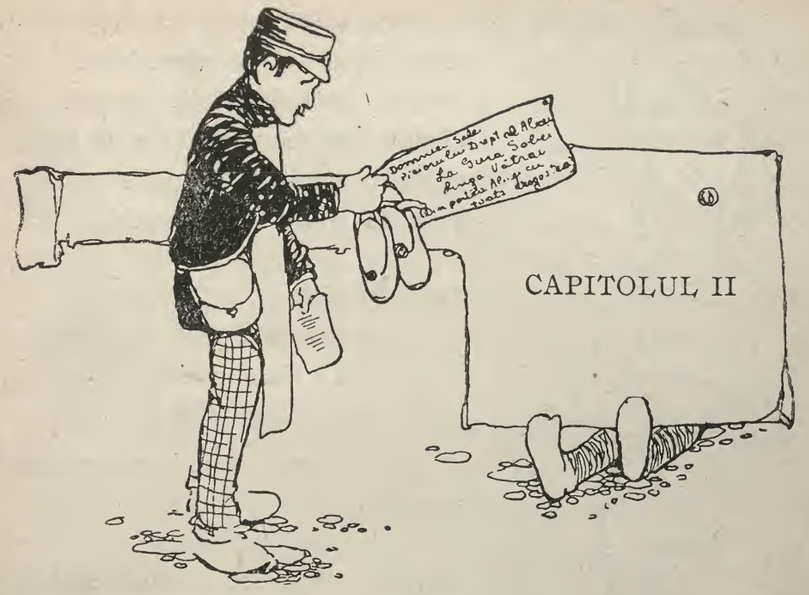

CAPITOLUL II

BALTA DE LACRIMI

— Ciudățănoasă treabă! strigă Alice (de mirată ce era, uită pînă și să vorbească cum trebuie). Mă desfac de parcă aș fi cea mai mare lunetă din lume! Adio picioare! (Își privi picioarele, dar acestea aproape că nici nu se mai zăreau, atît de departe erau acum.) Vai, sărmanele mele picioare! Cine o să vă încalțe de-acum încolo, dragele mele? Firește că eu nu voi fi în stare să fac acest lucru, căci nu mai ajung pînă la voi. Vă veți descurca cum veți ști mai bine!

„Totuși, va trebui să fiu bună cu ele, gîndi Alice mai departe, altfel te pomenești că nu mă vor mai duce încotro voi dori eu! Ia să vedem ce-aș putea face pentru ele? Ce-ar fi să le dăruiesc cîte o pereche de ghete noi în fiecare an?“

Începu să se gîndească de pe acum în ce fel să procedeze :

„Va trebui să le trimit prin cineva. Dar ce caraghios să trimiți daruri propriilor tale picioare! Și ce nostimă o să fie adresa :

Domniei Sale
Piciorului Drept al Alicei,
La Gura Sobei,
Lîngă Vătrai.

(Din partea Alicei cu toată dragostea.)

Vai de mine, ce prostii îmi trec prin cap!“

În aceeași clipă se lovi cu capul de tavanul sălii, căci în timp ce se gîndea așa, trecuse de nouă picioare în înălțime. Se repezi deci să bage cheița de aur în broasca ușiței care dădea spre grădină.

Biata Alice! Iarăși era prea mare ca să poată trece pe ușă. Nu-i mai rămase altceva de făcut decît să se culce pe o parte și să privească în grădină cu un ochi, căci de trecut pe ușă nici vorbă! Foarte amărîtă, se așeză pe jos și începu din nou să plîngă.

„Mă mir că nu ți-e rușine — își spuse Alice — fată mare ca tine (asta cam așa era!) și să plîngă! Te rog să încetezi imediat!“

Dar ea plîngea mai departe, vărsînd potop de lacrimi, pînă se trezi cu o baltă întreagă în jurul ei, adîncă de vreo patru degete și care ajungea pînă în mijlocul sălii.

Deodată auzi din depărtare un tropăit ușor și își șterse repede ochii, ca să vadă cine vine. Era iepurele alb, îmbrăcat elegant și ținînd într-o mînă o pereche de mănuși albe de piele de căprioară și în cealaltă un evantai mare. Venea în goană, mormăind:

— Vai, ducesa! Ah, ducesa! Ce-o să se mai înfurie dacă o fac să aștepte!

Alice se simțea atît de nenorocită, încît era gata să ceară ajutor de la oricine și de aceea cînd se apropie iepurele de ea, începu sfioasă:

— Te rog, domnule...

Iepurele tresări atît de tare, încît scăpă mănușile de piele de căprioară și evantaiul și o luă la goană, fugind cît îl țineau picioarele, pînă se făcu nevăzut în întuneric.

Alice ridică mănușile și evantaiul și deoarece era foarte cald în sală, își tot făcea vînt, spunîndu-și în sinea ei:

„Ciudate lucruri se mai întîmplă azi! Și cînd mă gîndesc că ieri toate erau la locul lor! Mă întreb dacă nu m-a schimbat cineva în timpul nopții. Ia să vedem: oare eram aceeași cînd m-am trezit azi dimineaţă? Parcă-mi vine-a crede că m-am simțit cam altfel ca de obicei. Dar dacă nu mai sînt aceeași, atunci cine sînt? Ei, vezi, asta n-aș putea să spun!“

Alice începu să-și prefire prin minte toți copiii pe care îi cunoștea și care erau de aceeași vîrstă cu dînsa, ca să vadă dacă nu cumva a fost schimbată cu vreunul din ei.

„Sînt sigură că nu sînt Ada, își spuse apoi, pentru că ea are părul creț, pe cînd al meu e drept; de asemenea sînt sigură că nu sînt Mabel, deoarece eu știu tot felul de lucruri, pe cînd ea, vai de capul ei, știe foarte puține! Afară de asta, *ea* este ea și *eu* sînt eu. Ah, tare mai sînt toate încîlcite! Ia să încerc să văd dacă mai știu tot ce am știut. De pildă: de patru ori cinci fac doisprezece, de patru ori șase sînt treisprezece, de patru ori șapte sînt... nu, așa nu voi ajunge niciodată la douăzeci. Dar tabla înmulțirii nu are nici o însemnătate! Să vedem mai bine la geografie. Londra este capitala Parisului și Parisul este capitala Romei, și Roma — ba nu! nu-i de loc așa, sînt sigură că nu-i așa! Trebuie să mă fi schimbat cu Mabel. Am să încerc să spun poezia: *Ia te uită micul...* Alice încrucișă brațele pe piept, cum obișnuia cînd spunea lecția și începu să recite versurile. Deodată însă i se păru că glasul îi sună răgușit și că vorbele nu ies cum ar fi trebuit, căci iată ce spunea:

„Ia uite, micul crocodil
Codița cum și-o lustruiește
Și fiecare solz de aur
În apa Nilului sclipește.

Cum mai rînjește de voios
Și ce drăguț el gheara-ntinde
Cînd le zîmbește peștilor
Și-n botul lui căscat îi prinde."

„Sînt sigură că am schimbat cuvintele, își spuse biata Alice, pe cînd ochii i se umplură din nou de lacrimi. La urma urmei tot cred că trebuie să fiu Mabel și atunci voi fi nevoită să mă

duc să locuiesc în cocioaba lor și să n-am aproape de loc jucării cu care să mă joc și, vai de capul meu, să am atîtea lecții de învățat! Ei bine, nu! M-am hotărît! Dacă cumva sînt Mabel, am să rămîn aci. Degeaba or să se aplece peste gaura asta și or să strige: «Întoarce-te sus, drăguță!» N-am să mă întorc, ci am să privesc în sus la ei și am să întreb: «Cine sînt eu, mă rog? Spuneți-mi mai întîi cine sînt și pe urmă, dacă îmi va plăcea să fiu fetița aceea, voi veni. Dacă nu, voi sta aici pînă voi fi din nou altcineva»... Dar...

— Vai! strigă Alice deodată cu un hohot de plîns. Aș vrea să se plece o dată careva peste gaura asta, căci tare mi s-a urît singură!

Pe cînd vorbea astfel, își privi mîinile și văzu cu mirare că-și trăsese una din mănușile cele albe de căprioară ale iepurelui.

„Cum am izbutit? se întrebă ea. Se vede că iarăși mă fac mică!“

Se sculă și se duse să se măsoare cu masa și descoperi că era acum — după cît putea ea să-și dea seama — de vreo două picioare, precum și că se făcea repede din ce în ce mai mică. Înțelese îndată că pricina acestei schimbări era evantaiul pe care-l mai ținea încă în mînă și-l aruncă repede, tocmai la vreme, adică înainte de a se fi micșorat atît, încît să se facă poate chiar nevăzută.

„Uf, am scăpat ca prin urechile acului!“ își spuse Alice, foarte speriată de ce era să pățească dacă n-ar fi aruncat evantaiul, dar bucuroasă că nu scăzuse de tot. „Și acum, să mă duc în grădină!“ gîndi ea, luînd-o la goană spre ușiță. Dar, vai! o găsi iarăși încuiată. Cheița se afla, ca și pînă acum, pe măsuță.

— Lucrurile stau tot mai rău! strigă biata fetiță, căci n-am mai fost niciodată atît de mică! Ce mă fac?

Pe cînd vorbea astfel, piciorul îi lunecă, și deodată: plici! se cufundă pînă la bărbie în apa sărată. La început crezu că a căzut în mare. „Și în acest caz — se mîngîie ea cu gîndul — mă voi putea întoarce cu trenul.“

(Alice fusese o dată în viața ei la mare și credea că în tot locul pe coasta mării se află cabine de baie și copii care scormonesc în nisip cu lopățele de lemn, apoi un șir de case, iar în spatele lor o stație de cale ferată.) Dar, nu trecu mult și își dădu seama că se cufundase în balta de lacrimi pe care le vărsase chiar ea pe vremea cînd era înaltă de nouă picioare.

„Ce bine ar fi fost să nu fi plîns atîta! gîndi Alice, pe cînd înota încoace și încolo, încercînd să găsească un loc pe unde să iasă la mal. Pedeapsa va fi că mă voi îneca în propriile mele lacrimi! Ciudată treabă mai e și asta! Ei, dar la urma urmei, totul este ciudat pe ziua de azi.“

În aceeași clipă auzi un plescăit în apă și înotă într-acolo să vadă ce-o fi. Mai întîi crezu că este o morsă sau un hipopotam, dar apoi înțelese că era doar un șoarece, care lunecase în apă ca și ea și care i se părea mare numai pentru că era ea atît de mică.

„Oare mi-ar folosi la ceva — se întrebă Alice — să vorbesc cu el? Totul este atît de neobișnuit pe-aici, încît nu m-aș mira să și vorbească. Oricum, nu strică să încerc.“ Și de aceea începu:

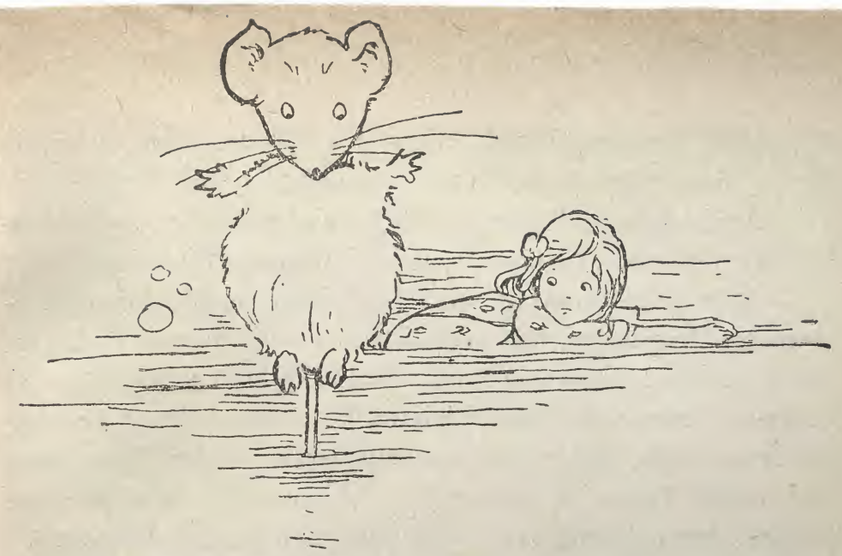

— O, șoricele, nu cumva știi pe unde se iese din balta asta? M-am plictisit să tot înot, o, șoricele!

(Alice credea că așa trebuie să te adresezi unui șoarece cînd vrei să intri în vorbă cu el; e drept că nu mai făcuse asemenea lucru pînă acum, dar își amintea că văzuse în gramatica limbii latine a fratelui ei, scris așa: Un șoarece, a unui șoarece, o, șoarece!) Șoarecele o privi cam bănuitor, ba chiar i se păru Alicei că face cu ochiul, dar de răspuns nu-i răspunse.

„Poate că nu înțelege englezește, gîndi Alice; te pomenești că o fi un șoarece francez, care a venit încoace o dată cu Wilhelm Cuceritorul.“ (Cu toate că învățase și puțină istorie, Alice nu-și prea dădea seama cînd anume venise Wilhelm Cuceritorul.) Și începu din nou:

— Où est ma chatte?[1] Aceasta era cea dintîi propoziție din manualul ei de limba franceză.

Dintr-un salt, șoarecele sări afară din apă. Tremura tot de frică.

[1] Unde e pisica mea? (n. t.)

— Vai, iartă-mă! strigă Alice, temîndu-se să n-o fi supărat pe biata făptură. Am uitat că nu-ți plac pisicile!

—Auzi vorbă „nu-ți plac pisicile"! strigă șoarecele, cu glas pițigăiat și plin de ură. Ție ți-ar plăcea pisicile dacă ai fi în locul meu?

— Știu și eu? Poate că nu mi-ar plăcea, spuse Alice împăciuitoare. Dar nu te supăra. Îmi pare rău că nu pot să-ți arăt pisica noastră! O cheamă Dina. Sînt sigură că numai dacă ai vedea-o ai începe să iubești pisicile. E atît de dulce și de blîndă, urmă Alice, vorbindu-și mai mult sieși pe cînd înota alene prin baltă. Toarce la gura sobei, își linge labele și se spală pe față. Are o blăniță atît de moale, și tare mai e plăcut s-o mîngîi! și e grozavă la prins șoareci... Vai, iartă-mă! strigă Alice deodată, căci părul șoarecelui se făcuse măciucă și fetița se gîndi că bietul de el se simte foarte jignit.

— Dacă nu vrei, nu mai vorbim de ea, adăugă Alice.

— Nu mai vorbim! strigă șoarecele, tremurînd din cap pînă în vîrful cozii. Ca și cum eu aș vorbi vreodată de un asemenea subiect! Familia mea a urît întotdeauna pisicile... ființele astea scîrboase, josnice, vulgare! Să nu mai aud, te rog, numele lor!

— Nu-l voi mai rosti niciodată! Și Alice se grăbi să schimbe vorba: Spune, îți plac... îți plac... cîinii?

Șoarecele nu răspunse și de aceea Alice vorbi mai departe:

— Să vezi, alături de noi șade un cățel de toată frumusețea, pe care tare mi-ar plăcea să ți-l arăt. E un fox cu ochi vioi și cu părul castaniu, lung și creț. Îți aduce orice arunci și se ridică în două labe ca să ceară mîncare. Mai știe să facă și o seamă de alte lucruri... de nici nu le mai țin minte pe toate... e al unui fermier vecin cu noi, care spune că e atît de folositor, încît face sute de lire... zice că ucide toți șobolanii... Vai, ce-am făcut! strigă Alice amărîtă. Mi se pare că iar l-am

jignit! (Șoarecele înota acum cît îl țineau puterile, ca să se depărteze de ea, tulburînd apele bălții.)

Alice strigă încetișor după el:

— Șoarece dragă, haide, întoarce-te, și nu voi mai pomeni niciodată nici de pisici, nici de cîini, dacă nu-ți plac!

Cum auzi șoarecele aceste cuvinte, se întoarse și înotă încet spre ea. Fața îi era albă ca varul („de supărare", gîndi Alice) și spuse cu glas aspru și tremurînd:

— Haide cu mine la mal și acolo îți voi spune povestea vieții mele, ca să înțelegi de ce urăsc pisicile și cîinii

Era și vremea să iasă din apă, căci balta se umpluse de păsări și animale care căzuseră într-însa ; se aflau acolo o rață, un dodo[1], un papagal, un pui de vultur, precum și o sumedenie de alte făpturi ciudate. Alice o porni în fruntea lor și toți înotară după ea la mal.

[1] Pasăre din insulele Mauricius (n. t.)

CAPITOLUL III

UN CROS CAUCUS ȘI O POVESTE LUNGĂ

Făpturile care se adunară pe mal arătau ca vai de ele: penele păsărilor erau ude și ciufulite, iar animalelor li se lipise blana de trup: toate erau ude ciuciulete și îmbufnate și nimeni nu se simțea bine.

Cea dintîi întrebare pe care și-o puseră, fu, firește, cum să se usuce? Ținură sfat și după cîteva minute Alice se pomeni că vorbește cu ele ca și cum le-ar fi cunoscut de-o viață întreagă. Ba chiar începu o discuție lungă cu papagalul, care se bosumfă la un moment dat și nu mai voi să spună decît:

— Sînt mai mare decît tine și cred că mă pricep mai bine!

Dar Alice nu voi să admită acest lucru pînă nu-i spune papagalul ce vîrstă anume are. Papagalul însă nu voia cu nici

un preț să-i spună cîți ani are, așa că orice discuție fu curmată. În sfîrșit, șoarecele, care părea să fie o persoană cu greutate printre cei de față, strigă cu glas tare:

— Luați cu toții loc și ascultați! Las' că vă scap eu de saramura în care v-ați murat!

Se așezară în cerc în jurul șoarecelui. Alice îl privea îngrijorată, căci nu înțelegea cum ar putea el să-i scape, iar pe de altă parte, simțea că dacă nu se usucă repede, se va alege cu o răceală zdravănă.

— Hm! făcu șoarecele, dîndu-și aere. Sînteți gata? Tăcere! Vă voi spune povestea cea mai nesărată de pe lume: lui Wilhelm Cuceritorul, a cărui cauză avea sprijinul papii, i s-au închinat curînd englezii, care doreau să aibă conducători și care se obișnuiseră în ultima vreme cu uzurpările și cuceririle. Edwin și Morcar, conți de Mercia și Northumbria...

— Brr! făcu papagalul, tremurînd de frig.

— Să avem iertare! spuse șoarecele foarte politicos, dar încruntat. Ați spus ceva?

— Eu, nu! se grăbi să răspundă papagalul.

— Mi s-a părut că ai vorbit, făcu șoarecele. Deci, mai departe: Edwin și Morcar, conți de Mercia și Northumbria, s-au declarat pentru el, ba chiar și Stigand, arhiepiscopul patriot de Canterbury, a găsit-o cu cale...

— De ce spui „a găsit-o cu cale"? întrebă rața.

— A găsit-o! repetă șoarecele arțăgos, căci știi doar ce înseamnă „o"!

— Știu foarte bine ce înseamnă „o", cînd găsesc *o* broască sau *o* rîmă, răspunse rața. Vorba e, *ce* a găsit arhiepiscopul?

Șoarecele nu băgă în seamă întrebarea, ci se încăpățînă să urmeze:

— A găsit-o cu cale să-l însoțească pe Edgar Atheling c să-l întîmpine pe William și să-i ofere coroana. Purtarea l William a fost la început cuviincioasă, dar obrăznicia norma zilor lui... Ei, cum te simți acum, drăguța mea? întrebă șor celul, întorcîndu-se către Alice.

— Tot atît de udă și de sărată ca și pînă acum, răspun Alice tristă. Povestea ta nu pare să-mi fie de folos!

— În cazul acesta — se amestecă dodo cu glas solemn, rid cîndu-se în picioare — propun categoric să se amîne ședin în scopul analizării adoptării imediate de măsuri eficace, d cisive și energice...

— Vorbește ca oamenii! îl întrerupse puiul de vultur. Nu înțeleg nici jumătate din cuvintele pompoase pe care le spui; ba cred că nici chiar tu însuți nu știi ce înseamnă!

Puiul de vultur băgă capul sub aripă ca să-și ascundă zîmbetul. Cîteva din păsările de față chicotiră.

— Am vrut să spun — urmă dodo jignit — că cel mai bun mijloc să ne uscăm ar fi un cros Caucus.

— Ce-i aceea un cros Caucus? întrebă Alice, nu pentru că ar fi dorit să știe, ci doar pentru că dodo se oprise ca și cum ar fi așteptat să întrebe careva, iar cei de față nu păreau de loc curioși să afle.

— Ei — răspunse dodo — cea mai bună explicație ar fi să facem crosul.

(Și pentru că poate aţi dori și voi să-l puneţi în practică, într-o zi de iarnă, vă voi spune cum l-a organizat dodo.)

Mai întîi a desenat o pistă de formă aproape circulară (forma exactă nu contează, a spus el), apoi participanții au fost așezați din loc în loc de-a lungul traseului. N-a urmat „unu, doi, trei“ și „start“, ca la orice alergare, ci fiecare a început să fugă cînd i-a venit cheful și s-a oprit cînd a crezut de cuviință, așa încît n-a fost de loc ușor să știi cînd s-a sfîrșit cursa. Totuși, după ce au alergat vreo jumătate de oră și s-au uscat de-a binelea, dodo a strigat deodată:

— Gata crosul! Și toți s-au îngrămădit gîfîind în jurul lui, să-l întrebe:

— Cine e cîștigătorul?

La această întrebare dodo n-a putut răspunde decît după foarte multă gîndire și de aceea a stat vreme îndelungată cu degetul la frunte (cam așa cum vedeți că stă și Shakespeare

în poze), pe cînd cei de față așteptau în tăcere. În sfîrșit, dod
spuse :

— Toată lumea a cîștigat și toți trebuie să capete premi

— Dar cine împarte premiile? întrebară cîteva glasuri
cor.

— Ea, firește! răspunse dodo arătînd spre Alice, și toat
gloata se îngrămădi în jurul ei, strigînd care mai de car

— Premiile! Premiile!

Alice nu avea idee ce să facă și, în desperare de cauză, băg
mîna în buzunar și scoase o cutie de bomboane (din fericir
apa sărată nu pătrunsese în cutie!) pe care le împărți drept pr
mii. Erau tocmai cîte una de cap.

— Și ei i se cuvine un premiu! strigă șoarecele.

— Firește, aprobă dodo foarte serios.

— Ce mai ai în buzunar? o întrebă apoi dodo, întorcîndu-
spre ea.

— Numai un degetar, răspunse Alice, îmbufnată.

— Dă-l încoace, i-l ceru dodo.

Se îngrămădiră din nou cu toții în jurul ei și dodo îi înmî
degetarul în mod solemn, spunîndu-i:

— Binevoiți a accepta acest degetar elegant!

Cînd isprăvi această scurtă cuvîntare, toată lumea izbuc
în urale.

Alice găsi comedia asta foarte caraghioasă, dar pentru c
cei de faţă aveau un aer atît de serios, ea nu îndrăzni s
rîdă și, cum nu-i dădea în gînd ce să spună, făcu o plecăciu
și luă degetarul cu un gest cît mai solemn.

Apoi mîncară cofeturile, ceea ce dădu loc la oarecare zarv
păsările cele mari se plînseră că bomboanele sînt prea mici
nu le simt gustul, iar păsările cele mici se înecară cu bomboanel

care erau prea mari pentru ele. Cei de față fură nevoiți să bată păsările pe spate ca să le ajute să înghită. Lucrurile se liniștiră în sfîrșit, și toți se așezară în cerc, după care rugară pe șoricel să le mai povestească ceva.

— Mi-ai făgăduit să-mi spui povestea vieții tale — îi aminti Alice — și cum se face de urăști... *C.* și *P.*, adăugă ea în șoaptă, de teamă să nu-l supere din nou.

— Ah ! ce lucru lung și trist! oftă șoarecele, privindu-și coada.

Alice crezu că vorbește despre coadă și de aceea îl întrebă, mirată:

— Bine, bine, lungă văd eu că este, dar de ce spui că e tristă?

Pe cînd Alice se tot întreba ce vrea să spună șoarecele, acesta își depăna amărăciunea cam așa:

„Un șoarece pe care
L-a întîlnit
Prin hambare
L-a dat
In judecat'.
„Zău, am să
Te judec eu. Vii?
Ci nu te-mpotrivi.
O să ne mai certăm;
De judecat, zic eu,
Trebuie să ne judecăm;
Pentru că uite-așa,
Trebuie să fac și eu
Ceva, că prea
Stau azi degeaba.
Acu, asta
Mi-e treaba."
Zise șoarecele unei
Potăi rătăcite:
„Stimate domn,
Cinstite.
Ei, dar
Fără juriu
Și fără președinte
Crede-mă
Pe mine,
Nu-i cuminte!"
„Eu am să fiu
Acuzarea
Și tot eu
Județul,
Îi zise istețul
Cela bătrîn,
cu blană.
Și fiindcă eu
Sînt cel ce
Dreptatea
Imparte
Te-am
Condam-
nat
la moarte!
„

— Nu prea ești atentă! strigă șoarecele aspru către Alice. La ce te gîndești?

— Iartă-mă, te rog — răspunse Alice umilă — ai ajuns oare la cotitura a cincea?

— Ba nu! strigă șoarecele furios.

— Banu? întrebă Alice și dornică cum era întotdeauna să dea o mînă de ajutor, începu să privească în jurul ei. Dă-mi voie să-ți ajut să-l cauți.

— Ce-ți dă prin gînd?! răspunse șoarecele, ridicîndu-se de la locul lui, gata să plece. Mă insulți, căci vorbești într-o doară!

— N-am vrut să te jignesc, insistă biata Alice. Prea te superi repede!

Șoarecele mormăi ceva în loc de răspuns și plecă.

— Haide, întoarce-te și isprăvește-ți povestea! strigă Alice după el. Cei de față strigară o dată cu ea:

— Da, da, vino înapoi!

Dar șoarecele scutură supărat din cap și o luă și mai repede la picior.

— Ce păcat că nu mai vrea să stea! suspină papagalul, îndată ce șoarecele se făcu nevăzut, iar un crab bătrîn profită de ocazie să-i spună fiicei lui:

— Vezi, draga mea, ar fi bine ca această întîmplare să-ți servească de învățătură, să nu te pierzi cu firea.

— Mai ține-ți gura, tată! sări arțăgoasă crăbița. Ai fi în stare să scoți din sărite chiar și un pește!

— Ce bine ar fi dacă aș avea-o pe Dina aici! Ah! de-ar fi cu mine acum! spuse Alice cu glas tare, fără să se adreseze nimănui în special. Repede l-ar mai aduce înapoi!

— Și mă rog, cine-i Dina, dacă mi-e îngăduit să întreb? spuse papagalul.

Alice se grăbi să-i răspundă, pentru că era întotdeauna gata să vorbească despre drăguța ei:

— Dina e pisica noastră și e meșteră mare la prins șoareci! Dar s-o vezi cum vînează păsările! E în stare să înghită una, cît ai zice pește!

Vorbele acestea făcur
mare vîlvă printre cei d
față. O parte dintre păsăre
se și făcură nevăzute;
coțofană se înfășură gr
julie în aripi și spuse:

— E vremea s-o porne
spre casă; seara e prea re
pentru gîtlejul meu! U
canar își strigă copiii
glas tremurător:

— Haideți, puișorilor,
sosit vremea culcării!

Fiecare găsi cîte un pretext s-o șteargă, așa încît Alice se pomeni deodată singură.

— Mai bine n-aș mai fi adus vorba despre Dina! spuse ea tristă. Se pare că nimeni n-o iubește aici, cu toate că sînt sigură că e cea mai bună pisică din lume. Vai, scumpa mea Dina, oare te voi mai vedea eu vreodată?

Alice începu iarăși să plîngă, căci se simțea foarte singură și amărîtă. Dar după cîtva timp, auzi un tropăit ușor, venind din depărtare. Privi nerăbdătoare într-acolo, cu nădejdea că șoarecelui i-a trecut supărarea și că se întoarce să-și isprăvească povestea.

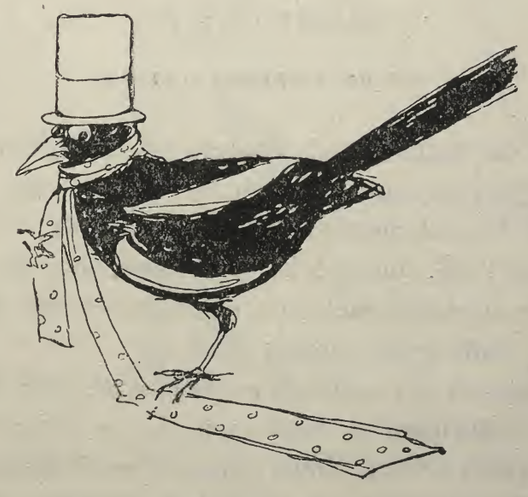

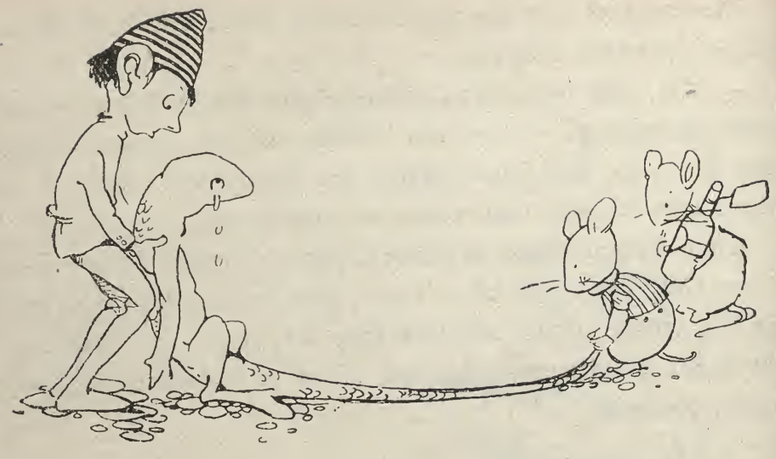

CAPITOLUL IV

IEPURELE TRIMITE O FLOARE

Dar nu era șoarecele, ci iepurele alb. Se întorcea tropăind încetișor și privind îngrijorat în jurul lui, ca și cum ar fi pierdut ceva. Alice îl auzi mormăind ca pentru sine:

— Ducesa! Ah, ducesa! Vai de bietele mele lăbuțe! Vai de blana și de mustățile mele! Cu siguranță că mă va condamna la moarte! Unde le-am pierdut oare?

Alice ghici că era vorba de evantai și de mănușile cele albe de piele de căprioară și, bună cum era, se și apucă să caute, dar nu le găsi nicăieri. Totul părea să se fi schimbat de cînd înotase ea în baltă, iar sala cu măsuța de sticlă și cu ușa cea mică se făcuseră nevăzute.

Iepurele o zări pe Alice pe cînd căuta și strigă supărat:

— Ce faci aci, Mariana? Fugi repede acasă și adu-mi o pereche de mănuși și un evantai! Șterge-o!

Alice se sperie atît de tare, încît o și luă la picior în direcția în care arăta iepurele cu degetul, fără să încerce măcar să-i lămurească greșeala pe care o făcea luînd-o drept Mariana.

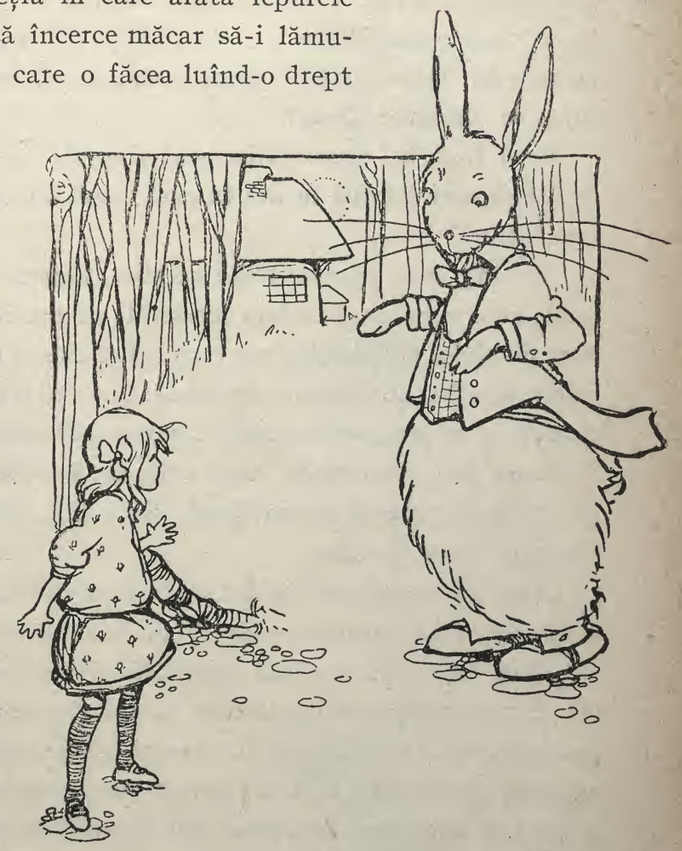

„Crede că sînt jupîneasa lui, își spuse fetița, în timp ce fugea cît o țineau picioarele. Ce-o să se mire cînd va descoperi cine sînt! Dar mai bine să-i aduc mănușile și evantaiul — firește, dacă le voi putea găsi!“

Pe cînd gîndea astfel, Alice ajunse în fața unei căscioare drăguțe. Pe ușă văzu o placă de alamă pe care era gravat numele IEPURE A. Intră fără să mai bată la ușă și urcă repede scara, de teamă să nu întîlnească pe adevărata Mariana, care poate că ar fi dat-o afară înainte de-a apuca să găsească evantaiul și mănușile.

— Ce caraghios să faci drumuri pentru un iepure! Te pomenești că și Dina mă va pune să-i fac servicii!

Alice începu să-și închipuie cam cum s-ar întîmpla lucrurile: „Domnișoară Alice! Vino imediat încoace și gătește-te de plimbare!“ i-ar spune dădaca. „Vin îndată, dădacă! Numai că mai trebuie să păzesc puțin gaura asta, ca să nu scape șoarecele pînă se întoarce Dina!

Cred însă, își spuse Alice mai departe, că nu-i vor îngădui Dinei să mai rămînă la noi în casă, dacă începe să poruncească oamenilor!“

În timp ce-și spunea toate acestea, nimeri într-o odăiță drăguță, cu o mescioară în fața ferestrei; pe mescioară se aflau (așa cum de altfel nădăjduise) un evantai și cîteva perechi de mănuși mititele, albe, de piele de căprioară. Luă evantaiul și o pereche de mănuși și se pregătea tocmai să părăsească odăița, cînd privirile îi căzură pe o sticluță de lîngă oglindă. De data aceasta sticluța *nu* purta o etichetă cu cuvintele BEA-MĂ. Totuși Alice o destupă și o duse la gură.

„Știu că trebuie să se întîmple *ceva* ori de cîte ori mănînc ori beau — își spuse ea — deci voi încerca să văd ce se întîmplă dacă beau din sticluța asta. Nădăjduiesc că mă va face să cresc, pentru că m-am plictisit să tot fiu atît de micuță!“ Și, într-adevăr, Alice începu să crească chiar mai repede decît se aștepta. Înainte de a fi dat pe gît jumătate de sticlă, fetița se și lovi cu creștetul de tavan. Fu nevoită să se plece adînc, ca să-și salveze gîtul, care era gata-gata să se frîngă. Puse repede sticla jos și spuse: „Ajunge! Numai de n-aș mai crește! Chiar și așa cum sînt acum, tot nu pot ieși pe ușă! Ce bine ar fi fost să nu fi băut atît de mult!“

Dar, vai! era prea tîrziu să se mai gîndească la asta, căci creștea, creștea într-una. Se văzu nevoită să se lase în genunchi; peste cîteva minute însă, nu mai avu loc nici așa și încercă să

stea culcată, cu un braț rezemat de ușă, iar cu celălalt îndoit sub cap. Totuși, cum creștea mai departe, n-avu încotro și scoase un braț pe fereastră și un picior pe coșul sobei.

„Orice-ar fi, își spuse ea, mai mult nu pot să fac! Ce-o să se întîmple oare cu mine?“

Din fericire, băutura fermecată își făcuse tot efectul, așa încît fetița se opri din crescut; cu toate astea, nu se simțea de loc bine, mai ales că nu înțelegea cum va izbuti vreodată să iasă din cameră. Așa că nu-i de mirare că s-a întristat.

„Ah, era mult mai plăcut acasă — gîndi biata Alice — pe vremea cînd nu mă făceam ba mai mare, ba mai mică, și cînd nu eram trimisă de colo-colo de șoareci și de iepuri! Poate că tot ar fi fost mai bine să nu fi coborît în vizuina iepurelui... și totuși...

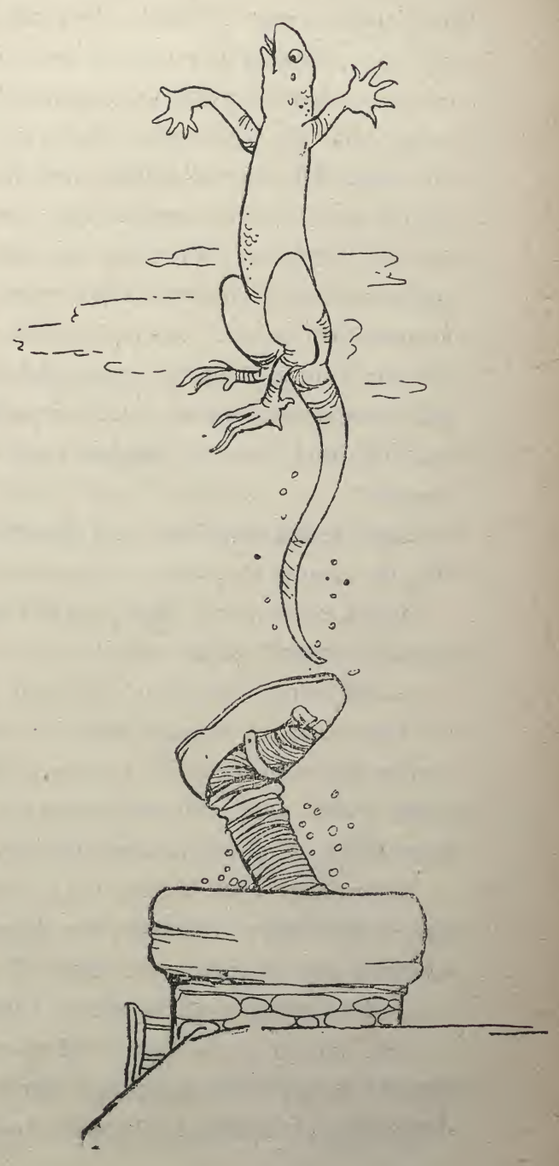

și totuși... viața asta e foarte nostimă! Mă întreb ce s
întîmplă oare cu mine? Cînd citeam povești, eram sigură c
cele povestite în cărți nu există aievea, și iată că acum fac
eu parte dintr-o poveste. Ar trebui să se scrie o carte și despr
mine. Da! Da! Ar trebui neapărat! Cînd voi fi mare, voi scri
eu una... Ei, dar și acuma sînt mare! adăugă ea cu tristețe.
În tot cazul *aci* nu mai am loc unde să cresc. Și-atunci, n-o s
mai îmbătrînesc niciodată? se întrebă deodată Alice. Pe de
parte asta ar fi plăcut — își spuse ea mai departe — căci n-a
fi niciodată babă... dar pe de altă parte, ar însemna să am veș
nic lecții de învățat. Ei, vezi, nici asta nu mi-ar plăcea!" „Proas
to! își răspunse tot ea. Cum ai putea să-ți faci lecțiile aici? N
vezi că nu-i loc nici pentru tine, darămite pentru cărțile d
școală?"

Așa își tot vorbi ea mai departe, ba într-un fel, ba într-al
tul, de ajunse să poarte o adevărată conversație cu sine însăși

După cîtva timp, însă, auzi un glas care venea de afară și s
opri din vorbit ca să asculte.

— Mariano! Mariano! Adu-mi imediat mănușile!

Apoi auzi un tropăit ușor pe scară. Alice pricepu îndată c
venise iepurele după ea s-o caute și începu să tremure de s
gîlții toată casa; uitase că acum era de vreo mie de ori ma
mare decît el, și că deci nu mai avea de ce să se teamă.

Iepurele se opri în fața ușii și încercă s-o deschidă, dar cun
ușa se deschidea înăuntru, iar Alice își rezema cotul de ea, în
cercările lui dădură greș. Alice îl auzi spunîndu-și:

— Ei, atunci o să încerc să intru pe fereastră!

„Ba asta n-ai s-o faci!" își spuse Alice în gînd. Și după c
așteptă ca iepurele să ajungă chiar sub fereastră, deschise deo
dată mîna și încercă să-l apuce. Însă nu izbuti să apuce altcev

decît aerul. Auzi un țipăt ușor și o cădere, precum și un zgomot de sticlă spartă, din care înțelese că iepurele a căzut pe un geam ce acoperea răsaduri de castraveți sau de alte plante.

Apoi auzi glasul iepurelui, care părea furios:

— Pat! Pat! Unde ești?

Urmă apoi un glas pe care nu-l mai auzise pînă atunci:

— Aci, firește! Săp la mere, Înălțimea ta!

— Săpi la mere, vorbă să fie! spuse iepurele supărat. Ia vino încoace și scoate-mă de-aici! (după care auzi din nou zgomot de sticlă spartă).

— Ia spune-mi, Pat, ce-i aceea din fereastră?

— Păi, e un braț, Înălțimea ta! (glasul pronunță brrrrrat).

— Un braț? Prostule! Cine a mai văzut braț atît de mare? Nu vezi că umple toată deschizătura ferestrei?

— Firește c-o umple, Înălțimea ta, și cu toate astea nu-i alta decît un braț!

— Și ce caută aici? Du-te și dă-l afară!

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Alice deslușì din cînd în cînd șoapte ca acestea:

— Să știi, Înălțimea ta, că treaba asta nu-mi place de loc!

— Fă ce-ți spun, fricosule!

În sfîrșit fetița întinse din nou mîna și apucă iarăși aerul. De data aceasta auzi două țipete ușoare și iarăși zgomot de sticlă spartă.

„Multe răsaduri de castraveți mai trebuie să fie acolo! gîndi Alice. Mă întreb ce au oare de gînd să facă acum? Cît despre planul lor de-a mă scoate pe fereastră, numai să fie în stare, că doar nici eu nu doresc să mai rămîn aici!"

Cîtăva vreme nu se mai auzi nimic. În sfîrșit, îi veni fetiței la ureche zgomot de roți, ca de cărucior, precum și

zvon de glasuri care vorbeau toate deodată. Fetița prinse cîteva cuvinte:

— Unde e scara cealaltă?

— N-am adus decît una!

— Las' că are și Floarea una... Hei, Floarea! Ad-o încoa', fată!

— Rezemați-le aci, în colțul ăsta!

— Ba legați-le mai întîi, că altfel nu ajung nici pînă la jumătate!

— Las' că ajung! Nu mai face atîtea mofturi!

— Ei, Floarea, prinde frînghia!

— Oare o să țină acoperișul?

— Bagă de seamă... Olanele sînt cam slobode! Uite, una cade!

— Ferește capul! (Alice auzi cum se sparge ceva).

— Ei, cine a făcut treaba asta?

— Cred că Floarea!

— Unul din voi să coboare pe coș! porunci iepurele.

— Pe mine nu mă prinzi!

— Ba tu!

— Ei, vezi, chiar asta n-o mai fac!

— Să coboare Floarea! îl auzi iarăși pe iepure spunînd.

— Hei, Floarea! Stăpînul spune să cobori tu! strigară mai multe glasuri.

„Deci, Floarea va trebui să coboare pe coș, își spuse Alice. Pare că toate se sparg în capul Floarei. N-aș vrea să fiu în locul ei, pentru nimic în lume! Coșul ăsta e foarte strîmt, dar piciorul tot cred că am să-l pot mișca."

Își trase afară piciorul din coș, cît putu, și așteptă. Deodată auzi un animal mititel (nu fu în stare să ghicească ce animal anume era) zgîriind pereții coșului, chiar deasupra ei.

— Asta e Floarea, își spuse fetița. Lovi tare cu piciorul și așteptă să vadă ce se întîmplă.

Cel dintîi lucru pe care-l auzi fu un cor de glasuri care strigau:

— Vine Floarea!

Apoi se auzi numai vocea iepurelui:

— Hei, voi de lîngă gard, prindeți-o!

Urmă o tăcere, după care se auziră din nou glasuri:

— Țineți-i capul în sus!

— Turnați-i rachiu pe gură!

— N-o înăbușiți!

— Cum a fost, fato?

— Ce ți s-a întîmplat? Povestește-ne pe larg!

În sfîrșit se auzi un guițat ușor. („Asta trebuie să fie Floarea" gîndi Alice.)

— Zău dacă știu! Nu-mi mai dați! Mă simt mai bine... Dar sînt prea uluită ca să pot povesti... Atîta știu că deodată a sărit ceva în sus, ca un vasilache, și m-am pomenit țîșnind aidoma unei rachete!

— Chiar așa ai și țîșnit, drăguțo! se auziră cîteva glasuri.

— Trebuie să dăm foc casei, spuse iepurele.

La auzul acestor cuvinte, Alice strigă cît o ținu gura:

— Dacă faceți treaba asta, o chem pe Dina!

Se făcu deodată o tăcere mormîntală și Alice se întrebă î sinea ei:

„Ce au de gînd acum? Dacă ar avea minte, ar da jos acoperișul.

Peste cîteva minute auzi iarăși mișcare și pe iepure care spunea

— O roabă plină ajunge la început!

„Plină cu *ce*?“ se întrebă Alice.

Dar nu fu nevoie să se întrebe multă vreme, pentru că im diat începu să plouă cu prundiș pe fereastră, ba cîteva pietricel o lovină chiar în obraz.

„Las' că-i fac eu să înceteze!“ își spuse ea și strigă cu glas tar

— Ia încetați, vă rog!

Asta îi făcu să amuțească pe loc.

Alice băgă de seamă cu mirare, că pietricelele se prefăcea în prăjituri în locul unde cădeau pe dușumea, și atunci îi ver o idee strașnică.

„Ce-ar fi dacă aș mînca o prăjitură de-astea? se întrebă ea. C siguranță că-mi voi schimba din nou mărimea și, de vreme ce n cred să mă mai poată face să cresc, bănuiesc că mă va face să scad

Înghiți deci o prăjiturică, după care văzu cu bucurie c începe să se strîngă. De îndată ce fu destul de mică pentru a pu tea trece pe ușă, ieși repede din casă și se pomeni în fața un adunări de animale mici și de păsărele, care așteptau lîngă uș Biata Floarea, care era o șopîrlă, se afla în mijlocul lor, sprij nită de doi cobai; aceștia îi dădeau să bea dintr-o sticlă. Toți s repeziră la Alice în clipa cînd se ivi în ușă, dar ea o luă la goan cît o țineau picioarele și în curînd ajunse în desișul păduri unde se simți în siguranță.

„Mai întîi, gîndi ea în timp ce hoinărea prin pădure, trebu să-mi recapăt înălțimea adevărată; al doilea, să găsesc drum spre grădina cea frumoasă. Cred că ăsta ar fi lucrul cel mai bun

Planul părea într-adevăr foarte bine gîndit; atîta doar că fetița nu știa nici pe departe cum să se apuce de treabă. Pe cînd privirea îi luneca îngrijorată printre copaci, auzi un lătrat ascuțit și ridică repede capul. Văzu un cățel, care față de ea părea uriaș. Cățelușul o privea cu niște ochi rotunzi și întindea încetișor laba s-o pipăie.

„Bietul cățeluș!“ se gîndi Alice, încercînd să-l fluiere, în timp ce tremura ca varga de teamă ca nu cumva cățelul fiind flămînd s-o înghită, fără să țină seama că ea nu dorea decît să-l alinte.

Abia mai știind ce face de înspăimîntată ce era, fetița ridică de jos un bețișor, și-l întinse spre cățeluș; acesta sări în sus, lătrînd de bucurie, apoi se repezi la bețișor, prefăcîndu-se că vrea să-l muște. Alice se piti repede după un scaiete înalt, ca să se ferească din calea cățelușului. Cînd ieși de după tufă, cățelușul se repezi din nou la bețișor și se răsturnă pe spate, de grăbit ce era să-l apuce. Alice era atît de mică încît i se părea că se joacă cu un cal și se aștepta în orice clipă să fie călcată în picioare de el; de aceea se ascunse din nou după scaiete. În timpul acesta, cățelușul se repezea mereu la bețișor: ba fugea înainte, ba se da înapoi și lătra tot timpul răgușit. În cele din urmă se așeză jos, la o depărtare destul de mare de Alice, gîfîind, cu limba scoasă și cu ochii închiși.

Acesta i se păru Alicei cel mai bun prilej s-o șteargă și o luă la picior. Nu se opri decît în clipa cînd nu-și mai putea trage sufletul. Acum, abia de se mai auzea din depărtare lătratul slab al cățelului.

„Păcat de cățeluș, căci tare era drăguț! își spuse Alice, stînd rezemată de o ciuboțică a cucului, ca să se odihnească, și făcîndu-și vînt cu o frunză. Tare mi-ar fi plăcut să-l învăț giumbuș-

lucuri, dacă... ei, firește, dacă aș fi destul de mare! Ah, am ș
uitat că ar trebui să cresc la loc! Ia să vedem... ce să fac oare
Cred că ar fi bine să mănînc sau să beau ceva, numai că nu pre
știu ce anume."

Așa e! Ce anume ar fi trebuit să bea sau să mănînce ca s
crească la loc? Alice privi la florile și la ierburile din jurul ei
dar nu văzu nimic care să-i pară bun de mîncat ori de băut.
Deodată, băgă de seamă că lîngă ea se afla o ciupercă mare
cam de aceeași înălțime cu dînsa. După ce o cercetă din toate
părțile, îi dădu în gînd să se uite pe deasupra ei.

Se ridică în vîrful picioarelor și privi peste marginea ciuper-
cii. Ochii ei întîlniră ochii unei omizi mari, albastre, care ședea pe ciupercă, cu brațele încrucișate, și fuma liniștită dintr-o narghilea, fără s-o bage în seamă nici pe Alice și nici altceva din jurul ei.

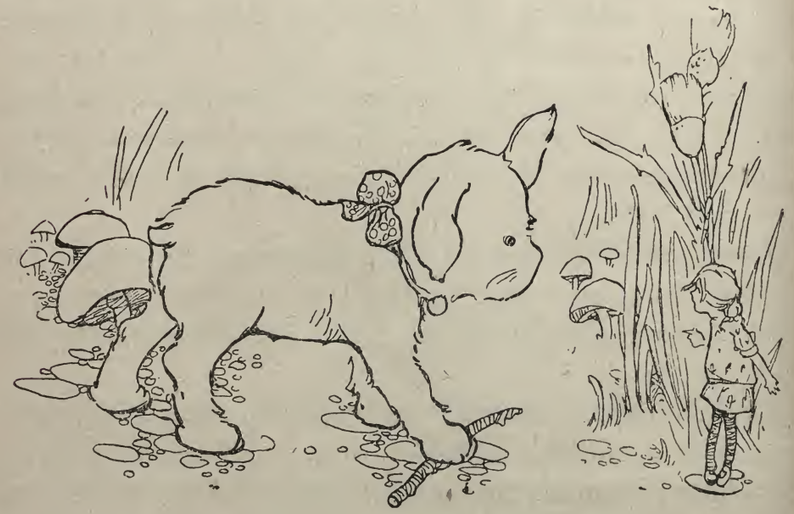

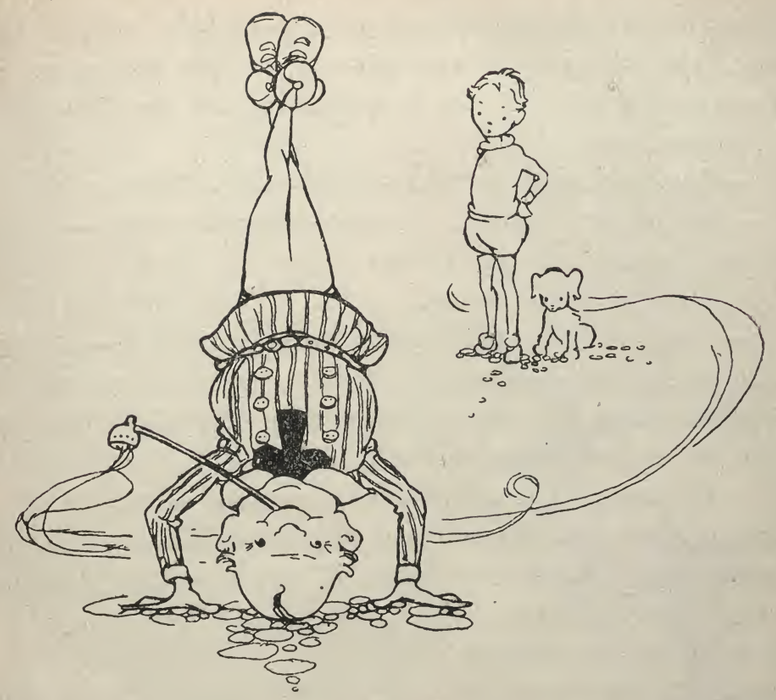

CAPITOLUL V

SFATURILE OMIZII

Omida și cu Alice se priviră cîtăva vreme în deplină tăcere; în sfîrșit, omida scoase mușțiucul din gură și o întrebă pe fetiță cu glas tărăgănat și somnoros:

— Cine ești tu?

Perspectivele de conversație nu i se părură prea încurajatoare Alicei, și fetița răspunse:

— În momentul de față, nu știu nici eu bine, doamnă, cine sînt; adică, vreau să spun că știu cine am fost cînd m-am trezit azi dimineață, cred însă că m-am schimbat de cîteva ori de atunci încoace.

— Cum vine asta? întrebă severă omida. Explică-te!

— Nu mă pot explica, doamnă — răspunse Alice — pentru că, vezi dumneata, *eu* nu sînt *eu*!

— Nu *văd*, spuse omida.

— Îmi pare rău, dar nu pot vorbi mai lămurit — răspunse Alice politicoasă — pentru că nici eu nu sînt lămurită. Te zăpăcești de tot cînd într-o singură zi te schimbi de atîtea ori!

— Ba de loc! răspunse omida.

— Ei, poate că pentru dumneata e totuna — spuse Alice — dar cînd te vei preface într-o bună zi în crisalidă — căci va veni și ziua aceea — apoi te vei schimba în fluture, cred că n-ai să te simți bine, nu-i așa?

— Ba de loc! răspunse omida.

— Poate că dumneata simți altfel decît mine — spuse Alice — eu știu că mie nu-mi vine de loc la îndemînă să mă tot schimb așa!

— Ție! strigă omida cu dispreț. Dar cine ești tu?

Cu aceste cuvinte, omida reluă convorbirea. Alice era supărată pe omidă din pricină că vorbea atît de scurt; de aceea se îndreptă din șale și spuse, înțepată:

— Cred că ar fi cu cale să-mi spui dumneata mai întîi cine ești!

— De ce? întrebă omida.

Întrebarea o puse pe Alice în încurcătură. Negăsind un răspuns potrivit și părîndu-i-se că omida e îmbufnată, fetița îi întoarse spatele.

— Vino înapoi! strigă omida. Am să-ţi spun ceva foarte important.

Alice se bucură la auzul acestor cuvinte şi se întoarse.

— Nu te pierde cu firea, zise omida.

— Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă Alice, abia stăpînindu-şi furia.

— Nu, răspunse omida.

Alice se gîndi că poate ar fi bine să aştepte; la urma urmei, tot nu avea nimic de făcut şi poate că omida îi va spune ceva care merita să fie auzit. Omida însă pufăia mai departe din narghilea, fără să scoată o vorbă; în sfîrşit, desfăcu braţele pe care le ţinea încrucişate pe piept şi scoase muştiucul din gură.

— Aşadar, crezi că eşti schimbată, nu-i aşa?

— Aşa cred, doamnă, răspunse Alice. Nu-mi pot aminti lucrurile aşa cum mi le aminteam altădată, şi nici nu-mi păstrez aceeaşi înălţime mai mult de zece minute!

— Ce anume nu-ţi poţi aminti? întrebă omida.

— Iată, am încercat să recit poezia: „Ce face harnica albină...“ dar a ieşit cu totul altceva, răspunse Alice, mîhnită.

— Încearcă „Om bătrîn, măi tată Will...“ spuse omida.

Alice îşi încrucişă braţele pe piept şi începu:

„Om bătrîn, măi tată Will,
Şi să stai cu capu-n jos!
Om bătrîn cu părul alb,
Oare crezi că-ţi stă frumos?

I-a răspuns feciorului:
— În iunie tremuram,
Mintea-mi să n-o stric, dar azi
Stau aşa, că ştiu că n-am.

— Ești bătrîn, cum ți-am mai spus,
Și ești gras, ca la Ignat,
Cum de tumba te dăduși
Peste prag, cînd ai intrat?

Zise moșul dînd din cap:
— Mi-am uns trupul în iunie
Cu unsoare de un ban.
Ia zi, vrei să-ți vînd și ție?

— Ești bătrîn și știrb, cum văd,
Și mai ai și falca slabă.
Cum făcuși de-ai înghițit
Gîsca toat-așa degrabă?

— Avocat am fost pe vremuri
Și-n proces pîn' dimineața
Cu nevasta. Iar de-atunci,
Am fălci tari pe toată viața.

— Ești bătrîn și cine-ar zice
Că mai vezi ca altădată.
Mări, cum de-n cumpănă
Ții pe nas țiparul, tată?

— Trei răspunsuri ți-s de-ajuns.
Prea te-ncrezi, ci hai te cară!
Ce? N-am vreme de prostii,
Ieși, de nu, te dau afară!

— N-o spui bine! strigă omida.

— Nu, nu prea bine! încuviință Alice sfioasă, e drept că unele cuvinte s-au cam schimbat.

— Ba e greșită de la început pînă la sfîrșit, spuse omida cu hotărîre. După ce tăcu cîteva clipe, deschise din nou vorba: Și cît de mare ai vrea să fii?

— Nu sînt pretențioasă în ce privește mărimea — se grăbi Alice să răspundă — numai că, știi, e plictisitor să te tot schimbi mereu.

— Nu știu, răspunse omida.

Alice nu mai spuse nimic; de cînd era, n-o sîcîise nimeni atît și simțea că își pierde răbdarea.

— Acum ești mulțumită? întrebă omida, scurt.

— Ba aș dori să fiu niţel mai mare, doamnă, dacă nu ai nimic împotrivă, spuse Alice. Să fiu înaltă de trei degete, e mult prea puţin!

— Eu cred că e o înălțime foarte potrivită, răspunse omida supărată și se ridică drept în sus. (Era tocmai de trei degete.)

— Dar nu sînt obișnuită cu înălțimea asta! stărui biata Alice, cu glas plîngător. „Ah — se întrebă apoi în sinea ei — de ce sînt oare făpturile astea atît de țîfnoase?!"

— Lasă că ai să te obișnuiești cu vremea, îi spuse omida, băgînd mușțiucul în gură și începînd să pufăie din nou.

De data aceasta, Alice așteptă cu răbdare pînă cînd omida binevoi să vorbească. Peste cîteva clipe, omida scoase iarăși mușțiucul din gură, căscă de vreo două ori, apoi se scutură din cap pînă-n picioare. Pe urmă coborî de pe ciupercă și se tîrî prin iarbă, bodogănind în timp ce se depărta:

— Dintr-o parte crești și din cealaltă scazi.

„Dintr-o parte a cui și din cealaltă a cui?" se întrebă Alice în gînd.

— A ciupercii, spuse omida, ca și cum Alice ar fi vorbit cu glas tare. Peste o clipă, omida se făcu nevăzută.

Alice privea ciuperca, încercînd să-și dea seama care erau cele două părți ale ei; dar ciuperca era perfect rotundă și de aceea îi fu foarte greu fetiței să ghicească. În sfîrșit întinse brațele cît putu de tare și, îmbrățișînd ciuperca, rupse cîte o bucățică de margine din fiecare parte.

„Acum, vorba e: care te face mare și care mică?“ se întrebă ea, privind la cele două bucăți. Gustă apoi din bucățica pe care o ținea în mîna dreaptă ca să vadă ce se întîmplă. În clipa următoare se lovi tare de tot la bărbie — se lovise cu bărbia de picioare!

Se sperie grozav de schimbarea asta bruscă și-și dădu seama că nu are vreme de pierdut, deoarece se făcea foarte repede din ce în ce mai mică; așadar, încercă să mănînce puțin din bucata cealaltă. Bărbia îi era atît de strîns lipită de picior, încît fetița abia putu să deschidă gura. În cele din urmă, izbuti să înghită o fărîmă din bucata pe care o ținea în mîna stîngă.

* * *

— Uf, bine că îmi pot mișca iarăși capul! exclamă Alice încîntată, dar peste o clipă se sperie din nou, căci descoperi că nu-și mai găsește umerii. Tot ce izbutea ea să vadă cînd privea în jos era un gît nesfîrșit de lung, care părea că răsare ca un lujer din mijlocul unei mări de frunze verzi, ce zăceau deoparte, sub ea.

„Ce să fie oare verdeața aceea? se întrebă Alice. Și unde mi-au rămas umerii? Și, ah, bietele mele mîini, cum se face că nici nu vă mai pot zări?“

Pe cînd vorbea așa în sine, se răsucea încoace și încolo, mișcînd frunzele care se aflau în dreptul genunchilor ei.

Cînd își dădu seama că mîinile nu-i ajung pînă la cap, Alice încercă să-și coboare capul la mîini și atunci descoperi cu plăcere că gîtul ei era mlădios, ca un șarpe. Izbuti să-l încovoaie

într-un zig-zag grațios. Se pregătea tocmai să pătrundă printre frunze, care — după cum descoperise ea — nu erau altceva decît vîrfurile copacilor de la picioarele ei — cînd, deodată, un sîsîit arțăgos o făcu să se dea înapoi, speriată. Un porumbel mare trecu în zbor pe lîngă fața ei, lovind-o furios cu aripile.

— Șarpe! țipă porumbelul.

— Ba nu sînt șarpe! strigă Alice, furioasă. Dă-mi pace!

— Ba ești șarpe! spuse iarăși porumbelul, ceva mai domolit, după care adăugă, oftînd: Am încercat în toate felurile, dar în voie nu le pot intra, și pace!

— N-am idee ce vrei să spui! făcu Alice.

— Am încercat rădăcinile copacilor, am încercat malurile apelor, am încercat și tufișurile — vorbi mai departe porumbelul, fără s-o bage în seamă — dar vai, șerpii ăștia! Tot timpul îmi dau de furcă.

Alice era din ce în ce mai nedumerită, se gîndi însă că nu are nici un rost să mai spună ceva pînă nu isprăvește porumbelul de vorbit.

— Ca și cum clocitul nu mi-ar da și fără asta destulă bătaie de cap — turui porumbelul — mai trebuie să fiu și cu ochii în patru, zi și noapte, și să caut tot felul de ascunzători pentru ouă din pricina șerpilor! De trei săptămîni, n-am închis ochii o clipă.

— Îmi pare foarte rău că te-au tulburat, spuse Alice, care începea să înțeleagă despre ce este vorba.

— Și tocmai cînd am găsit și eu cel mai înalt copac din pădure — vorbi porumbelul, ridicînd glasul pînă se prefăcu într-un țipăt ascuțit — și tocmai cînd am crezut, în sfîrșit, că

am scăpat de ei, iată-i că sosesc, chiar și aici, parcă ar coborî din cer! Uf! Șarpe ce ești!

— Ți-am spus doar că nu sînt șarpe! strigă Alice. Sînt.. Sînt...

— Ei, ce ești? întrebă porumbelul. Văd eu că încerci să scornești ceva!

— Sînt... Sînt o fetiță, spuse Alice, cam cu îndoială, căci își amintise tocmai o parte din schimbările prin care trecuse în ziua aceea.

— Cine să te creadă?! strigă porumbelul cu dispreț. Am văzut eu multe fetițe în viața mea, dar nici una cu un gît atît de lung ca al tău! Ba ești șarpe ca toți șerpii, și degeaba încerci să negi! Te pomenești că mai spui și că n-ai gustat ouă de cînd ești!

— Ba firește că am mîncat ouă, spuse Alice, căci nu știa să mintă; fetițele mănîncă ouă întocmai ca și șerpii!

— Asta n-o mai cred, răspunse porumbelul. Dar dacă e cum spui tu, atunci fetițele nu sînt decît tot un fel de șerpi, după părerea mea!

Asta era ceva atît de nou pentru Alice, încît rămase mută cîteva clipe, ceea ce dădu porumbelului răgaz să adauge:

— Cauți ouă, las' că te știu eu! Dar, ce-mi pasă mie dacă ești fetiță ori șarpe?!

— Ba mie îmi pasă foarte mult — spuse Alice repede — și nici nu caut ouă. În tot cazul n-aș avea ce face cu ale tale, pentru că nu-mi plac crude.

— Ei, dacă-i așa, șterge-o de aci, spuse porumbelul bosumflat, așezîndu-se din nou pe cuibar.

Alice se lăsă jos printre copaci, cu multă grijă, căci gîtul ei lung se încurca mereu printre crengi și de fiecare dată era nevoită să și-l descurce. Deodată își aminti că păstrase bucățelele de ciupercă, pe care le mai ținea încă în mîini. Se apucă așadar să ciugulească mai întîi din una, apoi din cealaltă, devenind ba mai înaltă, ba mai scundă, pînă izbuti să ajungă la statura ei obișnuită.

Trecuse atîta vreme de cînd nu mai avusese înălțimea ei firească, încît la început nici nu-i veni la îndemînă; se obișnui însă repede și începu să-și vorbească, după cum îi era obiceiul:

„Așa! Am făcut deci jumătate din ceea ce îmi pusesem în gînd. Schimbările astea te zăpăcesc de tot. Nu sînt niciodată sigură cum voi fi în clipa următoare! Bine cel puțin că mi-am recăpătat statura obișnuită... Acum trebuie să intru în grădina cea frumoasă... mă întreb însă ce-ar trebui să fac pentru asta?“

Pe cînd se gîndea astfel, se pomeni deodată în fața unui loc deschis, pe care se afla o căsuță înaltă de vreo patru picioare.

„Nu știu cine locuiește aci, dar, oricum, nu face să sosesc la ei atît de mare, că ar trage o spaimă strașnică!“

Începu deci să ciugulească din bucățica pe care o ținea în mîna dreaptă și nu cuteză să se apropie de casă decît atunci cînd ajunse de vreo nouă degete.

CAPITOLUL VI

DESPRE PORC ŞI PIPER

Alice stătea de cîtva timp în faţa casei, privind şi întrebîndu-se ce să facă, cînd deodată sosi în goană, din pădure, un lacheu în livrea (socoti că trebuie să fie lacheu de vreme ce purta livrea, altfel, judecînd numai după faţă, ai fi spus mai degrabă că e peşte) şi bătu de cîteva ori la uşă. Un alt lacheu în livrea, cu faţă rotundă şi cu ochi bulbucaţi, ca de broască, deschise. Alice băgă de seamă că amîndoi lacheii aveau părul pudrat. Nemaiputînd răbda de curiozitate să afle ce se întîmplă acolo, ea se strecură o bucăţică de drum afară din pădure, ca să poată trage cu urechea.

Şi ce-i fu dat să vadă: lacheul-peşte scoase din subsuoară o scrisoare mare, aproape tot atît de mare cît şi el, pe care o întinse celuilalt lacheu, spunînd ceremonios:

— Pentru ducesă! O invitaţie din partea reginei, la crochet!

Lacheul-broască răspunse tot atît de ceremonios, însă întorcînd cuvintele:

— Din partea reginei! O invitaţie pentru ducesă, la crochet!

Amîndoi se ploconiră adînc unul în faţa celuilalt, pînă ce li se amestecară buclele.

Văzînd aceasta, Alice izbucni într-un hohot de rîs atît de puternic, încît fu nevoită s-o ia la goană înapoi în pădure, de teamă să n-o audă cei doi lachei. Cînd privi din nou, lacheul-peşte plecase, iar celălalt se aşezase pe jos, lîngă uşă, şi holba ochii prosteşte spre cer.

Alice se apropie sfioasă de uşă şi bătu.

— N-are nici un rost să baţi — spuse lacheul — şi asta din două motive: mai

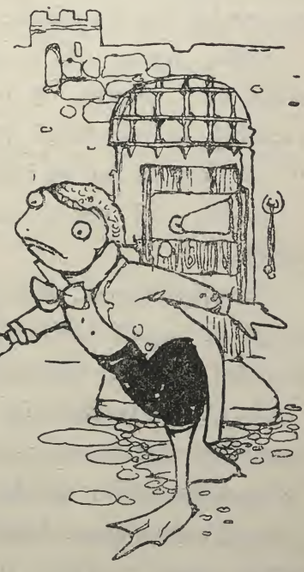

întîi pentru că eu mă aflu de aceeași parte a ușii cu tine, și al doilea pentru că cei dinăuntru fac atîta larmă, încît nici nu te pot auzi.

Din casă se auzea, într-adevăr, un zgomot grozav, un plins și un strănutat neîntrerupt; din cînd în cînd se mai auzea și o trosnitură teribilă, ca și cum cineva ar fi spart o farfurie sau un castron.

— Atunci, spune-mi, te rog, cum să intru?

— Ar avea rost să baţi la ușă, vorbi lacheul, mai departe, fără să asculte ce spunea ea, dacă ușa s-ar afla între noi. Așa, de pildă, dacă ai fi înăuntru, ai bate și eu ţi-aș putea deschide.

În timp ce vorbea, lacheul privea în sus și Alice găsi că asta nu era de loc politicos.

„Dar poate că e silit să privească astfel — își spuse în sinea ei — pentru că ochii îi sînt așezaţi chiar în creștetul capului. În tot cazul, însă, ar putea să răspundă la întrebări."

— Cum să fac să intru? întrebă ea din nou cu glas tare.

— Eu voi ședea aici — făcu lacheul — pînă mîine dimineață...

În clipa aceea, ușa casei se deschise și o farfurie mare zbură drept în capul lacheului; îi atinse vîrful nasului și se făcu ţăndări de unul din copacii din spatele lui.

— ... sau poate pînă poimîine, urmă lacheul fără să schimbe tonul, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Cum să fac să intru? întrebă din nou Alice, mai tare.

— *Trebuie* numaidecît să intri? o întrebă lacheul. La urma urmei, *asta* e prima întrebare.

Așa era, firește, numai că Alice nu găsi întrebarea pe placul ei.

— E îngrozitor — mormăi ea — cum discută făpturile astea fiecare lucru. Te înnebunesc, nu alta!

Lacheul găsi prilejul nimerit să repete ce spusese mai înainte, însă cu alte cuvinte și anume:

— Voi ședea aici, fără întrerupere, multe zile de-a rîndul.

— Și eu ce să fac? întrebă Alice.

— Te privește, răspunse lacheul, și începu să fluiere.

„Ei, n-are nici un rost să vorbesc cu el — își spuse Alice, pierzîndu-și răbdarea — e un tîmpit fără pereche!" Apoi deschise ușa și intră.

Ușa dădea într-o bucătărie mare, plină de fum. Ducesa ședea pe un scăunel cu trei picioare în mijlocul bucătăriei și ţinea în braţe un prunc; bucătăreasa stătea aplecată peste plită și amesteca ceva într-un cazan mare, în care părea să fie ciorbă.

— Cu siguranţă că a pus prea mult piper în ciorbă, își spuse Alice printre strănuturi.

Aerul era plin de piper. Chiar și ducesa strănuta cîteodată, iar pruncul ba urla, ba strănuta, fără o clipă de răgaz. Singurii care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, care ședea la gura sobei și rînjea, cu gura pînă la urechi.

— Aţi putea să-mi spuneţi, vă rog — întrebă Alice sfioasă, căci nu prea știa dacă era politicos din partea ei să vorbească fără să fie întrebată — de ce rînjește pisica dumneavoastră?

— Pentru că e o pisică de Cheshire, răspunse ducesa. Porcule!

Acest din urmă cuvînt fu rostit cu atîta furie, încît Alice tresări speriată, dar peste o clipă își dădu seama că era adresat

pruncului și nu ei. Își luă deci inima în dinți și urmă:

— N-am știut că pisicile din Cheshire rînjesc, sau mai degrabă, n-am știut că sînt pisici care știu să rînjească.

— Toate știu — răspunse ducesa — și cele mai multe o și fac.

— Nu știu pe nici una care să facă așa ceva, spuse Alice pe un ton cît mai politicos. Îi părea foarte bine că izbutise să intre în vorbă cu cineva.

— Ei, multe nu știi tu! strigă ducesa.

Alicei nu-i plăcu de loc felul în care spuse ducesa aceste cuvinte și încercă să schimbe vorba. În timp ce se gîndea cum să înceapă, bucătăreasa luă jos de pe foc cazanul cu ciorbă și se porni să arunce cu ce-i cădea în mînă în ducesă și în copil. Mai întîi aruncă cleștele și vătraiul, apoi urmă un adevărat potop de cratițe, farfurii și farfurioare. Ducesa nu le lua în seamă, nici chiar cînd o loveau. Pruncul urla însă mai departe, așa încît nu puteai ști dacă îl supără loviturile sau nu.

— Te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alice, sărind înnebunită de spaimă. Vai, uite că-i rupe drăguțul de năsuc! exclamă ea, cînd o cratiță neobișnuit de mare zbură chiar pe lîngă nasul copilului, gata-gata să i-l smulgă.

— Dacă fiecare și-ar vedea de treaba lui — mormăi ducesa cu glas răgușit — pămîntul s-ar învîrti mult mai repede.

— Ceea ce n-ar fi de nici un folos, spuse Alice, bucuroasă că are prilejul să se laude cu știința ei. Gîndește-te cît ar da asta de lucru zilelor și nopților! Știi doar că pămîntului îi trebuie douăzeci și patru de ore ca să se răsucească în jurul propriei lui axe...

— Dacă tot vorbim despre răsucit — spuse ducesa către bucătăreasă — sucește-i gîtul!

Alice privi înspăimîntată la bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gînd să asculte vorbele ducesei, dar bucătăreasa era foarte ocupată cu amestecatul ciorbei și nu părea să fi auzit nimic. De aceea, fetița cuteză să reia firul:

— Cred că douăzeci și patru de ore, sau poate că numai douăsprezece? Eu...

— Ei, nu-mi bate capul, spuse ducesa; niciodată n-am putut suferi cifrele!

Pe urmă începu să-și legene din nou pruncul, cîntîndu-i un fel de cîntec de leagăn și zgîlțîindu-l cu putere la sfîrșitul fiecărei strofe.

„La fecioru-ţi te încruntă,
Cînd strănută, arde-i una,
Căci anume-o face, zău,
Să te necăjească-ntr-una!“

CORUL

(format din bucătăreasă și prunc):

Hau! Hau! Hau!

În timp ce cînta a doua strofă, ducesa arunca copilul cu atîta furie în sus și în jos și bietul mititel urla atît de tare, încît Alice abia de putea deslușì cuvintele:

„Cum îl văd mă şi răstesc
Şi-l pocnesc pe-al meu fecior,
Căci e mort după piper
Şi îl mestecă de zor.“

CORUL

ca mai sus:

Hau! Hau! Hau!

— Prinde-l, spuse ducesa către Alice, aruncîndu-i pruncul. Poți să-l legeni și tu puțin, dacă vrei! Trebuie să mă gătesc ca să joc crochet cu regina.

Cu aceste vorbe, ieși repede din cameră.

Bucătăreasa aruncă o tingire după ea, dar n-o nimeri.

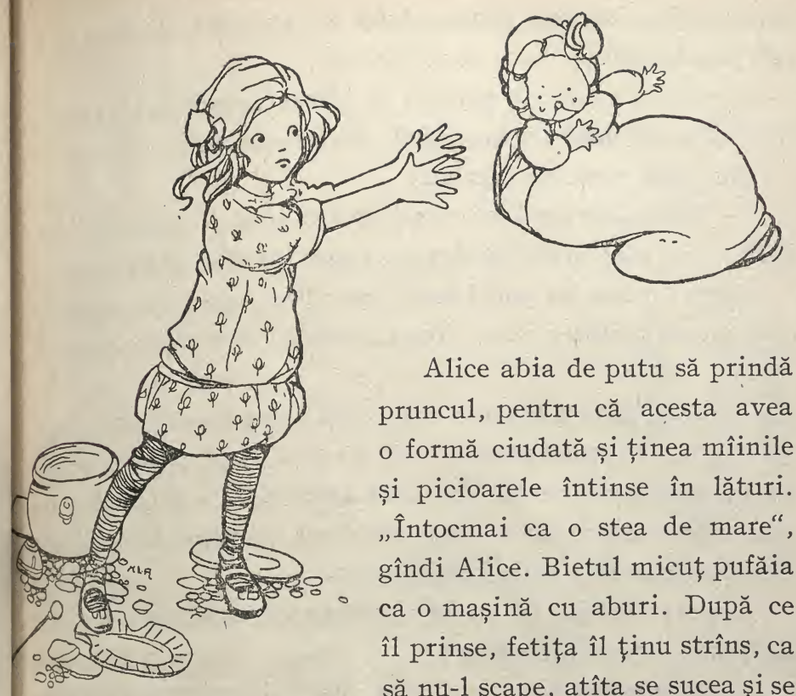

Alice abia de putu să prindă pruncul, pentru că acesta avea o formă ciudată și ținea mîinile și picioarele întinse în lături. „Întocmai ca o stea de mare", gîndi Alice. Bietul micuț pufăia ca o mașină cu aburi. După ce îl prinse, fetița îl ținu strîns, ca să nu-l scape, atîta se sucea și se răsucea în brațele ei.

După ce se asigură că nu-i scapă (îl apucase de urechea dreaptă și de piciorul stîng), îl scoase afară la aer.

„Dacă nu iau copilul de-aci — gîndi Alice — cu siguranță că-l vor ucide în curînd. N-ar fi o crimă din partea mea să-l las?"

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare și micuțul grohăi în chip de răspuns (acum nu mai strănuta).

— Nu mormăi! spuse Alice. Nu-i frumos să faci așa!

Pruncul grohăi din nou și Alice îl privi îngrijorată, să vadă ce-i cu el; nasul îi era sucit în sus și era limpede că aducea mai degrabă a rît decît a nas adevărat; de asemenea, ochii erau mult

prea mici pentru un prunc. Alice nu era de loc mulțumită de înfățișarea lui.

„Poate că e așa din pricină că plînge", gîndi ea și-l privi din nou, să vadă dacă nu are ochii plini de lacrimi.

Nu, nici urmă de lacrimi!

— Dacă ai de gînd să te prefaci în porc — spuse Alice serioasă — nu mai vreau să am de-a face cu tine. Bagă de seamă!

Bietul micuț se porni iarăși pe plîns (sau poate că grohăia, căci nu se deslușea prea bine ce face). Alice tăcu o bucată de vreme.

„Ce-o să fac cu făptura asta cînd ajung acasă?" începu ea să se întrebe. Făptura grohăia atît de tare, încît fetița fu nevoită s-o privească cu atenție. De data aceasta nu mai încăpea nici o îndoială: pruncul nu era altceva decît un porc! Alice simți că era caraghios să-l mai țină în brațe.

Îl puse deci jos pe micuț și văzu cu ușurare cum el o porni liniștit în trap spre pădure.

„Dacă creștea mare, ar fi fost un copil grozav de urît, dar ca porc e destul de drăguț!" își spuse fetița.

Începu apoi să se gîndească la unii copii pe care-i cunoștea și cărora le-ar fi șezut mai bine să fie purcei decît copii, și adăugă în gînd: „Numai dacă ar ști oamenii cum să-i prefacă în purcei!..."

Deodată tresări, căci zărise pisica de Cheshire șezînd pe craca unui copac, la cîțiva pași de ea.

Pisica rînji cînd o văzu pe Alice.

„Pare blajină", își spuse Alice.

Totuși pisica avea gheare lungi și o sumedenie de dinți, așa încît fetița simți că e mai bine să se poarte respectuos cu ea.

— Pisicuță de Cheshire, începu Alice cam sfioasă, căci nu știa dacă îi va plăcea sau nu pisicii să i se spună așa.

Pisica rînji și mai tare.

„Pînă acum văd că-i place", gîndi fetița și-i vorbi mai departe:

— N-ai vrea să-mi spui încotro ar trebui s-o iau?

— Asta depinde foarte mult de locul unde vrei să ajungi, răspunse pisica.

— Mi-e totuna... spuse Alice.

— Atunci ți-e totuna și încotro o apuci, spuse pisica.

— ... numai să ajung undeva, adăugă Alice în chip de lămurire.

— De ajuns, ajungi tu — spuse pisica — numai să mergi destul.

Alice își dădu seama că pisica are dreptate și îi mai puse o întrebare:

— Ce fel de oameni trăiesc pe-aici?

— În partea ceea — spuse pisica, fluturînd lăbuța dreaptă cam

în toate direcțiile — locuiește un pălărier. Și în partea cealaltă — adăugă ea fluturînd lăbuța stîngă — locuiește un iepuraș născut în martie. Du-te la care vrei, căci tot sînt amîndoi scrîntiți la cap.

— Dar nu vreau să mă duc la niște nebuni! făcu Alice.

— N-ai încotro — răspunse pisica — deoarece pe-aci toți sîntem nebuni. Eu sînt nebună, tu ești nebună...

— De unde știi că sînt nebună? întrebă Alice.

— Altfel n-ai fi venit încoace, răspunse pisica.

Alice nu credea că aceasta este o dovadă, totuși urmă:

— Și de unde știi că tu ești nebună?

— Mai întîi de toate, un cîine nu-i nebun, spuse pisica. Admiți asta?

— Așa cred, răspunse Alice.

— Ei bine, în acest caz — continuă pisica — știi doar că un cîine mîrîie cînd e supărat și că dă din coadă cînd e bucuros. Ei bine, eu mîrîi cînd sînt bucuroasă și dau din coadă cînd sînt supărată, deci sînt nebună.

— Eu numesc asta a toarce, nu a mîrîi, spuse Alice.

— Numește-o cum vrei, răspunse pisica. Joci azi crochet cu regina?

— Aș dori foarte mult să joc, numai că n-am fost încă poftită.

— O să ne vedem acolo, adăugă pisica, și se făcu nevăzută.

Alice nu se miră prea tare de felul cum plecase pisica, pentru că începuse să se obișnuiască cu întîmplările neobișnuite. În timp ce mai privea încă la locul unde stătuse pisica, aceasta se ivi din nou.

— Apropo! Ce s-a făcut cu pruncul? întrebă pisica. Era cît pe ce să uit să te întreb.

— S-a prefăcut în purcel, răspunse Alice liniștită, de parcă revenirea pisicii s-ar fi produs în modul cel mai firesc din lume.

—M-am așteptat eu la așa ceva! exclamă pisica, făcîndu-se iarăși nevăzută.

Alice așteptă puțin, nădăjduind că pisica va apare din nou, dar după cîteva clipe o porni în direcția în care aceasta îi spusese că locuiește iepurașul de martie.

„Pălărieri am mai văzut eu, își spuse ea. Iepurașul de martie este mult mai interesant și poate că, de vreme ce sîntem acum în luna mai, nici n-o să mai fie atît de zurliu... cel puțin nu așa cum era în luna martie.“

Pe cînd își spunea toate acestea în gînd, privind în sus, văzu că pisica se întorsese și ședea pe craca unui copac.

—Ai spus purcel, ori puricel? întrebă pisica.

—Am spus purcel! răspunse Alice, și tare aș dori să nu tot dispari și să apari așa, fără veste, căci mă faci să amețesc!

— Bine, răspunse pisica și de data aceasta se topi încetișor, începînd cu vîrful cozii și isprăvind cu rînjetul, care mai pluti în aer cîtva timp după ce ea se făcuse nevăzută.

„Ah! Mi-a mai fost dat să văd pisică fără rînjet — gîndi Alice — dar rînjet fără pisică, niciodată! Acesta este lucrul cel mai ciudat pe care l-am pomenit în viața mea!“

Fetița merse cîtva timp pînă se pomeni în fața casei iepurașului de martie; bănui că aceasta era casa lui, deoarece coșurile aveau forma urechilor de iepure, iar acoperișul era făcut din blană de iepure. Casa i se păru atît de mare, încît nu cuteză să se apropie de ea pînă nu ciuguli puțin din bucățica de ciupercă pe care o ținea în mîna stîngă. În felul acesta crescu pînă se făcu cam de trei palme. Dar chiar și așa se îndreptă cu teamă spre căsuță, spunîndu-și:

„Ce mă fac dacă, la urma urmei, e într-adevăr nebun de legat? Mai bine m-aș fi dus la pălărier!“

CAPITOLUL VII

UN CEAI TRĂSNIT

Sub un copac din fața casei, iepurașul de martie lua ceaiul împreună cu pălărierul; între ei ședea un hîrciog. Acesta dormea tun și ceilalți doi se serveau de el ca de-o perniță de care-și rezemau coatele în timp ce discutau.

„Nu cred să-i fie îndemînă hîrciogului — gîndi Alice — numai că, de vreme ce doarme, poate că nu-i pasă.“

Deși masa era mare, cei trei ședeau îngrămădiți la un capăt al ei.

— Nu-i loc! Nu-i loc! strigară în cor cînd o văzură pe Alice venind.

— Ba e loc berechet! răspunse Alice, supărată, și se așeză pe un fotoliu mare din capul mesei.

— Servește-te cu vin, o pofti iepurașul de martie, vorbindu-i încurajator.

Alice aruncă o privire pe masă, dar nu văzu decît ceai.

— Nu văd vin! exclamă ea.

— Nici nu este, răspunse iepurașul de martie.

— Atunci n-a fost tocmai cuviincios din partea ta să mi poftești să iau, spuse Alice, furioasă.

— Dar nici din partea ta să te așezi nepoftită! exclamă iepurașul de martie.

— N-am știut că e masa voastră — făcu Alice — căci e pusă pentru mai mulți, nu numai pentru trei!

— Ar trebui să te tunzi, se amestecă pălărierul. (După ce o privise foarte curios pe Alice cîtăva vreme, acestea fură primele cuvinte pe care le rosti.)

— Mai bine ai învăța să nu te legi de oameni — spuse Alice aspru — nu ești de loc politicos!

La auzul acestor vorbe, pălărierul făcu ochii mari, dar nu spuse decît:

— De ce seamănă corbul cu o masă de scris?

„Ei bravo — gîndi Alice — poate că așa o să petrecem puțin! Îmi pare bine că au început să spună cimilituri"...

— Cred că pe asta o știu, adăugă ea cu glas tare.

— Vrei să spui că te crezi în stare s-o dezlegi? întrebă iepurașul de martie. Ar trebui să spui lămurit dacă o crezi sau nu! urmă el.

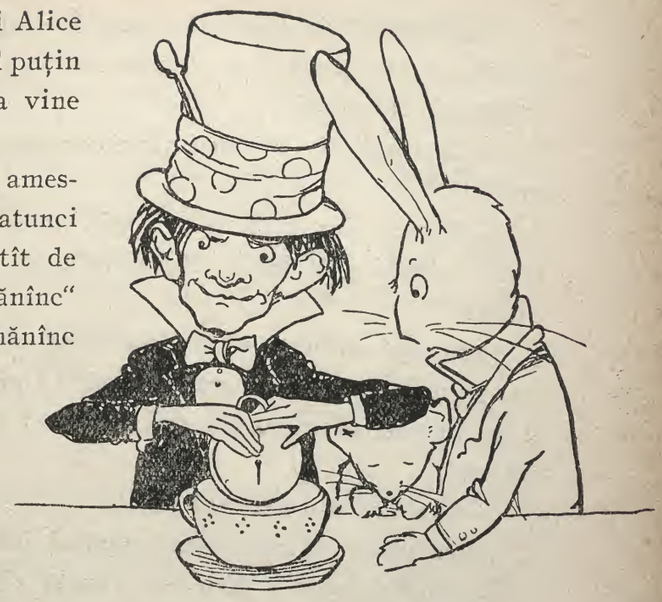

— Cred — se grăbi Alice să răspundă — sau cel puțin cred ce spun, și asta vine tot acolo.

— Ba de loc! se amestecă pălărierul, căci atunci ai putea spune tot atît de bine că „văd ceea ce mănînc" este același lucru cu „mănînc ceea ce văd!"

— Sau — adăugă iepurașul de martie — că „îmi place ceea ce mi se dă" este același lucru cu „mi se dă ceea ce-mi place".

— Și ai mai putea spune — se amestecă și hîrciogul, care părea că vorbește prin somn — că „respir cînd dorm" este același lucru cu „dorm cînd respir".

— În ceea ce te privește, este același lucru! spuse pălărierul.

Cu aceste cuvinte, convorbirea se încheie și cu toții tăcură o bucată de vreme, în care timp Alice își prefira prin minte toate cîte și le putea aminti despre corbi și mese de scris — care, de altfel, nu erau prea multe.

Pălărierul rupse cel dintîi tăcerea.

— În cîte sîntem azi? întrebă el, întorcîndu-se către Alice.

Își scoase ceasornicul din buzunar și privea la el cam neliniștit, scuturîndu-l din cînd în cînd și ducîndu-l la ureche.

Alice se gîndi o clipă, apoi spuse:

— În patru.

— Diferență de două zile! suspină pălărierul. Ți-am spus că untul n-o să-i priască mașinăriei, adăugă el, privind furios la iepurașul de martie.

— Era unt din cel mai fin! răspunse iepurașul de martie umil.

— Poate, dar trebuie că au intrat și niscaiva firimituri, mormăi pălărierul. Nu trebuia să-l bagi cu cuțitul de pîine!

Iepurașul de martie luă ceasornicul și se uită la el posomorît, apoi îl muie în ceașca de ceai și-l privi din nou, dar nu-i dădu în gînd să spună altceva decît tot ceea ce spusese și mai înainte.

— Era unt din cel mai fin!

Alice privi curioasă peste umărul lui.

— Nostim ceas — făcu ea — arată ziua dar nu arată ora!

— Și de ce s-o arate? mormăi pălărierul. Ceasul tău arată anul?

— Firește că nu — se grăbi Alice să răspundă — dar asta numai pentru că anul durează atît de mult.

— Păi tocmai asta e și cu al meu! spuse pălărierul.

Alice se simți de-a binelea uluită, căci răspunsul pălărierului nu părea să n-aibă nici o noimă, deși era fără îndoială foarte limpede spus.

— Nu prea înțeleg, spuse ea cît putu de politicos.

— Hîrciogul a adormit iarăși, spuse pălărierul, și îi turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Hîrciogul tresări și strigă, fără să deschidă ochii:

— Firește, firește, tocmai asta voiam să zic și eu!

— Ei, ai dezlegat ghicitoarea? întrebă pălărierul întorcîndu-se către Alice.

— Ba mă las păgubașă, răspunse Alice. Dar spune-mi tu!

— N-am idee! făcu pălărierul.

— Nici eu, se amestecă iepurele.

Alice oftă plictisită, apoi spuse:

— Cred că ați putea să vă treceți vremea ceva mai bine decît s-o irosiți cu ghicitori fără dezlegare.

— Dacă ai cunoaște vremea cum o cunosc eu — făcu pălărierul — n-ai mai spune s-*o* irosiți, ci să-*l* irosiți, căci este *el*.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! exclamă Alice.

— Cred și eu că nu înțelegi! spuse pălărierul, dînd capul pe spate cu dispreț. Sînt sigur că n-ai stat niciodată de vorbă cu *Timpul*!

— Se prea poate, răspunse Alice cu șovăială. Atîta știu că trebuie să bat timpii cînd îmi fac lecția de muzică.

— Vezi, asta e! exclamă pălărierul. Timpul nu admite să-l bați! Dacă te ai bine cu el, e în stare să facă orice vrei cu ceasornicul. Așa, de pildă, închipuiește-ți că e nouă dimineața, adică tocmai momentul cînd trebuie să începi lecțiile. N-ai decît să-i șoptești o vorbă Timpului și acele ceasornicului se învîrtesc de jur împrejur într-o clipă: unu și jumătate, ora prînzului!

(— Ah, de-ar fi așa, își spuse iepurele de martie în șoaptă.)

— Ar fi grozav, firește — spuse Alice, dusă pe gînduri — dar poate că nici nu mi-ar fi încă foame!

— La început probabil că nu — răspunse pălărierul — dar ai putea să ții ceasornicul la unu și jumătate cît ai vrea!

— Așa faci tu? întrebă Alice.

Pălărierul dădu amărît din cap.

— Ba nu! răspunse el. Eu m-am certat cu Timpul în martie trecut... chiar înainte de a se fi scrîntit ăsta... (și arătă cu

linguriţa spre iepurașul de martie). S-a întîmplat în timpul concertului celui mare dat de regina de cupă, cînd trebuia să cînt:

Liliac micuț, clipește!
Ce gînd îți încolțește?

Poate că știi și tu cîntecul?

— Am auzit unul asemănător, răspunse Alice.

— Mai departe merge așa:

Sus, deasupra lumii zbori
Ca o tavă printre nori.

Aci, hîrciogul începu să se scuture și să cînte și el prin somn:

— Clipește, clipește, clipește... Și cîntă tot așa, și tot așa, pînă cînd cei de față se văzură nevoiți să-l ciupească pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-am isprăvit bine ultimul vers — spuse pălărierul — că regina a și sărit în picioare, urlînd:

— Ucide Timpul! Tăiați-i capul!

— Ce sălbăticie cumplită! exclamă Alice.

— Și de atunci încoace — continuă pălărierul amărît — Timpul nu mai vrea să facă nimic pentru mine; stă tot la ora șase!

Deodată, îi veni Alicei o idee:

— De aceea sînt atîtea tacîmuri de ceai pe masă? întrebă ea.

— Da, de asta, suspină pălărierul. Tot timpul e ora ceaiului, de nici n-avem vreme să spălăm vasele.

— În cazul acesta vă tot mutați locul, nu-i așa? întrebă iarăși Alice.

— Chiar așa! răspunse pălărierul. Adică pe măsură ce întrebuințăm cestile și tacîmurile.

— Dar ce se întîmplă cînd ajungeți din nou la capătul mesei? cuteză Alice să întrebe.

— Ce-ar fi să schimbăm vorba? întrerupse iepurașul de martie căscînd. M-am plictisit să vorbim tot de unul și același lucru. Propun ca domnișoara să ne spună o poveste.

— Nu prea știu povești, răspunse Alice, oarecum speriată de propunerea iepurașului.

— Atunci să ne spună hîrciogul. Trezește-te, hîrciogule! strigară ceilalți doi în cor, și îl ciupiră din ambele părți în același timp.

Bursucul deschise ochii încet și spuse domol, cu glas răgușit:

— N-am dormit! Am auzit tot ce-ați spus!

— Atunci spune-ne o poveste, făcu iepurele de martie.

— Da, te rog! se amestecă Alice.

— Și grăbește-te, că de nu, ai să adormi din nou, înainte de-a o sfîrși.

— Au fost odată ca niciodată trei surioare — vorbi bursucul foarte repede — pe care le chema Elsie, Lucie și Tillie, și trăiau în fundul unei fîntîni...

— Cu ce trăiau? întrebă Alice, pe care chestiunile privitoare la mîncare și la băutură o interesau foarte mult.

— Trăiau cu sirop, răspunse bursucul după ce se gîndi cîtva timp.

— Asta nu se poate! observă Alice politicos, căci s-ar fi îmbolnăvit.

— S-au și îmbolnăvit — spuse hîrciogul — și încă foarte grav.

Alice încercă să-și închipuie cum ar fi acest fel nemaipomenit de viață, dar prea era uluită și de aceea întrebă:

— Și de ce trăiau în fundul fîntînii?

— N-ai vrea să mai iei puțin ceai? o întrebă iepurele de martie foarte serios.

— N-am luat *de loc* pînă acum — răspunse Alice jignită — deci nu pot să *mai iau puțin*.

— Adică vrei să spui că n-ai putea să iei mai puțin decît ai luat — spuse pălărierul — căci e mai ușor să iei *mai mult* decît *de loc*, decît *mai puțin* decît *de loc*.

— Nu ţi-am cerut părerea! spuse Alice.

— Acuma cine se leagă de oameni? întrebă pălărierul, bucuros că poate să-i întoarcă vorba.

La asta Alice nu mai știu ce să răspundă și de aceea luă puțin ceai și o felie de pîine cu unt. Apoi se întoarse către hîrciog și repetă întrebarea:

— De ce locuiau în fundul fîntînii?

Hîrciogul se gîndi cîteva clipe, apoi spuse:

— Pentru că era o fîntînă de sirop.

— Nu există așa ceva!... exclamă Alice cu glas tăios, dar pălărierul și iepurele de martie făcură:

— Sst! Sst!

Iar hîrciogul se supără:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, n-ai decît să isprăvești tu povestea!

— Te rog spune mai departe, îl rugă Alice, smerită. Nu te mai întrerup, pentru că la urma urmei, poate că există și vreuna de sirop!

— Vreuna! Ei aș! pufni hîrciogul indignat. Totuși se învoi să spună mai departe: Și așa, cele trei surioare... învățau tocmai să tragă...

— Ce trăgeau? întrebă Alice care își și uitase făgăduiala.

— Sirop, răspunse hîrciogul, fără să stea mult la gînduri.

— Vreau o ceașcă curată, întrerupse pălărierul. Haideți să ne mutăm cu toții mai în față cu un scaun.

În timp ce vorbea, se și mută, iar hîrciogul se luă după el; iepurele de martie se așeză pe scaunul hîrciogului și Alice luă, cam fără voie, locul iepurelui de martie. Singurul care trase folos din manevra aceasta fu pălărierul. Cît despre Alice, ei îi merse mai rău decît pînă atunci, deoarece iepurele de martie tocmai răsturnase cana cu lapte în farfuria lui.

Alice nu vru să-l mai jignească pe hîrciog și de aceea începu cu multă băgare de seamă:

— Dar nu pricep: de unde trăgeau siropul?

— Ei, proasto! De vreme ce poți trage apă dintr-o fîntînă obișnuită — spuse pălărierul — cred că poți trage sirop dintr-o fîntînă de sirop!

— Dar surioarele se aflau în fundul fîntînii! i se adresă Alice hîrciogului, făcîndu-se a nu băga în seamă vorbele pălărierului.

— Firește, se aflau chiar la fund, răspunse hîrciogul.

Acest răspuns o zăpăci de tot pe biata Alice și de aceea îl lăsă pe hîrciog să povestească mai departe cîtăva vreme, fără să-l întrerupă.

— Învățau tocmai să *tragă* — urmă hîrciogul căscînd și frecîndu-se la ochi, deoarece i se făcuse grozav de somn — și de aceea trăgeau linii și formau tot felul de semne; tot ce începe cu litera C...

— De ce cu litera C? întrebă Alice.

— De ce nu cu litera C? întrebă iepurele de martie.

Alice nu mai spuse nimic.

Hîrciogul închisese ochii și ațipise, dar pălărierul îl ciupi și atunci hîrciogul se trezi cu un țipăt ușor și urmă:

— ... ce începe cu litera C, adică o capcană pentru șoareci, cer, creier și considerabilă... N-ai văzut niciodată o cantitate considerabilă?

— Fiindcă mă întrebi — răspunse Alice uluită — nu prea cred să fi văzut...

— Dacă n-ai văzut, n-ar trebui să te amesteci în vorbă, spuse pălărierul.

Mojicia aceasta întrecea orice măsură. Alice se ridică supărată de pe scaun și plecă; hîrciogul adormi pe loc și nici unul dintre ceilalți doi nu păru să se sinchisească de plecarea ei, cu toate că ea întoarse de cîteva ori capul cu nădejdea că o vor chema înapoi. Pe cînd se depărta, Alice văzu cum cei doi se

străduiau să-l vîre pe hîrciog în ceainic.

„Pentru nimic în lume nu m-aș mai întoarce la ei, își spuse Alice, croindu-și drum prin pădure. Ăsta este ceaiul cel mai trăsnit la care am fost vreodată!“

Deodată, băgă de seamă că unul dintre copaci avea o ușă prin care puteai intra într-însul.

„Ciudat lucru! își spuse ea. Dar la urma urmei, azi totul e ciudat. Ce-ar fi dacă aș intra?“

Și intră.

Se pomeni din nou în sala cea lungă, lîngă măsuța de sticlă.

„De data asta știu ce am de făcut", își spuse ea și luă cheița de aur, cu care descuie ușa cea mică ce dădea în grădină. Apoi începu să ciugulească din ciupercă (păstrase o bucățică în buzunar) pînă ajunse cam de două palme. După aceea trecu prin coridorul cel mititel și se pomeni — în sfîrșit — în grădina cea frumoasă, printre straturile pline de flori strălucitoare și fîntînile cu apă răcoroasă.

CAPITOLUL VIII

REGINA JOACĂ CROCHET

Chiar lîngă intrarea în grădină se afla o mlădiță de trandafir. Florile care creșteau pe ea erau albe, dar trei grădinari dădeau zor să le vopsească în roșu. Alicei i se păru treaba aceasta foarte ciudată și de aceea se apropie să vadă mai bine ce făceau. Cînd ajunse lîngă ei, îl auzi pe unul spunînd:

— Bagă de seamă, Cinci, că mă stropești cu vopsea!

— Nu-s eu de vină — răspunse Cinci bosumflat — Șapte mi-a dat peste cot!

Șapte privi la el și spuse:

— Ei, bravo, Cinci! Vezi să dai întotdeauna vina pe alții!

— Mai bine n-ai mai vorbi! spuse Cinci. Chiar ieri am auzit-o pe regină spunînd că ai merita să ți se taie capul!

— Pentru ce? întrebă cel ce vorbise întîi.

— Asta nu-i treaba ta, Doi! răspunse Șapte.

— Ba e treaba lui! spuse Cinci. Și-i voi spune și de ce: pentru că a dus bucătăresei bulbi de lalele în loc de ceapă.

Șapte aruncă peria din mînă și se răsti mînios:

— Cea mai mare nedreptate...

Dar deodată, dădu cu ochii de Alice, care stătea și-i privea. Șapte se opri brusc din vorbă, în timp ce ceilalți întoarseră capul spre ea și se plecară adînc:

— N-ați vrea să-mi spuneți — întrebă Alice cam sfioasă — de ce vopsiți trandafirii?

Cinci și Șapte nu răspunseră, ci priviră spre Doi. Doi începu cu glas scăzut:

— De fapt, știi, domnișoară, acesta de aci ar fi trebuit să fie un trandafir roșu, dar noi am sădit unul alb din greșeală, și dacă descoperă regina treaba asta pune să ne taie capul la toți. Și uite așa, domnișoară, facem și noi ce putem pînă nu vine...

În clipa asta, Cinci, care-și plimba îngrijorat privirile prin grădină, strigă:

— Regina, regina!

Cei trei grădinari se aruncară cu fața la pămînt. Se auzi un zgomot de pași și Alice întoarse capul, foarte curioasă, s-o vadă pe regină.

Mai întîi veneau zece soldați care țineau în mînă cîte o treflă. Aceștia aveau aceeași formă ca și cei trei grădinari, adică erau lungăreți și turtiți și mîinile și picioarele le țineau întinse în cele patru colțuri. Apoi veneau zece curteni; aceștia erau împodobiți de sus pînă jos cu carouri și umblau doi cîte doi, ca și soldații. După ei veneau copiii regelui; erau zece cu toții și drăguții de ei înaintau țopăind veseli și ținîndu-se de mînă doi cîte doi; erau împodobiți numai cu cupe. Urmau apoi musafirii, printre care erau și cîțiva regi și cîteva regine. Alice îl recunoscu pe

iepurele alb, care mergea grăbit și speriat, zîmbind la tot ce se spunea. Iepurele trecu fără s-o bage în seamă. După el venea valetul de cupă, ducînd coroana regelui pe o perniță de catifea roșie. În urma acestui măreț cortegiu, pășeau REGELE și REGINA DE CUPĂ.

Alice se întreba dacă n-ar trebui să se arunce cu fața la pămînt ca cei trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit vreodată despre asemenea regulă la parăzi.

— Și la urma urmei, la ce-ar folosi toată parada, dacă oamenii ar trebui să stea tot timpul cu fața în jos? N-ar mai putea să vadă nimic! Fetița rămase deci în picioare la locul ei și așteptă.

Cînd alaiul ajunse în fața Alicei, se opri. Cu toții își ațintiră privirile asupra fetei, iar regina întrebă aspru:

— Cine este asta?

Se adresase valetului de cupă, care pe dată făcu o plecăciune și zîmbi în loc de răspuns.

— Tîmpitule! strigă regina dînd capul pe spate furioasă. Și întorcîndu-se către Alice, urmă:

— Cum te cheamă, fetițo?

— Mă cheamă Alice, cu voia Măriei tale, răspunse Alice foarte cuviincioasă, dar în sinea ei adăugă: „Ia te uită! La urma urmei, nu sînt cu toții decît un pachet de cărți de joc și n-are de ce să-mi fie frică de ei!"

— Și ăștia cine sînt? o întrebă regina, arătînd spre cei trei grădinari, care zăceau lîngă trandafir.

Căci, de vreme ce stăteau cu fața în jos, iar pe spate aveau același desen ca și celelalte cărți de joc, regina nu putea ști dacă erau grădinari, soldați, curteni, sau poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde vrei să știu eu? răspunse Alice, mirată de propria ei îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De furie, regina se făcu roșie ca para focului și după ce o fulgeră pe Alice cu o privire de fiară sălbatică, urlă:

— Tăiați-i capul! Jos cu el!

— Prostii! spuse Alice cu glas tare și hotărît, și regina tăcu.

Regele puse mîna pe brațul reginei și-i spuse, sfios:

— Gîndește-te, draga mea, că nu-i decît un copil!

Regina îi întoarse spatele supărată, și-i spuse valetului:

— Întoarce-i cu fața în sus!

Valetul făcu ce i se poruncise, dar cu mare băgare de seamă și numai cu vîrful piciorului.

— Sculaţi-vă! ţipă regina cu glas piţigăiat.

Grădinarii săriră repede în picioare și începură să se ploconească în fața regelui și a reginei, în fața copiilor lor și a tuturor celor prezenți.

— Isprăviți o dată — strigă regina — că amețesc! Apoi arătînd către tufișul de trandafiri: — Ce făceaţi aci?

– Măria ta — răspunse Doi umil, lăsîndu-se jos pe un genunchi — încercam tocmai...

– Am înțeles! țipă regina, care între timp cercetase trandafirii. Tăiați-le capul!

Alaiul porni mai departe, iar trei soldați rămaseră în urmă ca să execute pe nenorociții de grădinari. Aceștia fugiseră la Alice, căutînd scăpare la ea.

– Las' că nu vi se taie capul, spuse Alice și-i băgă într-un ghiveci mare de flori, care se afla lîngă ea. Cei trei soldați se învîrtiră cîtva timp în căutarea grădinarilor și negăsindu-i, o luară liniștiți după ceilalți.

— Le-ați tăiat capul? țipă regina.

— S-au dus, Măria ta! strigară soldații drept răspuns.

— În regulă, făcu regina. Știi să joci crochet? Soldații priviră în tăcere la Alice, deoarece întrebarea îi fusese adresată ei.

— Da! strigă Alice.

— Atunci vino încoace! urlă regina și Alice se alătură cortegiului, întrebîndu-se ce se va mai întîmpla.

— Frumoasă vreme!... spuse un glas sfios de lîngă ea. Era iepurele alb, care o privea îngrijorat.

— Foarte frumoasă! răspunse Alice. Dar unde-i ducesa?

— Sst! Sst! făcu iepurele în șoaptă. Pe cînd vorbea, privea tot timpul înspăimîntat peste umăr, apoi deodată, se ridică în vîrful picioarelor, apropie gura de urechea fetiței și șopti: — E condamnată la moarte!

— Ce-a făcut?

— Ai spus ce păcat? întrebă iepurele.

— N-am spus așa ceva — răspunse Alice — pentru că nu cred de loc că e păcat! Am întrebat ce-a făcut?

— I-a tras reginei cîteva... începu iepurele.

Alice izbucni într-un hohot de rîs.

— Sst! șopti iepurele înspăimîntat. Te aude regina. Știi, a sosit cam tîrziu, și regina a spus...

— Duceți-vă la locurile voastre! strigă tocmai atunci regina cu glas tunător, și oamenii începură să alerge care încotro, împiedicîndu-se unul de altul.

Totuși, peste cîteva minute fiecare se afla la locul lui și jocul începu. Alice își spuse că nu văzuse de cînd era un teren de crochet atît de caraghios. Locul era plin de brazde și de hîrtoape, mingile erau arici vii, iar ciocănelele, lebede vii; soldații stăteau încovoiați, și atingeau pămîntul cu mîinile, formînd astfel arcurile prin care trebuiau să treacă mingile.

La început, Alice crezu că greutatea cea mare va fi să știe cum să-și mînuiască flamingo-ul. Izbuti să o gîibuiască subsuoară, cu picioarele atîrnîndu-i în jos, dar de cum credea că îi întinsese îndeajuns gîtul ca să poată lovi ariciul cu

capul ei, lebăda se răsucea și o privea drept în ochi, atît de mirată, încît fetița nu se putea stăpîni să nu izbucnească în rîs. Cînd îi aplecă, în sfîrșit, din nou capul și se pregătea să înceapă jocul, văzu foarte enervată că ariciul nu mai stătea ghem, ci se desfăcuse și era gata să o ia la sănătoasa. Peste tot locul pe unde avea ea de gînd să trimită ariciul, erau șanțuri și brazde, iar soldații care trebuiau să stea încovoiați ca niște arcuri se ridicau mereu și porneau spre alte puncte ale terenului. Alice își dădu foarte repede seama că jocul era neobișnuit de greu.

Musafirii jucau toți deodată fără să-și aștepte rîndul, certîndu-se și îmbrîncindu-se tot timpul pentru arici. Peste puțin, regina se înfurie atît de tare, încît începu să bată din picior și să țipe:

— Tăiați-i capul ăstuia! Tăiați-i capul ăsteia!

Alice nu se mai simțea bine printre ei. Pînă acum, nu avusese nici o ciocnire cu regina, dar știa prea bine că asta se poate întîmpla în orice clipă. „Și atunci ce-mi vor face? se întreba ea. Tare le mai place să taie capul la oameni! E de mirare că mai sînt unii în viață!"

În timp ce gîndea astfel, privea în jur, căutînd un mijloc de scăpare și întrebîndu-se cum ar putea s-o șteargă fără să fie văzută. Deodată, observă în aer ceva ciudat; la început fu foarte nedumerită, dar privind atentă cîtva timp, își dădu seama că era un rînjet și își spuse: „Asta e pisica de Cheshire. Ei, acum voi avea cu cine sta de vorbă!"

— Cum îți mai merge? o întrebă pisica de îndată ce se ivi o parte destul de mare din gura ei, ca să poată vorbi.

Alice așteptă să se arate și ochii, și apoi dădu din cap.

„Ce rost are — își spuse ea — să vorbesc înainte de a-i fi apărut urechile, sau cel puțin una din ele? Tot nu mă poate auzi..."

Peste o clipă apăru tot capul și atunci Alice puse lebăda
s și începu să-i povestească pisicii cum merge jocul, bucuroasă
i are cine s-o asculte. Probabil că pisica găsea că se vede destul
în ea, căci nu mai apăru nimic.

– Cred că nu joacă cinstit — începu Alice să se plîngă — și
ți se ceartă atît de îngrozitor, încît nici nu-ți mai auzi glasul.
ți se pare că nu există nici un fel de reguli, sau dacă există,
meni nu se ține de ele; și nici nu-ți poți închipui cît te zăpă-
ți din pricină că toate lucrurile sînt vii, ca de pildă arcurile;
mai cînd trebuie să trimiți mingea pe sub ele, soldații din
e sînt făcute se plimbă la celălalt capăt al terenului... Eram
ta-gata să lovesc ariciul reginei, dar prostul de el a șters-o
el a dat cu ochii de al meu!

– Cum îți place regina? întrebă pisica aproape în șoaptă.

– Nu-mi place de loc — răspunse Alice — e atît de gro-
r de...

În acel moment fetița băgă de seamă că regina se apropiase
e ei și asculta ce spune, de aceea urmă:

– ... sigur că va cîștiga, nici nu mai face să continui jocul.

Regina zîmbi și trecu mai departe.

– Cu cine vorbești? întrebă regele, apropiindu-se de Alice
privind foarte curios capul pisicii.

– Cu o prietenă de-a mea ...o pisică de Cheshire, răspunse
lice. Dă-mi voie să ți-o recomand.

– Nu-mi place de loc mutra ei — făcu regele — totuși, dacă
rea, îi îngădui să-mi sărute mîna.

– Nu vreau! spuse pisica.

– Nu fii obraznică — strigă regele — și nu te uita așa la
mine!

Vorbind, regele se ascunsese după Alice.

— Orice pisică are voie să-l privească pe rege, spuse Alice. Am citit asta într-o carte, dar nu-mi mai amintesc în care.

— În tot cazul trebuie luată de-aci, spuse regele cu hotărîre și o chemă pe regină, care tocmai trecea pe acolo.

— Draga mea, aș dori să poruncești să se ia pisica asta de aci!

Regina avea un singur mijloc să înlăture lucrurile, mari sau mici, care nu-i erau pe plac, și anume să poruncească.

— Tăiați-i capul! (Regina striga într-una așa, fără măcar să știe despre ce este vorba.)

— Mă duc să aduc eu însumi călăul, se grăbi regele să spună și o șterse cît ai clipi.

Alice se gîndi că ar fi bine să vadă cum mai merge jocul, cînd auzi deodată din depărtare glasul reginei, care urla de furie. O auzise și înainte condamnînd la moarte trei dintre jucători, pentru că își pierduseră rîndul. Alicei nu-i plăcea jocul de loc, căci era atîta zăpăceală încît nici nu puteai ști cînd îți vine rîndul; totuși se duse să-și caute ariciul.

Ariciul ei se încăierase cu alt arici, ceea ce i se păru fetiței un prilej foarte nimerit să-l ciocnească pe unul de celălalt. Lebăda ei trecuse însă de partea cealaltă a grădinii, unde încerca în zadar să zboare într-un copac. Pînă să prindă Alice lebăda și s-o aducă înapoi la locul ei, lupta între cei doi arici se isprăvise și amîndoi se făcuseră nevăzuți.

„Nu face nimic — gîndi Alice — căci tot au plecat arcurile din partea asta a terenului.“ Ținu bine lebăda subsuoară ca să nu-i scape și se duse să stea puțin de vorbă cu prietena ei, pisica.

Cînd ajunse la locul unde stătea pisica de Cheshire, se miră foarte mult, căci văzu o mare mulțime adunată în jurul ei. Se

văzu o ceartă între călău de o parte, și regele și regina de alta. Vorbeau toți o dată, în timp ce mulțimea din jurul lor tăcea și părea foarte stînjenită.

Cum sosi Alice, cei trei împricinați o chemară ca să hotărască cine are dreptate și repetară față de ea toate argumentele; dar fiindcă vorbeau toți o dată, îi fu foarte greu fetiței să înțeleagă ce spun.

Argumentele călăului erau că nu poți să tai un cap dacă nu este și un trup de la care să-l tai, că nu mai făcuse niciodată asemenea treabă pînă acum și că nu avea să se apuce tocmai acum, la bătrînețe, de astfel de lucruri.

Argumentele regelui erau că orice are cap poate fi decapitat și că nu trebuie să îndrugi vorbe necugetate.

. . . . .

Regina avea un singur argument, și anume că dacă nu se face ceva în mai puțin decît cel mai scurt timp, va porunci să fie decapitați toți cei de față. (Această ultimă declarație a reginei îi făcuse pe cei de față să aibă mutre atît de serioase și de îngrijorate.)

Fetiței nu-i dădu în gînd să spună altceva decît:

— De vreme ce pisica aparține ducesei, întrebați-o mai bine pe ea ce este de făcut.

— Ducesa e la închisoare — i se adresă regina călăului — du-te și ad-o încoace!

Călăul fugi ca din pușcă.

Cum plecă el, capul pisicii începu să dispară și pînă se întoarse omul cu ducesa, capul nu se mai vedea de loc; regele și călăul începură să fugă ca nebunii de colo-colo și să caute capul pisicii, în timp ce invitații plecară să-și vadă mai departe de joc.

CAPITOLUL IX

POVESTEA IMITAȚIEI DE BROASCĂ ȚESTOASĂ

– Nici nu știi cît de mult mă bucur că te revăd, scumpa mea fetiță! spuse ducesa, luînd-o pe Alice drăgăstos de braț și pornind cu ea la plimbare.

Alice era mulțumită c-o vede pe ducesă atît de veselă și își spuse că poate numai piperul o făcuse arțăgoasă atunci cînd se afla în bucătărie.

„Cînd voi fi și eu ducesă, gîndi ea, (deși nu cu prea multă nădejde) n-o să țin nici un bob de piper în bucătăria mea. Ciorba e foarte bună și fără piper. Poate că piperul e acela care face oamenii din sărite, își spuse ea foarte bucuroasă că a găsit un nou soi de regulă, și poate că oțetul îi face atît de acri, mușețelul atît de amari, iar copiii sînt atît de blînzi fiindcă mănîncă zahăr candel și alte dulciuri. Ce bine ar fi să știe oamenii aceste lucruri, căci atunci n-ar mai fi zgîrciți cu dulciurile...“

În timp ce se gîndea așa, uită cu totul de ducesă și se miră cînd auzi un glas chiar lîngă urechea ei:

— Te gîndești la ceva, draga mea, și asta te face să uiți să vorbești. N-aș putea să-ți spun chiar acum care e morala, dar îmi voi aminti îndată.

— Poate că nu are morală, îndrăzni Alice să spună.

— Aș, de unde, fetițo! exclamă ducesa. Fiecare lucru cu morala lui, trebuie numai să știi s-o dibuiești.

În timp ce vorbea, ducesa se băga tot mai mult în Alice.

Fetiței nu-i plăcea felul în care se băga ducesa în ea mai întîi pentru că ducesa era grozav de urîtă și apoi pentru că era tocmai atît de înaltă încît să-și poată rezema bărbia de umărul fetei, o bărbie foarte ascuțită și foarte neplăcută. Totuși, nevrînd să fie mojică, îndură situația mai departe.

— Jocul merge mai bine acum, spuse Alice ca să întrețină conversația.

— Ai dreptate — răspunse ducesa — și morala este că... „ah, dragostea, dragostea și numai dragostea face pămîntul să se învîrtească!“

— Cineva a spus — șopti Alice — că pămîntul se învîrtește numai dacă își vede fiecare de treaba lui.

— Ei, la urma urmei, tot acolo vine, strigă ducesa, înfigîndu-și bărbia ascuțită în umărul Alicei. Apoi adăugă: Și morala acestui lucru e: „Gîndește bine la cele ce vrei să spui și vorbele vin ele apoi de la sine!“

„Tare-i mai place să caute o morală la fiecare lucru!“ gîndi Alice.

— Cred că te întrebi de ce nu-mi trec brațul pe după mijlocul tău, spuse ducesa după un timp. Motivul e că nu prea știu cît de blajină este lebăda ta. Ce zici, să încerc?

— Ar putea să te muște, spuse Alice prevăzătoare, deoarece nu era de loc încîntată de propunerea ducesei.

— Ai dreptate — spuse ducesa — lebedele și mușmarul pișcă. Și morala acestui lucru este: „Corb la corb nu scoate ochii!“

— Numai că mușmarul nu-i pasăre, observă Alice.

— Ai dreptate ca întotdeauna, zise ducesa. Cît de limpede știi tu să lămurești lucrurile!

— Cred că e mineral, spuse Alice, dusă pe gînduri.

— Firește că e mineral! exclamă ducesa, care părea gata să aprobe tot ce spunea Alice. Sînt niște mine mari de mușmar pe aici pe aproape. Și morala acestui lucru este: „Cu cît e mai mult pentru mine, cu atît e mai puțin pentru tine!“

— Ba știu acum! strigă Alice, care nu auzise ce spunea ducesa. E o plantă! Nu pare, dar este.

— Sînt cu totul de părerea ta — o asigură ducesa — și morala acestui lucru este... „Fii ceea ce pari!“ sau dacă vrei s-o spui mai lămurit: „Nu-ți închipui niciodată că nu ești decît ceea ce ai putea să pari celorlalți că ești, sau ceea ce pare că ai fi în ochii altora, ori ceea ce ai putea fi dacă nu altfel decît ce părușești altora cînd părușești să fii altfel!“

— Cred că aș înțelege mai bine ce spui — făcu Alice politicoasă — dacă aș vedea scris pe hîrtie, căci așa nu prea pot urmări.

— Ei, asta e nimic pe lîngă ce aș mai putea spune, dacă aș vrea, spuse mîndră ducesa.

— Te rog, nu te osteni! exclamă Alice.

— Vai, dragă, nici nu pomeni de osteneală, răspunse ducesa. Îți dăruiesc tot ce am spus pînă acum! adăugă ea dulce.

„Ieftin cadou! gîndi Alice. Ce bine că nu se dau și de ziua noastră asemenea daruri!“ (Dar asta nu cuteză ea să spună cu glas tare.)

— Ai căzut iarăși pe gînduri? o întrebă ducesa, înfigîndu-și din nou bărbia ascuțită în umărul fetiței.

— Am dreptul să gîndesc, răspunse Alice aspru, căci începea să-și cam piardă răbdarea.

— Tot atît cît au și porcii să zboare și mo...

În acest moment, spre marea mirare a Alicei, glasul ducesei se stinse chiar în mijlocul cuvîntului ei favorit „morala", în timp ce brațul pe care îl ținea trecut pe sub brațul Alicei, începu să tremure. Alice ridică ochii și văzu că regina stătea în fața lor, cu brațele încrucișate și întunecată ca cerul pe timp de furtună.

— Frumoasă vreme, Măria ta! începu ducesa cu glas scăzut și umil.

— Îți pun în vedere în mod cinstit — urlă regina, bătînd din picior — ori tu, ori capul tău, unul din voi trebuie să zboare, și asta cît ai clipi! Alege!

Ducesa alese și se făcu nevăzută într-o clipă.

— Haide să ne vedem de joc, spuse regina către Alice.

Fetița era mult prea înspăimîntată ca să mai poată scoate o vorbă și se luă încet după regină, spre terenul de crochet.

Ceilalți musafiri profitaseră de absența reginei și se așezaseră la umbră să se odihnească; dar de cum o zăriră, se grăbiră să se întoarcă la joc. Regina nu le spuse altceva decît că o întîrziere de un singur minut ar putea să-i coste viața.

Tot timpul cît ținu jocul, regina nu încetă să se certe cu jucătorii și să urle:

— Tăiați-i capul ăsteia! Tăiați-i capul ăstuia!

Cei condamnați erau duși la închisoare de către soldații nevoiți să părăsească în acest scop poziția lor în formă de arc. După jumătate de oră nu mai rămăsese nici un soldat pe teren,

toți jucătorii, afară de rege, de regină și de Alice, se aflau închisoare, condamnați la moarte.

Atunci regina, care abia își trăgea sufletul de mult ce țipase, ăsi terenul și o întrebă pe Alice:

— Ai văzut-o pe imitația de broască țestoasă?

— Nu, nici nu știu ce este o imitație de broască țestoasă.

— Este animalul din care se face supă de imitație de broască, spuse regina.

— N-am auzit de așa ceva și nici n-am văzut vreodată.

— Atunci haide cu mine — spuse regina — și îți va spune ea însăși povestea vieții ei.

Pe cînd plecau împreună, Alice îl auzi pe rege spunînd încetișor celor de față:

— Vă grațiez pe toți!

„Bravo, asta e foarte bine", gîndi Alice ușurată, căci fusese foarte nefericită la gîndul că regina condamnase atîția oameni la moarte.

Ajunseră în curînd lîngă un zgripțor, care dormea tun, la soare. (Dacă nu știi ce e un zgripțor, uită-te la poză!)

— Scoală, leneșule! strigă regina, și du-o pe domnișoara asta la imitația de broască țestoasă ca să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc să văd ce se mai aude cu execuțiile pe care le-am poruncit.

Regina plecă și o lăsă pe Alice singură cu zgripțorul. Fetiței nu-i plăcu înfățișarea acestei făpturi, dar se gîndi că, la urma urmei, era totuna dacă stătea aci sau dacă se ducea după regina cea atît de sălbatică, așa că rămase pe loc.

Zgripțorul se ridică, se frecă la ochi, privi în urma reginei pînă cînd aceasta se făcu nevăzută, apoi începu să rîdă.

— Caraghioasă! spuse el adresîndu-se jumătate sieși, jumătate Alicei.

— Cine e caraghioasă? întrebă Alice.

— Ei, aia! răspunse zgripțorul, arătînd spre regină. Așa crede ea! Că la urma urmei, nimeni nu execută pe nimeni! Haide!

„Toată lumea spune aci: haide! gîndi Alice, în timp ce se lua încet după dînsul. De cînd sînt nu mi s-a poruncit atîta!"

Merseră ce merseră pînă văzură de departe imitația de broască țestoasă ezind singură și amărîtă pe un colț de stîncă. Cînd se apro- iară, Alice o auzi suspinînd să ți se frîngă inima de durere, nu lta. Îi fu grozav de milă de ea.

— Ce necazuri are? îl întrebă ea pe zgripțor, dar acesta răspunse aproape cu aceleași vorbe pe care le rostise mai nainte cu privire la regină, și anume:

— Așa crede ea: că la urma urmei n-are nici un necaz! Haide!

Porniră spre locul unde ședea imitația de broască țestoasă, care se uita la ei cu ochi mari, rotunzi și înlăcrimați, fără să roată o vorbă.

— Domnișoara asta — spuse zgripțorul — vrea, mă-nțelegi, ă-i spui povestea ta! Că d-aia a venit!

— I-o spun, răspunse imitația de broască țestoasă cu glas înăbușit și găunos. Ședeți aici amîndoi și nu scoateți o vorbă pînă nu isprăvesc eu!

Și așa, se așezară cu toții pe jos și nimeni nu scoase o vorbă cîtva timp. Alice își spuse în gînd: „Dacă nu începe, nu înțeleg cum va isprăvi vreodată". Totuși așteptă cu răbdare.

— Pe vremuri — începu în sfîrșit imitația de broască țestoasă, oftînd din adîncul sufletului — am fost o broască țestoasă adevărată.

După aceste cuvinte urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar din cînd în cînd de cîte o exclamație care aducea cu „scîrț" din partea zgripțorului și de hohotele neîntrerupte de plîns ale imitației de broască țestoasă.

Alice era gata-gata să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc, doamnă, pentru povestea dumneavoastră interesantă", dar cum nu-i venea să creadă că nu va urma totuși și ceva demn de a fi auzit, rămase liniștită locului, fără o vorbă.

— Cînd eram mici — urmă într-un tîrziu imitația de broască țestoasă, puțin mai liniștită, deși tot mai suspina din cînd în cînd — mergeam la școală în mare. Profesoara noastră era o broască țestoasă bătrînă și noi îi spuneam broscoi...

— Și de ce îi spuneați așa, dacă nu era broscoi? întrebă Alice.

— Îi spuneam așa pentru că ne învăța, răspunse imitația de broască țestoasă supărată. Vai, că proastă mai ești!

— Ar trebui să-ți fie rușine să întrebi asemenea prostie, se amestecă zgripțorul.

Imitația de broască țestoasă și zgripțorul ședeau foarte liniștiți și priveau la biata Alice, care simțea că era gata să intre

pământ de rușine. În sfîrșit zgripțorul spuse imitației de
oască țestoasă:
– Dă-i înainte, draga mea! Nu-ți pierde toată ziua cu asta!
Atunci imitația de broască țestoasă reluă:
– Da, am urmat cursurile școlare în mare, deși poate că
ți vine a crede...
– N-am spus niciodată că nu-mi vine a crede, întrerupse
ice.
– Ba ai spus, insistă imitația de broască țestoasă.
– Tacă-ți gura! se amestecă zgripțorul, înainte să fi avut
ice răgazul să deschidă gura din nou.
Imitația de broască țestoasă urmă:
– Ni s-a dat creșterea cea mai aleasă... da, da, ne duceam
școală în fiecare zi...
– Și eu am urmat externă la o școală — spuse Alice — deci
i de ce să te lauzi atît...
– Ai urmat și cursurile facultative? întrebă imitația de
oască țestoasă îngrijorată.
– Da — răspunse Alice — am învățat franceza și muzica.
– Și spălatul? întrebă imitația de broască țestoasă.
– Firește că nu! se supără Alice.
– Ei, atunci școala ta n-a fost o școală din cele mai distinse!
clamă imitația de broască țestoasă. La școala noastră, la
șitul listei de materii, scria: Franceza, Muzica și Spălatul...
ltative.
– De acesta din urmă nu prea ați avut nevoie, de vreme ce
iați pe fundul mării, spuse Alice.
– Nu mi-am putut îngădui să-l învăț, oftă imitația de
oască țestoasă. Am urmat numai cursurile obligatorii.
– Și care erau acestea? întrebă Alice.

— Sucitul și Învîrtitul, firește, în primul rînd, răspunse imitația de broască țestoasă. Apoi diferite alte obiecte, ca de pildă: Ambiția, Distracția, Urîțirea și Derîderea.

— N-am auzit de cînd sînt despre „Urîțire", cuteză Alice să spună. Ce este asta?

Zgripțorul ridică labele a mirare.

— N-ai auzit niciodată despre „Urîțire"? strigă el. Bănuiesc că știi ce înseamnă „înfrumusețare", nu?

— Da, înseamnă... — spuse Alice cu șovăială — să... faci... ceva... mai frumos.

— Ei, atunci dacă nu știi ce înseamnă „Urîțire", ești o proastă!

Alice nu mai avu chef să-i pună și alte întrebări, ci se întoarse către imitația de broască țestoasă și-i spuse:

— Și ce altceva ați mai avut de învățat?

— Ei, mai era și *Isteria* — răspunse imitația de broască țestoasă, numărînd crestăturile carapacei — adică *Isteria antică* și *modernă*, *Maregrafia* și *Tîrîtul*, *Întinsul* și *Lungitul*, precum și *Încolăcirea*.

— Asta ce mai este? întrebă Alice.

— Ei, asta nu-ți pot arăta eu — răspunse imitația de broască țestoasă, pentru că sînt prea țeapănă, iar cît despre zgripțor, n-a studiat niciodată această materie.

— N-am avut vreme — spuse zgripțorul — dar am urmat cursurile profesorului de literatură clasică. Era un crab bătrîn, pe onoarea mea!

— Eu n-am urmat niciodată la el, suspină imitația de broască țestoasă. Se spune că predă *Rîsul* și *Plînsul*.

— Da, da, asta predă el, încuviință zgripțorul, oftînd la rîndul lui. Amîndouă făpturile duseră labele la ochi.

— Și cît învățați pe zi? întrebă Alice, grăbindu-se să schimbe vorba.

— Pe zi ce trecea, tot mai puțin, spuse imitația de broască țestoasă.

— Ce program ciudat! exclamă Alice.

— Păi de aceea se și numește *pro*-gram — se amestecă zgripțorul — că învățam tot mai puțin, pînă ajungeam la un gram de minte.

— Ajunge cît ai vorbit despre lecții, se băgă zgripțorul în vorbă, hotărît. Acum spune ceva despre jocuri!

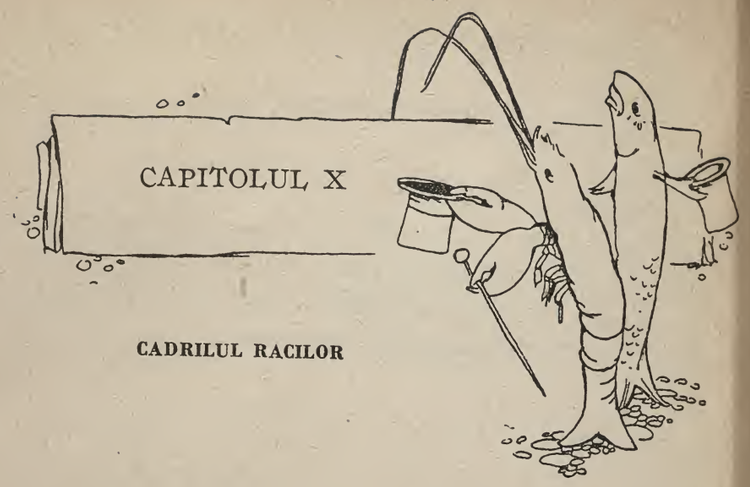

CAPITOLUL X

CADRILUL RACILOR

Imitația de broască țestoasă suspină din adîncul inimii și duse o labă la ochi. Privi la Alice și încercă să vorbească, dar suspinele îi înăbușiră cîteva clipe glasul.

— Parcă ar avea un os în gît, spuse zgripțorul și începu s-o scuture și să-i care la pumni în spate. În sfîrșit, imitația de broască țestoasă își recăpătă glasul și cu fața scăldată în lacrimi începu:

— Se prea poate ca tu să nu fi trăit mult în mare... („Nu, n-am trăit de loc acolo", își spuse Alice) și poate că nici n-ai făcut vreodată cunoștință cu un rac de mare...

Alice vru să spună: „Am gustat o dată"... dar se opri la vreme și răspunse:

— Nu, niciodată!

— ...Și deci nu poți ști ce lucru măreț este Cadrilul Racilor!

— Nici nu știu, spuse Alice. Ce fel de dans este acesta?

— Ei, mai întîi se aliniază cu toții într-un șir de-a lungul ...lului mării..., spuse zgripțorul.

— Ba pe două șiruri, strigă imitația de broască țestoasă. ...e, broaște țestoase și altele. Apoi după ce au dat la o parte ...n calea lor meduza...

— Asta le ia cîtăva vreme..., întrerupse zgripțorul.

— ... fac doi pași înainte.

— Fiecare cu cîte un rac drept partener! strigă zgripțorul.

— Firește — spuse imitația de broască țestoasă — fac doi ...și înainte, apoi la loc lîngă partener...

— ... schimbă racii... și vin la loc în aceeași ordine! strigă ...ripțorul.

— Apoi aruncă... reluă imitația de broască țestoasă — știi...

— Racii! strigă zgripțorul făcînd un salt în aer.

— ... cît pot de departe în mare... continuă imitația de ...oască țestoasă.

— Înoată după ei! strigă zgripțorul.

— ... fac un salt în aer! strigă imitația de broască țestoasă, ...idu-se peste cap.

— Schimbă din nou racii! urlă zgripțorul.

— Iarăși la mal... Ei, și asta e prima figură din dans, spuse ...odată imitația de broască țestoasă, coborînd glasul.

Cele două făpturi care săriseră și țipaseră ca nebune în toată ...mea aceasta se așezară din nou pe jos liniștite și triste, pri... ...ul lung la Alice.

— Frumos dans, spuse Alice încurcată.

— Ai vrea să vezi puțin cum se joacă? întrebă imitația de ...oască țestoasă.

— Grozav aș vrea! spuse Alice.

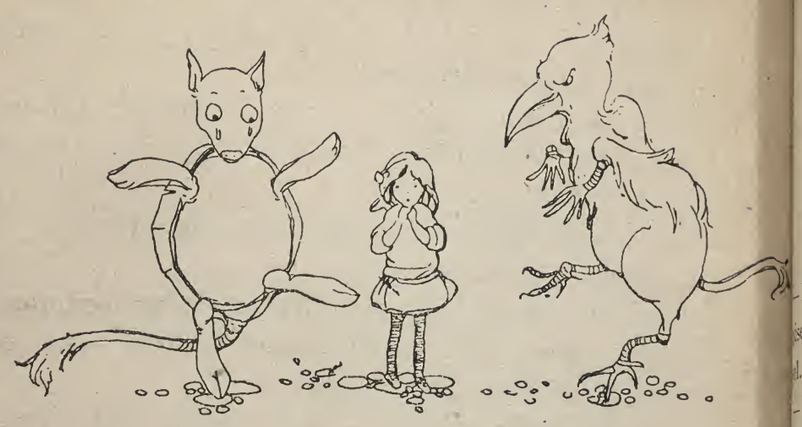

— Haide să încercăm prima figură, spuse imitația de broască țestoasă. Putem dansa și fără raci. Care din noi cîntă? se adresă ea zgripțorului.

— Cîntă tu — răspunse acesta — că eu am uitat cuvintele.

Cei doi începură să danseze foarte serios în jurul Alicei, călcînd-o pe picioare de cîte ori treceau prea aproape de ea și dînd din labele de dinainte ca să bată măsura. Imitația de broască țestoasă cînta foarte rar și cu glas foarte trist:

„Melcule, hai, dă-i bătaie! Vine-n spate-un porc de mare,"
Zise pietroșelu-n grabă, „și mă calcă pe picioare!
Uite cum aleargă racii și țestoasa, ca la foc.
Toți ne-așteaptă sus pe plajă. Haide, vii cu noi la joc?
Vii, nu vii tu, vii, nu vii tu, vii cu noi la joc?
Vii, nu vii tu, vii, nu vii tu, vii cu noi la joc?

N-ai habar tu ce mai joacă, zău îți spun că seamăn n-are,
Cînd ne-or prinde și cu racii ne-or zvîrli pe toți în mare."
„Mulțumesc, e prea departe, nu-i de mine așa joc,"
Pietroșelului îi spuse melcul și stătu pe loc.

Stă, nu stă el, stă, nu stă el și stătu pe loc.
Stă, nu stă el, stă, nu stă el și stătu pe loc.

Zice-amicul lui solzos: „Și ce-i dacă e departe?
Dincolo mai e un mal și doar marea ne desparte.
De treci apa dai de Franța. Știi, și-acolo e un loc
Unde să jucăm. Ascultă, haide dar, cu noi la joc!
Vii, nu vii tu, vii, nu vii tu, vii cu noi la joc?
Vii, nu vii tu, vii, nu vii tu, vii cu noi la joc?"

– Frumos dans, mulțumesc, spuse Alice, bucuroasă că se
se. Mi-a plăcut foarte mult cîntecul acela despre pie-
el.

– Ei, cît despre pietroșel — spuse imitația de broască
oasă — știa... ai văzut pietroșei, nu-i așa?

– Da — răspunse Alice — i-am văzut adesea la ci... (era
e ce să spună la cină, dar se opri la vreme).

– Nu știu unde se află Ci — răspunse imitația de broască
oasă — dar dacă i-ai
t adesea, trebuie să știi
arată.

– Cred, răspunse Alice
ginduri. Țin coada în
și sînt presărați cu
et.

– În ce privește pesme-
te înșeli — spuse imi-
de broască țestoasă —
pesmetul s-ar spăla în
Dar coada ei o țin
adevăr în gură, pentru
irul că..., aci imitația

de broască țestoasă căscă gura și închise ochii. Spune-i tu care e motivul, se adresă ea apoi zgripțorului.

— Motivul e că vor să iasă la joc cu racii. Deci sînt aruncați în mare. Deci trebuie să cadă departe. Deci își țin bine coada în gură. Deci n-o mai pot scoate. Asta e tot!

— Mulțumesc — spuse Alice. Interesantă explicație! N-am știut niciodată atîtea lucruri despre pietroșel.

— Pot să-ți mai spun și altele dacă vrei, spuse zgripțorul. Știi de ce se numește pietroșel?

— La asta nu m-am gîndit niciodată, răspunse Alice.

— Pentru că freci ghetele și pantofii cu el, declară zgripțorul foarte solemn.

Alice se miră grozav.

— Freci ghetele și pantofii cu el? întrebă fetița.

— Ce, tu nu-ți freci pantofii cu o piatră? întrebă zgripțorul. Atunci cu ce-i faci să lucească așa?

Alice își privi pantofii și stătu puțin pe gînduri, înainte de a răspunde:

— Cred că-i fac cu cremă de ghete, spuse ea.

— În mare pantofii se lustruiesc cu piatră de var. Ei, acuma știi?

— Și din ce sînt făcuți? întrebă Alice, foarte curioasă.

— Din piele de crocodil, firește! răspunse zgripțorul cam enervat; orice chitic știe atîta lucru!

— Să fi fost în locul pietroșelului — spuse Alice cu gîndul încă la cuvintele cîntecului — aș fi spus porcului de mare: fugi de-aci, că n-avem nevoie de tine!

— Ba sînt nevoiți să-l ia cu ei, răspunse imitația de broască țestoasă. Nici un pește cu cap n-ar porni la drum fără să aibă cu el un porc de mare.

-Și de ce nu? întrebă Alice mirată.

-Vezi bine că nu, răspunse imitația de broască țestoasă. ș ar veni la mine un pește și mi-ar spune că pleacă într-o orie fără să ia cu el un porc de mare, l-aș întreba cu ce-o e hrănească pe drum.

-Ah, te gîndești la provizii! spuse Alice.

-Ți-am spus ce gîndesc, răspunse imitația de broască oasă cam înțepată, iar zgripțorul adăugă:

-Haide să auzim acum și pățaniile tale!

-Aș putea să vă povestesc pățaniile mele cu începere de limineață, începu Alice. N-are nici un rost să încep de pentru că atunci eram cu totul alta.

-Lămurește-te! spuse imitația de broască țestoasă.

-Ba nu! Ba nu! Mai întîi pățaniile, spuse zgripțorul cu ibdare. Explicațiile iau prea multă vreme!

Alice începu deci să le spună pățaniile ei din clipa cînd îl rse pentru prima oară pe iepurele alb. Mai întîi fu cam sfioăci cele două făpturi se așezaseră foarte aproape de ea și au larg ochii și gura. Curînd însă, fetița prinse curaj. Asătorii stătură cuminți pînă în clipa cînd le povesti cum îi sese omizii: „Ești bătrîn, măi tată Will" și cum i se încurcai cuvintele. În acest moment, imitația de broască țestoasă uflă din adîncul pieptului și spuse:

-Foarte ciudat!

-Cît se poate de ciudat, întări zgripțorul.

-Toate au ieșit anapoda, repetă imitația de broască țesoasă, dusă pe gînduri. Aș vrea s-aud și eu recitînd ceva. Spuă să înceapă! se adresă ea zgripțorului, ca și cum și-ar fi ăpuit că el are mai multă trecere la Alice.

— Scoală-te în picioare și recită: „Este glasul melcului", îi spuse zgripțorul.

„Ia uită-te cum îmi poruncesc să spun lecțiile! gîndi Alice. Dacă e așa, mai bine aș merge la școală!"

Totuși se ridică și începu să recite, dar capul îi era atît de împuiat de Cadrilul Racilor, încît aproape nu mai știa ce spune și cuvintele îi ieșiră anapoda din gură:

„Racul se plîngea într-una: „Vai, m-au rumenit prea tare!
Las' că știu eu ce să fac: am să mă albesc cu sare!"

Își dă ochii peste cap și cu nasul potrivește,
Ca o rață, cingătoarea, cleștii-n sus și-i răsucește.

Cînd nisipul s-a uscat, ca un cintezoi în leasă
Zburdă răcușorul nostru. De rechin lui nici că-i pasă.

Dar cînd fluxul se abate și rechinii vin cu mia,
Parcă-i tremură glăsciorul și-l mai lasă voinicia!"

— E altfel decît obișnuiam s-o spun eu cînd eram copil, spuse zgripțorul.

— Eu n-am auzit-o niciodată pînă acum, spuse imitația de broască țestoasă, dar se pare că n-are nici o noimă.

Alice nu scoase o vorbă; își îngropase fața în mîini și se întreba dacă se va mai întîmpla vreodată ceva ca lumea.

— Aș dori să mi se explice, spuse imitația de broască țestoasă.

— Nu-i în stare să te lămurească, se grăbi să răspundă zgripțorul. Haide, spune mai departe celălalt vers!

— Dar ce s-a întîmplat cu cleștii? întrebă imitația de broască țestoasă. Cum de a putut să și-i răsucească cu vîrful nasului?

„Asta este prima figură din dans, spuse Alice, dar se simțit de uluită, încît ar fi dorit să schimbe vorba.

„Haide, dă-i înainte cu versul următor, repetă zgripțorul. ce cu: „Am trecut pe lîngă livada lui".

Alice nu cuteză să se opună, deși simțea foarte bine că vers îi vor ieși greșite din gură, și spuse, tremurînd:

„Sta-n livadă o panteră
Și-o plăcintă împărțea
Cu o buhă. Iară buha
Cu tipsia s-alegea.

Cînd fu prînzul gata, fiara
Lingura i-a dăruit-o,
Dar abia coboară buha
Că panter'-a și-nghițit-o."

-La ce bun să repeți toate astea — o întrerupse imitația roască țestoasă — dacă nu explici pe măsură ce mergi mai te? E o bazaconie cum n-am mai auzit de cînd sînt!

-Da, și eu cred că ar fi mai bine să te lași păgubașă, spuse torul, și Alice fu foarte bucuroasă să-i dea ascultare.

-Vrei să încercăm încă o figură din Cadrilul Racilor? îni mai departe zgripțorul. Sau poate că preferi să-ți mai ceva imitația de broască țestoasă?

-Da, da, prefer un cîntec, dacă binevoiește imitația de scă țestoasă, răspunse Alice cu atîta grabă, încît zgripțorul jignit:

-Mda! Gusturile nu se discută! Cîntă-i „Ciorba de broască să", draga mea!

Imitația de broască țestoasă suspină adînc și începu să cînte precum urmează, cu glasul înăbușit de hohote de plîns:

„Tii, ce ciorbă, și ce grasă,
Ne-a adus mama pe masă.
Cine să mai scoată-o vorbă?
Ce mai ciorbă, ce mai ciorbă,
Pentru cină ce mai ciorbă!
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Ti-i-i ce cio-o-orbă!
Pentru ci-i-ină
Ce mai ciorbă!

Tii ce ciorbă! Cui să-i pese
De-alte feluri mai alese?
Cine nu și-ar da și via-
Ța din ciorbă să mai ia?
Ța din ciorbă să mai ia!
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Pentru ci-i-ină
Ce mai CIOR-BĂ!

Ti-i-i ce cio-o-orbă
Pentru cină!“

— Refrenul! strigă zgripțorul.

Dar chiar în clipa cînd imitația de broască se pregătea să repete refrenul, se auzi din depărtare un glas care striga: „Începe judecata!“

— Haide! strigă zgripțorul, și apucînd-o de mînă pe Alice, o luă la goană fără să mai aștepte sfîrșitul cîntecului.

— Ce proces este acesta? întrebă Alice, abia trăgîndu-și sufletul.

— Haide! strigă zgripțorul, și apucînd-o de mînă pe Alice, o luă la goană fără să mai aștepte sfîrșitul cîntecului.

Dar zgripțorul nu-i răspunse decît:

— Haide! și fugi și mai repede, în timp ce briza care bătea din spatele lor aducea din ce în ce mai slab cuvintele pline de tristețe:

„Ti-i-i ce cio-o-orbă
Pentru cină!
Tii ce ciorbă și ce grasă
Ne-a adus mama pe masă!“

CAPITOLUL XI

CINE A FURAT PLĂCINȚELELE?

Cînd Alice și cu zgripțorul sosiră la tribunal, regele și regina de cupă ședeau pe tron. În jurul lor era adunată o mare mulțime, formată din tot felul de păsărele și de dobitoace, precum și dintr-un pachet întreg de cărți de joc. În fața lor stătea valetul, cu lanțuri la mîini și la picioare și cu cîte un soldat de o parte și de alta. Lîngă rege se afla iepurele alb cu o trompetă într-o mînă și cu un sul de pergament în cealaltă. În mijlocul Curții era o masă și pe ea o farfurie cu plăcințele. Păreau atît de bune, încît Alicei îi lăsă gura apă.

„Mai bine ar isprăvi odată cu procesul — gîndi ea — și ne-ar servi tratația!“

Cum însă nici nu părea să fie vorba de așa ceva, fetița începu să privească în jurul ei, ca să-și treacă vremea.

Alice nu mai fusese la vreo Curte de judecată pînă atunci, dar citise în cărți despre ele și își dădu seama cu bucurie că știe cum se numesc aproape toți care se aflau acolo.

— Cel de colo este judecătorul — își spuse ea — pentru că poartă o perucă atît de mare.

De data aceasta judecător era regele, și deoarece purta coroana peste perucă nu părea să-i fie la îndemînă și, în orice caz, nu-i ședea de loc bine.

„Și asta este banca juraților — gîndi Alice — iar cele douăsprezece făpturi (era nevoită să spună „făpturi", pentru că unele erau animale iar altele păsări) bănuiesc că trebuie să fie *iurorii*." Repetă acest cuvînt de cîteva ori, foarte mîndră că îl cunoaște, deoarece gîndi, pe bună dreptate, că foarte puține fetițe de vîrsta ei îl știau. La urma urmei, cuvîntul „jurați" s-ar fi potrivit tot atît de bine.

Cei doisprezece jurați scriau cu mult sîrg pe tăblițe.

— Ce fac ăștia? întrebă Alice în șoaptă pe zgripțor. Doar n-au ce scrie înainte de începerea procesului!

— Scriu numele celor de față — șopti zgripțorul — ca nu cumva să le uite pînă la sfîrșitul procesului.

— Proști mai sînt! începu Alice supărată, cu glas tare, dar se opri repede deoarece iepurele alb strigă:

— Tăcere!

Iar regele își puse ochelarii și privi în jurul lui să vadă cine vorbește.

Alice văzu limpede, ca și cum ar fi privit peste umerii lor, că jurații scriau pe tăblițe „Proști mai sînt!", ba chiar își putu da seama că unul din ei nu știa cum se scrie cuvîntul „proști" și că fusese nevoit să-l întrebe pe vecin.

„Mare aiureală o să mai fie pe tăblițele lor pînă la sfîrșit!" gîndi Alice.

Creionul unuia dintre jurați zgîria, lucru care o enervă grozav pe Alice. Înconjură deci Curtea de judecată pînă ajunse la

spatele juratului și-i smulse creionul din mînă. Făcu asta atît de repede, încît bietul jurățel (era Floarea, șopîrla) nu-și dădu seama ce se întîmplase cu creionul și, după ce-l căută peste tot, se văzu nevoit să scrie cu degetul, tot timpul cît ținu ședința. Asta însă nu avea nici un rost, pentru că degetul tot nu lăsa urme pe tăbliță.

— Crainicule, citește actul de acuzare! porunci regele.

La aceste cuvinte, iepurele alb sună de trei ori din trompetă, după care desfășură pergamentul și citi precum urmează:

„Într-o zi de vară, dama cea de tobă
Făcu plăcințele.
Fantele de tobă, hoțul! le-a furat
Și s-a dus cu ele!"

— Gîndiți-vă la verdict, spuse regele către jurați.

— Nu încă, nu încă! întrerupse repede iepurele. Mai vin multe pînă atunci!

— Cheamă primul martor, spuse regele și iepurele alb suflă de trei ori din trompetă și strigă:

— Primul martor!

Primul martor era pălărierul. Intră cu o ceașcă de ceai într-o mînă și cu o felie de pîine cu unt în cealaltă.

— Îți cer iertare, Măria ta — începu el — că mă prezint cu acestea

în mîini, dar nu-mi isprăvisem încă ceaiul cînd ai trimis după mine.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat de mult, spuse regele. Cînd l-ai început?

Pălărierul îl privi pe iepurașul de martie, care venise după el în sala tribunalului, la braț cu hîrciogul.

— Cred că era în paisprezece martie, răspunse pălărierul.

— În cincisprezece, spuse iepurașul de martie.

— În șaisprezece, spuse hîrciogul.

— Notați, se adresă regele juriului.

Jurații se grăbiră să scrie toate trei răspunsurile pe tăbliță, după care le adunară, prefăcînd suma în șilingi și penny.

— Scoate-ți pălăria! porunci regele pălărierului.

— Nu-i a mea, spuse pălărierul.

— De furat! exclamă regele întorcîndu-se către jurați, care înregistrară faptul pe loc.

— Le am de vînzare, lămuri pălărierul. Nici una nu-i a mea, căci sînt pălărier.

La aceste cuvinte, regina își puse ochelarii și privi cu mare atenție la pălărier, care se făcu alb ca varul și începu să se frămînte pe picioare.

— Depune-ți mărturia și nu te teme — spuse regele, — că de nu, poruncesc să fii executat pe loc.

Aceste cuvinte nu avură darul să-l încurajeze pe pălărier; se lăsa cînd pe un picior cînd pe altul, aruncînd priviri înfricoșate spre regină și de spaimă mușcă o bucată mare de ceașcă în loc să muște din felia de pîine cu unt.

În acest moment Alice simți că se întîmplă ceva ciudat cu ea și deodată își dădu seama că începe din nou să crească. Vru să se ridice de la locul ei și să părăsească sala, dar se răzgîndi

hotărî să rămînă
olo, atîta timp
t va fi loc destul
ntru ea.

—Mă strivești!
igă hîrciogul,
re ședea lîngă
asa. Abia mai
t răsufla.

—N-am ce face
— răspunse Alice
ăjină—căci cresc!

—N-ai dreptul
crești *aici*! pro-
stă hîrciogul.

— Haide, nu
rbi prostii! îi
spunse Alice cu
s tărișor. Parcă
nu crești?

—Da, dar cresc
măsură —spuse
rciogul — nu ca-
ăios ca tine!

Se sculă apoi bosumflat și trecu de partea cealaltă a
rții.

În toată vremea asta regina nu-și luase ochii de la pălărier
tocmai pe cînd trecea hîrciogul prin mijlocul sălii, ea porunci
i aprod:

—Ia adă-mi lista cîntăreților de la ultimul concert!

La auzul acestor cuvinte, bietul pălărier începu să tremure, și tremură atît de tare, încît ieși din pantofi.

— Depune-ți mărturia — repetă regele furios — că de nu, poruncesc să-ți taie capul, fără să-mi pese dacă ți-e frică sau nu.

— Sînt un om sărac, Măria ta — începu pălărierul cu glas tremurător... — și nici nu începusem să-mi beau ceaiul... adică acum mai mult de-o săptămînă, sau cam așa... și știi... feliile astea de pîine cu unt care se fac tot mai subțiri... și sclipirea ceaiului...

— Ce clipire? întrebă regele, care nu auzise bine.

— A început cu *ce*-aiul, răspunse pălărierul.

— Firește că Ce „clipire“ începe cu *ce*! spuse regele aspru. Mă crezi tîmpit? Mai departe!

— Sînt om sărac — vorbi pălărierul din nou — ... și aproape toate lucrurile clipiră după asta... atîta doar că iepurașul de martie a spus...

— Ba n-am spus! întrerupse iepurașul de martie repede.

— Ba ai spus! făcu pălărierul.

— Nu! răspunse iepurașul.

— Vezi că neagă — spuse regele — deci lasă asta!

— Ei, atunci a spus hîrciogul... — făcu pălărierul, trăgînd cu ochiul să vadă dacă nu cumva o să nege și el, dar hîrciogul nu negă nimic, căci dormea tun.

— După asta — urmă pălărierul — am mai tăiat cîteva felii de pîine cu unt...

— Dar ce-a spus hîrciogul? întrebă unul dintre jurați.

— Asta nu-mi amintesc, spuse pălărierul.

— Trebuie să-ți amintești, căci altfel pun să-ți taie capul! spuse regele.

— Mă strivești! strigă hîrciogul, care ședea lîngă dînsa. Abia mai pot răsufla..

Nenorocitul de pălărier scăpă din mîini ceașca cu ceai și felia de pîine cu unt și se lăsă într-un genunchi.

— Sînt un om slab, Măria ta, începu el.

— Ba ești un vorbitor foarte slab, spuse regele.

La aceste cuvinte unul dintre cobai aclamă, dar aclamația fu înăbușită de către aprozi (pentru că însă „înăbușire" este un cuvînt cam tare, vă voi explica ce s-a întîmplat: aprozii aveau un sac mare de pînză, care se lega cu sfoară la gură. Au băgat cobaiul în sac, cu capul în jos, și s-au așezat pe el).

„Îmi pare bine că am văzut cum se face asta — gîndi Alice — căci am citit adesea în ziare la sfîrșitul proceselor: «... s-au făcut unele încercări să se aplaude, au fost însă imediat înăbușite de către aprozi...», dar pînă acum n-am înțeles ce înseamnă."

— Dacă asta este tot ce știi, atunci poți sta jos, spuse regele mai departe pălărierului.

— Mai jos nu pot sta, căci stau doar cu tălpile pe dușumea, răspunse pălărierul.

— Atunci *șezi* jos, porunci regele.

La aceste cuvinte încercă să aplaude celălalt cobai, dar încercarea fu imediat înăbușită.

„Ei, s-a isprăvit cu cobaii! gîndi Alice. Acum poate că lucrurile vor merge mai bine."

— Aș dori să-mi termin ceaiul, spuse pălărierul, uitîndu-se îngrozit la regină, care citea lista cîntăreților.

— Poți pleca, spuse regele către pălărier care o șterse atît de repede, încît nici nu-și mai trase pantofii în picioare.

— ... și retează-i capul, afară, adăugă regina către unul dintre aprozi.

Dar pălărierul se făcuse nevăzut înainte ca aprodul să ajungă la ușă.

— Cheamă martorul următor, porunci regele.

Martorul următor era bucătăreasa ducesei. Ținea în mînă cutia cu piper, și Alice ghicise cine era martorul chiar înainte ca femeia să fi intrat în sală, căci cei de lîngă ușă și începuseră să strănute în cor.

— Depune-ți mărturia, porunci regele.

— Nu! se încăpățînă bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat la iepurele alb, care îi șopti:

— Măria ta, pe această martoră trebuie s-o supuneți unui interogatoriu.

— Ei, dacă trebuie, n-am ce face, spuse regele întunecat la față, și după ce-și încrucișă brațele pe piept și se încruntă de nu i se mai văzură ochii aproape de loc, se întoarse către bucătăreasă și o întrebă cu voce tunătoare: Din ce sînt făcute plăcintelele?

— În cea mai mare parte din piper, răspunse bucătăreasa.

— Sirop! făcu un glas somnoros de la spatele ei.

— Luați-l de guler pe hîrciogul acela! strigă regina. Tăiați-i capul! Dați-l afară din sala de ședință! Suprimați-l! Pișcați-l! Radeți-i mustățile!

Timp de cîteva minute, în care timp îl scoteau afară pe hîrciog, în sala de ședință domni o mare zăpăceală. Cînd se liniștiră din nou lucrurile, constatară că bucătăreasa se făcuse nevăzută.

— Nu face nimic! spuse regele foarte ușurat. Chemați-l pe celălalt martor.

Apoi adăugă în șoaptă, către regină:

— Știi, draga mea, ar trebui să iei tu interogatoriul celuilalt martor. A început să mă doară capul!

— *Depune-ți mărturia, porunci regele.*
— *Nu! se încăpățînă bucătăreasa.*

Bucătăreasa ducesei.

Alice se uită la iepurele alb, în timp ce el căuta pe listă, ci era curioasă să știe cine va fi următorul.

„Cei de pînă acum n-au prea mărturisit nimic," își spuse ea gînd.

Închipuiți-vă mirarea ei, cînd îl auzi pe iepurele alb citind glas tare și pițigăiat însuși numele ei: „Alice!"

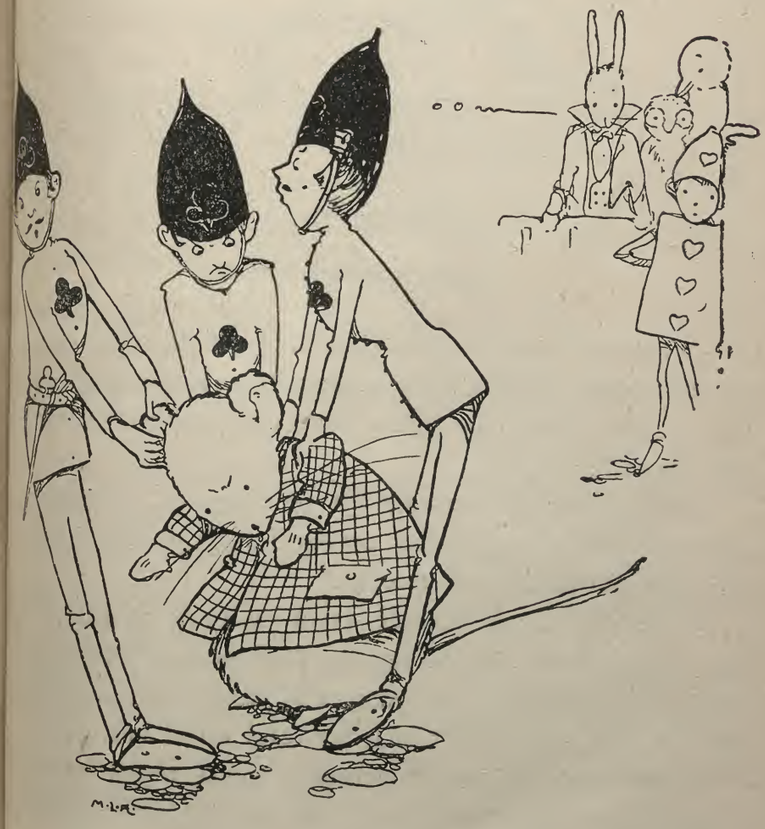

CAPITOLUL XII

ALICE DEPUNE MĂRTURIE

— Prezent! strigă Alice și, uitînd cît de mult crescuse în ultimele clipe, sări în sus și răsturnă banca juraților cu poalele fustei, prăvălindu-i pe jurați peste capetele mulțimii, adunată jos, în sală.

Juraţii rămaseră împrăștiați pe dușumea, amintindu-i lămurit fetiței de borcanul cu peștișori aurii pe care îl răsturnase din greșeală săptămîna trecută.

— Vă rog să mă iertați! strigă ea foarte amărîtă și începu să-i culeagă cît putu de repede. Deoarece accidentul cu peștișorii aurii o urmărea, i se păru că și juraţii trebuiau culeși imediat și puși înapoi pe banca lor, căci altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua — spuse regele foarte serios, — pînă cînd juraţii nu vor fi din nou la locurile lor... Toți,

ingă el, apăsînd cuvîntul și privind aspru la Alice, în timp
vorbea.

Alice se uită la banca juraților și văzu că în graba ei pusese
pîrla cu capul în jos. Biata Floarea dădea foarte amărîtă din
adă.

Puse îndată șopîrla la loc și își spuse:

„Cred că în ce privește procesul, de fapt n-are nici o impor-
nță dacă stă așa sau altfel. Tot aia e!“

De îndată ce juraţii își reveniră din spaimă și intrară iarăși
posesia tăbliţelor și a creioanelor, procesul continuă. Juraţii
puseră din nou cu hărnicie pe treabă, să scrie istoricul acci-
entului. Scriau toți afară de șopîrlă, care părea mult prea co-
pșită ca să mai fie în stare și de altceva decît să stea cu gura
scată și să privească în tavan.

— Ce știi în această chestiune? o întrebă regele pe Alice.

— Nimic, răspunse Alice.

— Chiar nimic? insistă regele.

— Chiar nimic! răspunse Alice.

— Asta este foarte important, făcu regele întorcîndu-se către
uriu.

Ei tocmai începuseră să scrie aceste cuvinte pe tăbliţe, cînd
i întrerupse iepurele alb:

— Măria ta vrea să spună desigur *ne*important, făcu el foar-
e respectuos, dar încruntîndu-se și strîmbîndu-se la rege în
imp ce vorbea.

— *Ne*important! Firește că asta am vrut să spun, se grăbi
egele să se corecteze și continuă în șoaptă către sine însuși:
mportant, neimportant... important... — ca și cum ar fi
ncercat să vadă care cuvînt sună mai bine.

O parte dintre jurați scriseră „important", pe cînd ceilalți notară „neimportant". Alice văzu aceasta foarte precis, deoarece se afla destul de aproape de ei și se putea uita la tăblițe.

— N-are nici o importanță! gîndi ea.

În clipa aceea, regele, care scrisese pînă atunci foarte sîrguitor pe caietul lui, strigă:

— Liniște! și citi: „Regula patruzeci și doi: *Orice persoană mai lungă de un kilometru, trebuie să părăsească sala.*

Toată lumea își întoarse privirile spre Alice.

— Dar eu n-am un kilometru, spuse Alice.

— Ba da! făcu regele.

— Ai chiar aproape doi kilometri, se amestecă regina.

— Ei bine, nu plec în nici un caz d-aci — declară Alice — și afară de asta, nici nu e o *regulă reglementară*, ci ai inventat-o acum, pe loc!

— E regula cea mai veche din cod, spuse regele.

— Atunci ar trebui să poarte *numărul unu*, răspunse Alice.

Regele se făcu alb ca varul și închise repede caietul.

— Dați verdictul, porunci el juraților cu glas tremurător.

— Mai sînt mărturii de depus, Măria ta, spuse iepurele alb, sărind în sus. Hîrtia asta a fost descoperită chiar acuma.

— Și ce scrie pe ea? întrebă regina.

— N-am deschis-o încă — răspunse iepurele alb — dar pare să fie o scrisoare adresată de acuzat... cuiva.

— Așa trebuie să fie, dacă nu cumva nu-i adresată nimănui, ceea ce nu prea se obișnuiește, precum știți, lămuri regele.

— Nu are adresă, spuse iepurele alb. De fapt nu-i scris nimic deasupra. În timp ce vorbea, despături hîrtia și adăugă: La urma urmei, nici nu-i scrisoare, ci-s doar niște versuri.

— Sînt scrise de mîna acuzatului? întrebă alt jurat.

— Ba nu — răspunse iepurele alb — și acesta este lucrul cel mai suspect! (Juraților părură foarte nedumeriți.)

— Trebuie c-a imitat scrisul cuiva, spuse regele. (Juraților se luminară din nou la față.)

— Măria ta, spuse valetul, n-am scris eu versurile și nimeni nu poate dovedi că am făcut așa ceva, căci nu sînt iscălite.

— Faptul că nu le-ai iscălit, îți înrăutățește situația. Trebuie să fi urmărit ceva rău, căci altfel ți-ai fi pus numele, ca orice om cinstit, declară regele.

La aceste cuvinte, sala aplaudă în unanimitate; era doar cel dintîi lucru înțelept pe care îl spunea regele în ziua aceea.

— Vezi bine că asta dovedește vinovăția lui, spuse regina.

— Nu dovedește nimic! strigă Alice. Nici nu știți măcar despre ce este vorba în ele!

— Citește-le! porunci regele.

Iepurele alb își puse ochelarii pe nas și întrebă:

— Măria ta, de unde să încep?

— Începe de la început — spuse regele serios — și mergi tot înainte, pînă ajungi la sfîrșit, apoi oprește-te!

În sală se făcu o tăcere mormîntală, în timp ce iepurele alb dădu citire următoarelor versuri:

„Știi, mi-au spus c-ai fost la ea
Și că i-ai vorbit de mine.
Ea zicea că-s de ispravă,
Dar că nu înot prea bine.

Vorbă le-a trimis că eu
N-am plecat (așa-i, ce-i drept!)

Dacă ea ar fi aflat
Zău, te-ar fi luat de piept!

Una el, şi lui vreo două
Iară nouă toate trele.
Hop! La tine s-au oprit.
Zău că-s toate ale mele!

Eu sau ea de-ar fi să fim
În proces amestecaţi,
Ea e sigură că-i scapi
Cum am fost şi noi scăpaţi.

Pînă să te-mbolnăveşti
(Asta este, zău aşa!)
Piedica ai fost doar tu
Între el, şi noi, şi ea.

Nu! Să nu le spui ce mult
I-a plăcut, căci vreau să fie
Un secret. Între noi doi
Să rămînă pe vecie!"

— Aceasta este proba cea mai importantă pe care o avem pînă acum — declară regele, frecîndu-şi mîinile — deci juriul...

— Dacă vreunul din ei e în stare să explice versurile — spuse Alice (crescuse atît de mare în ultimele clipe, încît nu-i fu de loc frică să-l întrerupă pe rege) — îi dau un ban, căci eu cred că nu au nici o noimă.

Juriul scria pe tăbliţe: „Ea crede că n-au nici o noimă". Nimeni însă nu încercă să lămurească înţelesul biletului.

— Dacă n-au nici o noimă, cu atît mai bine — spuse regele — căci atunci ne scutesc de osteneala de a o căuta. Şi totuşi — urmă el, întinzînd hîrtia cu versurile pe genunchi şi trăgînd cu coada ochiului la ele — parcă tot aş crede că au un înţeles... Vezi:... „zicea... că nu înot prea bine"... ei, ştii ori nu ştii să înoţi? întrebă el, întorcîndu-se către valet.

Valetul dădu amărît din cap:

— Am eu aerul să ştiu? întrebă el (firește că nu avea, de vreme ce era făcut tot din carton!).

— Pînă aci e în regulă, spuse regele, şi citi mormăind mai departe:... „aşa-i, ce-i drept!" Juriul e drept, firește! „Dacă ea ar fi aflat"... asta trebuie să fie regina!... „Zău te-ar fi luat de piept!" De piept, ehei!... „Una ei, şi lui vreo două"... ei, vezi, asta a făcut el cu plăcinţelele!

— Dar vezi că mai jos spune că toate s-au oprit la tine! îl întrerupse Alice.

— Ei şi dacă?! strigă regele cu satisfacţie, arătînd spre plăcinţelele de pe masă. Nimic mai limpede! Şi apoi spune mai departe: „Pînă să te-mbolnăveşti"... adică pînă să ai un acces... Nu-i aşa, drăguţă, că n-ai avut niciodată vreun acces? o întrebă el pe regină.

— Niciodată, răspunse regina furioasă şi aruncă cu o călimară în capul şopîrlei.

(Nenorocita de Floarea renunţase să mai scrie pe tăbliţă cu degetul, pentru că descoperise că tot nu lăsa nici o urmă. De frică, începu din nou să tragă semne, servindu-se de cerneala care i se prelingea pe faţă.)

— Atunci n-au avut nici ceilalți acces în sală, spuse regele privind în jurul lui cu un zîmbet.

În sală domnea o tăcere mormîntală.

— E un joc de cuvinte! urlă regele furios și toată lumea izbucni în rîs.

— Juriul să dea verdictul! porunci regele, poate pentru a douăzecea oară în ziua aceea.

— Ba nu! spuse regina. Mai întîi sentința și apoi verdictul!

— Ce prostie! strigă Alice tare. Auzi, mai întîi sentința!

—Ține-ți gura! urlă regina, făcîndu-se roșie ca para focului.

— Nu vreau! spuse Alice.

— Tăiați-i capul! porunci regina.

Nimeni nu se mișcă.

—Cine se sinchisește de ce spui tu! strigă Alice (între timp crescuse și atinsese înălțimea ei obișnuită). Nu sînteți cu toții decît un pachet de cărți de joc!

La aceste cuvinte, întregul pachet se ridică în aer și cărțile de joc se prăbușiră peste ea; fetița dădu un țipăt, parte de frică, parte de furie, și încercă să se facă mică. Atunci se trezi și se văzu întinsă pe malul apei, cu capul în poala surorii ei, care îi culegea binișor de pe față cîteva frunze veștede ce căzuseră din copac.

— Trezește-te, dragă Alice! îi spuse soră-sa. Ai dormit foarte mult!

— Ah, ce vis ciudat am avut! strigă Alice.

Și îi povesti toate pățaniile ei, pe cît putu să și le amintească, pățanii pe care le-ați citit și voi aici. Cînd isprăvi de povestit, soră-sa o sărută și-i spuse:

— Ce-i drept, ciudat vis! Dar acum fugi acasă și-ți bea ceaiul, căci e tîrziu.

Alice se ridică și o luă la fugă, gîndindu-se tot drumul la cele ce visase.

Soră-sa rămase locului liniștită; privea apusul de soare și se gîndea la micuța Alice și la pățaniile ei minunate. Deodată începu și ea să viseze:

O văzu pe Alice cu mînuțele împreunate în jurul genunchiului, cu ochii vioi și iscoditori, care priveau oamenii drept în față. I se părea că îi aude glăsciorul și că vede cum își scutură

ușor capul ca să-și alunge părul ce-i cădea mereu în ochi... În timp ce visa așa, sau i se părea că visează, totul prinse viață în jurul ei.

Iarba cea înaltă foșni, în timp ce iepurele alb trecu în goană chiar pe sub nasul ei. Șoarecele speriat pleoscăia prin apa bălții din apropiere. Fetiței i se păru apoi că aude clinchetul cești-lor de ceai, în vreme ce iepurașul de martie și musafirii lui își luau nesfîrșita lor masă. Regina poruncea cu glasul ascuțit decapitarea bieților musafiri... Purcelușul începu iarăși să strănute în brațele ducesei, în timp ce farfuriile și cești-le zburau în jurul lor. Auzi țipătul zgripțorului, scîrțîitul plumbului pe tăbliță șopîrlei și i se păru că vede cum îi înăbușeau aproape pe cobai... Toate aceste zgomote umpleau văzduhul și se amestecau cu îndepărtatele suspine ale nefericitei imitații de broască țestoasă...

Șezu astfel cu ochii închiși, crezîndu-se pe jumătate în *Țara Minunilor*, deși știa foarte bine că nu avea decît să-i deschidă pentru ca totul să se prefacă în cea mai plicticoasă realitate: iarba ar foșni din pricina vîntului; balta s-ar încreți de legănatul trestiei; zornăitul cești-lor de ceai nu ar fi altceva decît clinchetul clopoțeilor de la gîtul oilor; glasul aspru al reginei ar fi doar glasul ciobănașului; țipătul zgripțorului și toate celelalte sunete n-ar fi (știa ea prea bine) decît zgomotele fermei, iar răgetul vitelor din depărtare ar lua locul suspinelor neogoite ale imitației de broască țestoasă.

Apoi i se păru că o vede pe Alice cum crește și se preface într-o femeie în toată firea, care își păstrează, de-a lungul anilor, inima ei iubitoare. O văzu înconjurată de copii, ascultînd cu

ochii strălucitori poveștile ei fermecătoare sau poate chiar povestea ciudată despre *Țara Minunilor*, pe care le-o spune în amintirea propriei ei copilării și a zilelor fericite de vară.

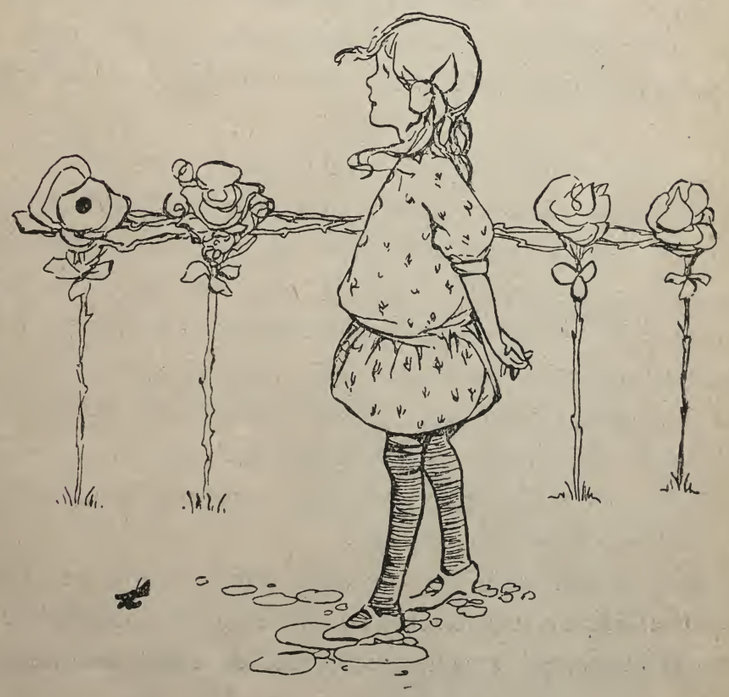

Nr. 3079
Redactor de carte : Lena Iacob
Tehnoredactor : V. Postelnicu
Corector : A. Blau

Dat la cules 21.I.958. Bun de tipar 19.VI.958. Tiraj 35.100 ex. broșate și 5050 ex. cartonate. Hîrtie semivelină de 65 gr/m². Coli de tipar 9,25. Coli de editură 8,6. Ft. 16/70×100. Com. editurii 2706. Ediția I. Planșe 12 offset. A. 03002. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8 (A) = R.

Tiparul executat sub com. nr. 80.229, la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN", Piața Scînteii nr. 1, București — R.P.R.